Nostalgic 119

Lozania Prole

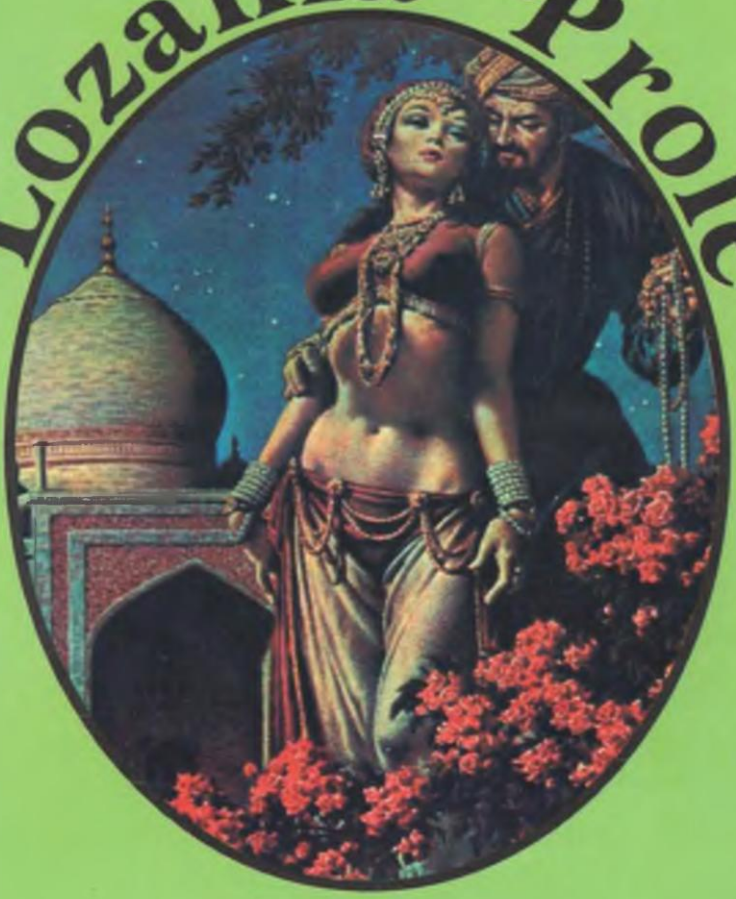

ALTARUL DRAGOSTEI

ALCRIS

LOZANIA PROLE
Altarul dragostei

Traducerea şi adaptarea în limba română de:
SÂNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
Romance

ALTARUL
DRAGOSTEI

ALCR1S

Conform tradiției mogule străvechi, căsătoria șabului Jahan a fost aranjată de împăratul Jahangir al Indiei. Jahan nu și-a văzut soția înainte de nuntă – i s-a spus doar că este frumoasă și că numele ei avea să fie Mumtaz Mahall adică" Bijuteria Palatuluiâncă din prima clipă când s-au întâlnit, cei doi tineri s-au îndrăgostit unul de celălalt – o dragoste atât de intensă, încât niciunul nu-și putea imagina viața fără celălalt. Povestea lor de iubire a fost una din cele mai mari din lume, și l-a inspirat pe șahul Jahan să ridice cel mai minunat altar din lume – un omagiu al devotamentului său, care poate apărea o singură dată în viață. Aceasta este povestea acelei iubiri…

Nostalgic

Titlu original (eng.): **Shrine Of Deşire**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
PROLE, LOZANIA
Altarul dragostei / Lozania Prole
Traducător: Sânziana Mihalache
Bucureşti: Aleris, 2008.
ISBN 978-973-121-132-9
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)
821.111.31 135.1

ISBN: 978-973-121-132-9
5 948488 600952

Capitolul 1

Şahul Jahan a fost primul mogul împărat din Delhi, crescut într-o perioadă în care întreaga ţară se revolta împotriva tatălui său, împăratul Jahangir, care a murit în 1627. Mama sa, o femeie vicleană, crescută după prejudecăţile stricte ale vremii, se căsătorise cu un bărbat pe care nu-l văzuse până în ziua nunţii, fiind crescută în purdah.

Copilul lor, mereu cu ochii plânşi, suprasaturat de educaţie, a devenit el însuşi un visător. Adora frumuseţea, preţuia bucuriile vieţii, însă trebuia să-şi justifice urmarea la tron printr-un studiu aprofundat şi muncind mai aprig decât alţi copii. I se impunea respectul pentru ritul în care se născuse.

A crescut în ceea ce mai târziu avea să devină Delhi, capitala, acolo unde căldura dogorea, iar frigul – atunci când se lăsa – pişcă îngrozitor. În vacanţe mergea la Agra, al doilea oraş ca mărime pe vremea aceea unde-i plăcea foarte mult. Probabil şi pentru că în Agra petrecuse cele mai fericite zile din viaţa lui, acolo unde putea redeveni un copil ca toţi ceilalţi. Cu toate acestea, niciodată nu i se permitea să uite că era prinţ şi că avea să devină rege, urmând la tron tatălui său.

Mic de statură ca mulţi bărbaţi de pe-atunci, avea

păr lung, negru, ochi profunzi care scrutau răspunsuri în orice întrebare nelămurită. Nu avusese prea mult contact cu femeile; bineînţeles că în copilărie trăise înconjurat de femei, dar încă din pruncie dădaca lui se mutase în apartamentele regelui, cu scopul de a-l educa. Existau şi înţelepţii meniţi a-i da lecţii de viaţă, cum să devină bărbat şi un rege măreţ. Îl interesa mersul vieţii; se plimba prin superbele grădini ale palatului împreună cu dădaca sa, adorând florile. Ea îi cânta să adoarmă, şi în fiecare dimineaţă copilul se trezea în saluturile celor care-ntr-o bună zi aveau să devină poporul său. Oamenii erau aduşi sub ferestrele palatului, pentru ca prinţul să-i audă când se trezeşte, iar ei să se închine, admirându-l umili.

— De ce mi se închină bărbaţii şi femeile? o întrebă într-o zi pe dădaca lui.

— Pentru că ai să fii un mare rege.

— Tata e rege mare?

— Normal, dar el simţi o uşoară notă îndoielnică, fiindcă femeia, deşi o sclavă, nu criticase niciodată capetele luminate ale lumii ei.

Femeia ştia de frica celor bogaţi, cu puteri. Aceştia se purtau bine atâta vreme cât alţii îi venerau şi-i iubeau, însă puţine erau lucrurile care le puteau schimba atitudinea evlavioasă. Cei importanţi trebuiau slăviţi, dar ca orice indiană iubea şi copii, mai presus de toate pe acest băiat.

— Am să fiu un rege bun, îi promise el.

— Să iubeşti pe toată lumea, îl sfătui ea, dezmierdându-l pe cel pe care-l purtase în braţe mai toate zilele lui.

— Te iubesc.

— Şi eu, şi-l strânse la pieptul ei.

Această femeie reprezenta pentru el mai mult decât ar fi putut deveni mama lui; căci aceasta din urmă iubea banii, se lăfăia în bijuterii, dorea putere, dar nu se dedica deloc copiilor. Când băiatul crescuse, îl plasase în mâinile acestei doici minunate, iar băiatul găsise în ea o adevărată prietenă. Probabil de la ea învăţase pildele ce aveau să-i motiveze viaţa. Preţuirea frumosului, credinţa în vise şi dragostea pentru fiinţa umană.

Femeia aceasta de la ţară l-a îndrumat şi nu l-a lăsat niciodată în preajma tronului. În vreme ce mama lui lucra pentru tatăl său, ca una din multe sale soţii, fermecată de bani şi de putere, acest copil trebuie să fi fost o mare pacoste din moment ce venea cu adoraţia frumosului, complet opus faţă de ceea ce predicau părinţii lui.

— Iubesc frumosul, îi spunea dădacei.

— Iar tu simbolizezi frumosul, răspundea ea, mândră de trăsăturile lui plăcute, de ochii aceia pătrunzători şi de sufletul lui curat.

Doica l-a îndrumat în primele sale luni de viaţă. Părinţii iezuiţi spun" Daţi-ne un copil până în vârstă de şapte ani, şi-i vom forma viaţa."

— Pentru ce sunt păsările? o întrebă el o dată.

— Ca să cânte şi să zboare pentru noi, nu doar să le mâncăm, răspunse ea, perfect conştientă că indienii aşa le considerau. Lumea are atâtea lucruri minunate de dăruit. Ia-le şi răsplăteşte lumea, căci acesta este un dar pe care fiecare dintre noi îl poate oferi.

În vreme ce purtau această conversaţie, cei doi se plimbau prin grădinile palatului din Delhi, printre arbuşti de liliac înalţi şi bogaţi, albi, cu parfumuri înmiresmate. Băiatul avea să-şi amintească de vorbele acestea toată viaţa lui:" frumuseţea este un dar pe care fiecare-l poate oferi".

Ura furtunile năprasnice care măturau ţara lui din când în când. Tremura de fiecare dată când uraganele smulgeau în vârtejurile lor trunchiuri de copaci, luându-i pe sus cu tot cu rădăcini şi cu pământul atârnând pe ei, parcă lăsându-i însângeraţi. Furtunile de nisip care te orbeau sau fulgerele îl făceau pe băiat să se refugieze în braţele doicii.

— Totul are să fie bine, îl asigura ea.

— Eşti sigură? insista el.

— Foarte sigură.

Dar n-avea să uite niciodată că lumea în care ieşeau după aceea la suprafaţă – nici nu ştia după câtă vreme – era una complet schimbată. Iar schimbările îl îngrozeau. Casele înalte pe care le ştia fuseseră doborâte la pământ ca şi colibele de chirpici, făcute pulbere. Cadavre de bărbaţi şi de femei peste tot, unii loviţi în timp ce căutau adăpost.

— Nu mai au casă, murmura el, îngrozit.

— Se reface totul.

Dacă ea credea că astfel de vorbe îl liniștea, se înșela. Niciodată n-avea să uite teama de furtuni și sentimentul de teamă ce-l stăpânea când reieșea la lumină, într-o lume complet distrusă. Ajunsese destul de mare ca să-și dea seama că dacă alții erau afectați, și el putea avea soarta lor.

— Nu vreau să mor, zicea.

— N-ai să mori încă. Cel puțin mult timp de-acum înainte. Uită lucrurile astea netrebnice. N-o să ți se întâmple ție.

Însă copiii nu uită, iar copilul și-a amintit toată viața lui de oamenii morți, întinși la pământ, lăsați acolo, de trunchiurile de copaci desfrunziți ca niște schelete, de viața înșelată de moarte. Și-a amintit de pericolul care cutremura lumea pe care el o crezuse perfectă până atunci.

— Au murit oameni.

— Se duc spre gloria eternă

— Unde e asta? o întreba el curios pe doică.

— Acolo unde e și frumosul, răspundea ea, neștiind ce altceva să spună. Realizându-i teama, femeia îi pictase un tablou colorat, așa cum știa că-i atrage pe cei mici.

Îi vorbise de Alah și de profetul Mahomed care predicase pentru auzul întregii lumi. Ea credea că frumusețea e parte dintr-o pace eternă.

— Omul trebuie să fie bun, încheia ea.

— Trebuie.

***

Copilul avea o minte însetată de cunoaştere, iar profesorii şi supraveghetorii lui şi-au dat seama de asta. Începuse a învăţa de tânăr, iar în lumea învăţăturii nu exista nicio femeie. Femeile erau considerate a-l copleşi pe viitorul rege şi deci incapabile a-l înarma cu acel curaj statornic de care avea nevoie. Astfel că băiatul intră din ce în ce mai mult sub influenţa persoanelor masculine. Erau atât de multe de învăţat pentru un viitor rege, iar copilul era aşezat în faţa învăţătorilor pe perne de pluş. Ori de câte ori nu ştia vreun răspuns, era bătut peste degete. Se spunea că nu este timp de pierdut.

Timpul îl măcina, căci într-o zi avea să devină un mare şah, deci nu avea voie să se lase pe tânjală. Avea să devină mare mogul împărat în Delhi, să conducă o dinastie. Trebuia să fie pregătit să accepte tronul la moartea tatălui. Şi trebuia să muncească pentru asta încă de pe-atunci.

Bineînţeles, totul îi era impus. Ştia că Alah trebuia să-l ghideze, dar credinţa îi era adesea pusă la îndoială spre nedumerirea lui, astfel că ajungea să se revolte împotriva a ceea ce era învăţat.

— Ai răbdare, îl ruga doica.

Ea era singura în care putea avea încredere. Mult mai mult decât în mama lui, care visa doar să-l vadă un rege măreţ.

— Ai răbdare; viaţa devine mai uşoară pe măsură ce creşti.

— Micile plăceri ale vieţii au atât de puţin timp, se plânse el. Frumuseţea lor. Florile, copacii…

— Ai răbdare.

Pe la nouă ani, află o mare fericire. Era sezonul călduros, când toată lumea resimţea acut efectele căldurii, inclusiv băiatul care aproape suferea din cauza transpiraţiei. Cum nu cunoscuse alte lumi, nici nu putea face o comparaţie, astfel că accepta regimul, cu legile şi îndrumările lui. Copilul intră într-o stare de semi-inconştienţă, iar doica a alertat doctorii. O îngrijora starea lui. Băiatul nu avea nicio bucurie, nu avea o viaţă personală; simţea că ar avea nevoie de compania unui alt copil. Bineînţeles că celelalte soţii ale tatălui său aveau şi ele copii, şi exista o gelozie printre aceste femei dacă vreuna dintre ele era preferată faţă de alta. După mai multe căutări, aduseseră la curte un băiat ceva mai mare ca el, a cărui sarcină era să-l vindece pe prinţ de singurătatea care ajunsese a-l măcina, şi să-i ofere acestuia mici distracţii.

Sayed provenea dintr-o familie bună şi era un copil mult mai vioi decât prinţul, ceea ce era absolută nevoie, după cum spunea doica. Copilul trebuia să mai şi râdă din când în când, căci deja căzuse într-o melancolie fără margini, iar ochii-i erau în permanenţă trişti. Sayed venea dintr-o familie de indieni, total opusă familiei regale. Era un copil foarte arogant în ciuda vârstei, interesat de orice în afara studiului. Dacă Jahan avea vise, Sayed se lipsea

de ele; nu era deloc practic, se apropia de vârsta la care intervine trecerea spre maturitate. Sayed trăise mult printre alţi băieţi, ştia multe lucruri de care preoţii nici nu bănuiau şi avea sarcina de a înveseli viaţa prinţului.

Băieţii s-au plăcut încă din prima clipă când s-au întâlnit în grădinile palatului din Agra, şi au devenit pe loc foarte buni prieteni. Sayed avea nişte teorii foarte interesante despre cum să-ţi trăieşti viaţa, care l-au fascinat numaidecât pe tânărul prinţ.

Luni de-a rândul prietenia lor s-a consolidat, la fel şi starea de spirit a prinţului. Avansau în vârstă, Sayed trecând de pubertate, Jahan abia ajungând să fie conştient de ea. Iar într-una din aceste zile, prietenia lor avea să se sfârşească.

Era o noapte sufocantă când cei doi băieţi discutau în camera lor, căci nu se putea dormi de căldură. Florile se ofileau în grădinile palatului, trandafirii păleau pe terasele camerelor; chiar şi înflorescenţele de hibiscus păliseră.

— O să mor de sete, zise prinţul.

Un şobolan trecu în fugă pe podea, lăsând în urma lui un ecou ca de tobe ce vestesc moartea. La ţară, şobolanii mişunau peste tot, deci nu era nimic nou, astfel că băieţii nu s-au alarmat. În depărtare, acolo unde orizontul se îngemăna cu cerurile, se auzi un urlet de leopard. Venea de dincolo de oraş, şi se ştia că felinele nu se apropie decât dacă flămânzesc. Oricât de fioroase erau animalele, tot recunoşteau

supremaţia omului. Doar trăiau în junglele neumblate, deci numai foamea le putea mâna spre oraş. De data asta însă nu era foamea, ci o neliniște.

— Dragostea plutește în aer, zise Sayed cu ochi sclipitori. O știu întotdeauna, când leoparzii urlă așa.

— Eu nu aud nimic în urletul lor.

— Pentru că nu știi, râse el, știind că avea mai multe cunoştinţe sexuale, precum şi mai multă experienţă despre viaţă şi moarte; întotdeauna îşi trăise viaţa ca o aventură, care într-o bună zi avea să răbufnească într-însul precum o flacără.

— Moartea e demnă de ură, zise prinţul, temător.

— Dar nu e în preajma noastră.

— Nu se ştie niciodată.

— În seara asta se căsătoreşte Mumb Taw, spuse, cu un chip plin de vitalitate, căci ideea de a-ţi duce viaţa mai departe îl incita.

Tânărul fusese învăţat că logodna însemna completarea vieţii. Era un act prin care femeia şi bărbatul se contopeau. Deşi foarte tânăr, aceste amănunte îl interesau. Sângele pulsa în el, se excita repede, încărcat de toate frământările pasiunii ca orice tânăr musulman ce se apropia de maturitate. Ştia că fetele de la curte îl pot întărâta şi chiar îşi făcu un ţel din a le aborda. Iar mai apoi se felicită căci în clipa în care învăţă lecţia dragostei, se dovedi a fi un elev conştiincios.

— O logodnă fericită e ca o mană cerească, zise Jahan, căci aşa-l învăţase doica.

Sayed râse. Realiză că tânărul prinţ nu e foarte învăţat, căci nu avusese ocazia a discuta cu el probleme sexuale. Se ştia mai bine informat, căci el însuşi încercase a afla toate aceste informaţii. Ori Jahan era o cu totul altă personalitate.

Prinţul cel tânăr ascundea un secret pe care nu-l dezvăluise nimănui. Avusese desigur multe dădace mai tinerele, dar printre ele şi una care se arătase interesată de problemele carnale. Doica nu bănuia nimic, altfel ar fi fost îngrozită, căci considera că un băiat trebuie ferit de astfel de chestiuni până când devenea mai matur. Prinţul avea cam şapte ani la vremea aceea, care în această ţară însemnau mult mai mult decât pentru cei din ţări cu climat rece. Fata provocatoare, înflăcărată de conştiinţa propriei frumuseţi, îi dezvăluise sânii cu pielea lor smeadă, şi mai jos, până la talie, buricul, care i se păruse complet diferit de al lui.

— De ce eşti altfel? o întrebase, punând degetul în gaura mică a buricului ei. S,:

— Pentru că sunt fată, şi tu eşti băiat.

— Cum se face?

Iar ea-i spusese adevărul. În vremea aceea, oamenii admiteau adevărul, fără a le fi ruşine, sau a-l considera un pericol.

— Cordonul ombilical uneşte fătul cu mama lui până la naştere. Pe acolo primeşte mâncarea. Pentru unii, acesta este cordonul argintiu.

— Argintiu?

— Ne hrăneşte.

— Dar avem guri.

Ea îi explicase mai multe despre starea dinainte de naştere, iar el o ascultase fascinat.

— Ştii multe, remarcase la final, cu ochii sclipindu-i, făcând-o mândră de ştiinţa ei.

— Încerc să învăţ.

— Cum ne naştem?

Ea îi povestise şi aceasta, cu lumini jucăuşe în ochi. Bărbaţii ofereau elixirul vieţii, care forma copilul. Prinţul rămăsese tăcut o vreme, studiindu-i chipul aprins, apoi întrebase de ce. Ea răspunse că aşa ştia. Fiind din popor, viaţa ei se baza pe fapte. Dorea un bărbat, ceea ce era natural, căci şi ea îşi dorea să aibă proprii copii

— Aşa fusese învăţată şi crescută.

Aparent încurajase un tânăr curtean, care se arătase intrigat de îndrăzneala ei. O refuzase pe motiv că era prea tânără, dar în cele din urmă venise la ea şi o învăţase plăcerea nebună a primei iubiri.

— L-am cunoscut, zise ea fericită.

— L-ai cunoscut? rămase el nedumerit, şi ea trebui să-i explice.

Bărbaţii erau făcuţi să iubească, şi ofereau femeilor elixirul otrăvitor al dragostei. Femeia îl păstra în ea timp de nouă luni, în care se forma copilul, şi, cu ajutorul lui Alah, îl aducea pe lume. Fata se mândrea că ştia atâtea.

— Şi eu am venit pe lume la fel? se mirase el.

— Dar cum altfel?

Fiecare porţiune din ea ardea de nerăbdare să insufle cunoştinţe acestui flăcău care nu ştia nimic, şi-şi arcui trupul gata să-l primească; însă Jahan era prea tânăr, prea inocent, şi mult prea timid. O parte din el se arătă cu adevărat şocat de ce i se oferea. Era un copilandru, mult mai greu de stârnit decât prietenul său, sau ca majoritatea bărbaţilor din lume. El adora frumosul, şi vedea minunăţii în lucruri mărunte, care pentru alţii puteau fi neînsemnate. Adora libelulele care fremătau pe înflorescenţele colorate ale florilor sălbatice, precum şi păsărelele care se jucau în liniştea serii printre crengile copacilor. Pentru el, sfinţenia frumosului egala cu o clipă de inspiraţie pentru care el trăia şi care-i promitea fericirea veşnică.

Astfel că o îndepărtă pe fată de la el, într-un mod care pe ea o înspăimântă. Probabil că natura lui îl avertiza de pericol. Dar venise ora când şi prietenul său Sayed deveni o companie periculoasă. Fiecare oră îl apropia de momentul maturizării, şi era tot mai extaziat de viaţă, tot mai mândru să devină bărbat.

— Eşti mult prea serios, îi spuse Sayed.

— Învăţătorii mei s-au străduit prea mult. Un prinţ are mai multe de învăţat decât un tânăr oarecare.

— Şi nici măcar nu te învaţă lucrurile interesante pe care chiar şi prinţesele trebuie să le înveţe, dacă vor să devină prinţese! râse celălalt, cu o privire languroasă.

— Eu mă mulţumesc cu ceea ce ştiu.

— Eşti pudic!

— Ba nu! se înfurie prinţul.

— Hai cu mine, să gustăm împreună din viaţă, îi sugeră Sayed, care nu vedea cu ochi buni învăţăturile impuse de profeţi obtuzi.

— Încă nu, refuză Jahan.

Dar Sayed insistă şi sosi şi noaptea în care-l luă cu el pe prinţ. Fusese o zi teribil de caniculară, în care lumea-şi căuta adăpost lipită de pereţii umbroşi ai caselor. Jahan se afla la vârsta dintre copilărie şi maturitate şi conştientiza cu teamă acest lucru, fiindcă avea să-şi schimbe percepţia despre viaţă. Ştia că veneau dorinţele carnale cu îndrumări nebănuite, dar şi recompense extraordinare, din câte aflase.

Avea sufletul împăcat. Nu-l interesaseră problemele carnale la fel ca pe prietenul său, căci studiul îl acaparase complet, precum şi cerinţele neobosite cum că trebuie să înveţe tot mai mult.

Iar în acea zi toridă, stătuse retras toată ziua, până la lăsarea serii, când întreaga lume parcă renăscuse la viaţă. Dintr-o dată, simţi că are nevoie de ceva diferit, de ceva nou. Venise ora să-şi ia rămas-bun de la copilărie, iar viaţa i se dăruia acum într-o cupă. Ştia că maturitatea avea mult mai multe de oferit, ori el căuta mai mult. Se simţea parcă împins pe o alee îngustă, spre patru pereţi cu tavan jos, lipsită de aer, dar ştia că pe acest drum trebuie să-şi afle

împlinirea. De-acolo licărul dragostei îi făcea semne şi-l chema. Iar pentru el, venise ora.

— Visezi prea mult, zise Sayed calm.

— Cred că visele îmi oferă foarte multe.

— Nu la fel de multe câte îţi oferă viaţa. Viaţa şi dragostea înseamnă totul.

Sayed avea o trăire diferită de-a lui Jahan, care se săturase a mai avea răbdare, a mai râde pe înfundate de teama de a nu fi auzit, şi alte lucruri începură a-i capta atenţia, lucruri pe care alţii le-ar fi considerat nedemne. Sub geamul lor, oraşul începea să prindă viaţă, iar noaptea răcoroasă promitea multe fericiri. Era mult prea devreme pentru culcare.

În acea seară la palat se dădea o serată, un fel de petrecere la care băieţii nu aveau voie să ia parte, fiind prea tineri. Dar auzeau paşi, murmurul glasurilor, sunetele muzicii. Era pe la ora la care se aşterne noaptea cu voalul ei negru, şi când stele străpung acest voal cu degetele lor aurite. Prinţul privea acest spectacol, emoţionat de ceea ce avea să-i ofere.

— Vino cu mine, zise Sayed. O să mergem la Delhi împreună; nimeni n-o să ne simtă lipsa. Ştiu exact unde să mergem şi ce să facem. E şansa noastră. Se zice că marile ocazii nu ţi se oferă de două ori. Ce zici?

Cei doi se strecurară din palat prin grădinile imperiale. Se simţeau miresemele îmbătătoare ale florilor care renăscuseră şi ele odată cu lăsarea serii

– magnolii, orhidee, toate vegheate de palmieri ale căror frunze murmurau îmbietor, precum voci de femei jeluitoare; femei care erau plătite să vină la palat, să jelească pentru ca toată lumea să le audă.

— Unde mergem? întrebă Jahan, interesat de ceea ce va urma.

— Am prieteni buni. Te duc spre rai, să vezi cum dansează îngerii pentru tine.

Sayed era prieten cu toată lumea, îşi făcea relaţii în orice împrejurare. Adesea îşi sacrifica iubirile, avea nenumăraţi amici, la care ţinea mult.

Intrară în umbrele marelui Delhi cu străzi palpitând odată cu lăsarea serii. În mod ciudat, Jahan ştiu casa unde aveau să ajungă, o mai văzuse, dar nu-şi mai amintea exact locul. Dar imediat îşi dădu seama că este casa dragostei.

Ajunseră la uşă, şi o femeie bătrână îi privi printr-un vizor. Văzându-i împreună, se lumină pe dată şi revărsă o mulţime de complimente admirative asupra lor. Le dădu drumul înăuntru numaidecât.

Lui Jahan îi păru că holul e sărăcăcios, complet respingător ca estetică, însă el fiind fiu de rege fusese obişnuit cu interioarele bogate de acasă. Femeia nu mai contenea cu laudele la adresa lor, mai ales că-i văzuse oaspeţi aleşi, îmbrăcaţi regeşte, cu bijuterii pe degete. Iar suma pe care Sayed i-o oferi o mulţumi pe deplin.

— E o noapte aleasă. Avem oaspeţi de seamă! tot repeta ea, spre iritarea simţurilor delicate ale

tânărului Jahan, care simţea că se expune lamei tăioase a cuţitului.

Îi displăceau sărăcia, ignoranţa, lucrurile mărunte ale vieţii, adora frumosul, în vreme ce Sayed se mulţumea cu ceea ce-i oferea viaţa, spunând că anumite comori nu ţi se oferă niciodată de două ori. Ştia de asemenea şi că el şi Jahan sunt complet diferiţi din punct de vedere religios. Jahan era prea bun să trăiască pe acest pământ, prea ataşat de frumuseţile lui, visând la o viaţă construită doar din iubire pură, lipsită de orice formă de durere.

— Dragostea îţi oferă un motiv să trăieşti, îi spuse prinţului. Viaţa ţi se dă, Jahan, dar trebuie ca tu singur s-o prinzi. Vine o dată, dar dacă scapi momentul, nu-l mai prinzi niciodată. Dacă îmbătrâneşti fără să fi băut din cupa vieţii, vei ajunge batjocura altora.

— De ce?

— De ce? repetă celălalt, amuzat. Pentru că asta e viaţa. Unde crezi că te va duce lumea la final?

— Spre dragostea perfectă, spre înţelegerea veşnică, zise băiatul cu ochi calzi.

— E absurd!

Existau amănunte pe care tânărul Jahan nu le putea înţelege niciodată, îşi zise Sayed. Dar pentru el viaţa era oricum mai uşoară, fiind prinţ, care avea de unde cheltui, şi pe care-l aştepta tronul şi bogăţii însemnate. S-ar fi putut bucura de fiecare clipă a vieţii, dacă ar vrea numai.

— Hai să trăim în noaptea asta, îi sugeră băiatul. Ia ceea ce-ţi oferă Alah şi lasă-i pe cei care n-au curaj deoparte. Dacă există un moment în care un bărbat trăieşte cu adevărat, acel moment a venit.

Cu astfel de idei intrară ei în casa în care femeile cu feţe dulci, păr minunat, piepturi bogate erau acolo ca să-ţi încânte privirile. Dintr-o cameră alăturată se auzeau acorduri de muzică – un flaut, o harpă şi picioare fremătând pe podeaua de marmură.

Sayed deveni şi mai excitat. Mai trecuse prin asta alături de prieteni mai umili şi un experimentat alături de un tip mai tânăr neştiutor, îi dădea fiorul sublim al maturităţii. Sayed era fiul unei păcătoase, care adorase bărbaţii; îl născuse pe el şi-l înzestrase cu aceeaşi pasiune senzuală. Sayed ştia că prinţul e virgin, şi în particular îl dispreţuia pentru asta, pentru că era un semn de sofisticare. Iar acum venise în această casă, înmiresmată cu parfumuri deloc asemănătoare cu cele alese din palat, cu miros de santal şi de ierburi fine.

— Toate locurile au parfumurile lor aparte, zicea Sayed. Dacă stai prea mult în preajma lor, te obişnuieşti.

Jahan zărise un trandafir lângă uşă, lăsat în umbră, încât petalele lui se ofiliseră. Prinţul întinse mâna pentru a le mângâia, însă sub atingerea lui, bulbul căzu imediat jos. Odată cu el se risipi şi frumuseţea lui.

— De ce trebuie să moară totul?

Pe tot drumul până acolo se gândise numai la moarte. Pentru el, moartea însemna lipsa frumuseţii, lipsa plăcerii de a trăi miracolul vieţii. Mortul era dat uitării. Moartea punea capăt oricărei forme de viaţă.

— Eşti absurd, spuse prietenul său.

Fiind exact opusul prinţului, Sayed era strâns legat de acesta. Era genul de prieten sălbatic care iubea viaţa şi tinereţea, ignorând trecerea anilor care puneau în pericol vitalitatea, şi care ajungeau în cele din urmă să pună stăpânire pe oricine.

Sayed mai fusese acolo şi se mândrea cu asta.

— Casa e foarte frumoasă, deşi prinţului i se părea lipsită de farmec. Te conduc eu, şopti. Nu te speria.

Femeia care-i întâmpinase veni cu ei şi pe mai departe. În lumina puternică dinăuntru se vedea că era bine iniţiată în secretele lumii din care venea; îşi flutura continuu ochii, obrajii şi bărbia îi erau cutate, iar dacă vreodată fusese frumoasă, acum nu se mai vedea. Sayed se înclină, la fel şi ea, însă fără a-şi lua privirile insistente de la Jahan.

— Un prinţ! murmură ea.

Rămase tăcută apoi, în ciuda faptului că vorbea neobosită, certându-se aprig de cele mai multe ori. Mulţi se temeau de ea.

— Prinţul doreşte s-o cunoască pe Laila? întrebă uitându-se la Sayed.

În ochii ei, băiatul citi un oarecare amuzament, ceea ce-l făcu să se lumineze – ştia că Laila era cea mai frumoasă fată de acolo. Tânără, adusă dintr-o

altă provincie pe o sumă de bani, nouă în lumea degradării morale; era ţinută doar pentru clienţii de seamă. Iar femeia se ocupa de acestea.

— Eşti norocos! zise Sayed. E bine că te-a recunoscut. Ne surâde norocul.

— Tu trebuie să-i fi spus ceva.

Jahan o dispreţuia pe bătrână şi acum se temea că au să ajungă zvonuri la palat, care să-i aducă neplăceri. Şi de-aici multe i se puteau întâmpla; deşi era prinţ, nimeni nu pregeta în a-l biciui, dacă era nevoie. Preotul bătrân care se ocupa de educaţia lui l-ar fi altoit imediat, căci ei credeau că o bătaie bună îi întremează viitorul.

— Trebuie să fim cu băgare de seamă, şopti el spre prietenul său.

Sayed mustea tot de plăcerile nebănuite ale unei astfel de aventuri licenţioase.

— Nu e nevoie. Am mai fost aici, cunosc cum stau lucrurile. E un spaţiu plăcut, baba e mai bună decât pare, şi oricum, n-o să afle nimeni. Este o noapte… făcută pentru dragoste.

Prinţul avea însă temerile lui, copilăria lui trăgea spre maturizare, şi-n el se năştea fiorul emoţiei.

— Pe aici, apăru din nou femeia.

Îi conduse, mişcându-şi languros formele voluptuoase. Pentru tânărul prinţ, spaţiul era dezamăgitor de sărac, el fiind obişnuit numai cu locuri luxoase. Deşi deranjat de atmosfera generală, camera în care fu condus i se păru ceva mai bună.

Primul nivel era răcoros după o zi dogoritoare ca cea care trecuse. În mijloc era o piscină, înconjurată de perne moi şi colorate.

— Ce plăcută pare! zise.

— Dacă vrei să te îmbăiezi aici, zise bătrâna mulţumită, apa e parfumată, şi luă un pumn dându-i să miroasă, şi într-adevăr prinţul simţi parfum de trandafiri, orhidee şi tamarisc. Ţi-o trimit pe Laila, adăugă cu un glas gros, aproape masculin.

— Sunt tânăr… nu prea ştiu, murmură el umil.

— Eşti un prinţ, şi îngenunche, apoi ieşi.

Lăsat singur, Jahan realiză că ajunsese în acea vizuină pentru a învăţa viaţa. Aici aveau să i se deschidă comori, iar el va afla o fericire perpetuă. Încercă să cunoască locul mai bine. Poate că timiditatea sa şi dorinţele lui fuseseră suprasaturate de palatul magnific în care trăise. Poate că toate acele reguli stricte absorbeau viaţa din cei care se ghidau după ele. Şi totuşi, se temea. De ce-l lăsase oare pe îndrăzneţul său prieten să-l aducă aici? Ştia prea bine că Sayed îl putea duce la nenorocire. N-ar fi trebuit să-i permită. Apoi o auzi pe Laila intrând.

Şi-o imaginase mai tânără decât el, precum o fată, nu chiar femeie. Sânii ei goi erau fermi, doar pe jumătate dezvoltaţi, cu un bănuţ rozaliu în centru, nematurat îndeajuns pentru ca un copil să sugă la el. Pe unul dintre sâni îi zvâcni o venă, ca o panglică albastră. Purta o centură în jurul taliei, şi prinţul remarcă picioarele ei minunate. Se mişca unduitor,

cu părul răsfirat în urma ei precum un nor amenințător de furtună ce acoperea o zi caldă de vară. Ochii-i radiau. Într-o clipă, Jahan realiză că fata nu e drăguță, ci de-a dreptul frumoasă.

Avea impresia ciudată că trăiește momentul în care omul credincios se apropie de altar – poate cel mai minunat altar dintre toate – așa că se înclină, își umezi buzele și-i vorbi.

— Ai venit să mă vezi?

— Femeia m-a trimis la tine. Mi-a zis că ești prinț.

— Un prinț și un prizonier. Am venit dintr-un palat, în căutarea dragostei. Tu de unde vii?

— Din Benares, vorbi ea încet, semn că-și pierduse întreaga copilărie. Toată noaptea fumul se ridică din coșuri și se simte miros de moarte peste tot, adăugă tristă.

— Trebuie să fie un oraș ciudat.

— Deși unele clădiri sunt extraordinare.

Aici atinse un punct sensibil, căci Jahan fusese întotdeauna pasionat de arhitectura clădirilor. Dacă ar fi fost să-și aleagă misiunea în viață, s-ar fi făcut constructor ca să ridice temple, palate pe care alții să le admire și să li se închine; ar fi creat o clădire undeva pentru rugăciune și pentru inspirație!

— Oamenii se duc acolo să moară, continuă ea.

— Iar tu ai venit aici ca să trăiești, și-i luă mâna într-a sa.

— I-am văzut pe părinții mei uciși în fața ochilor mei, rosti ea încet și se lăsă pe perne lângă el. Au

murit încet, n-am să uit niciodată.

” Omul nu poate fi chiar aşa de crud”, îşi zise el. În aceeaşi clipă se porni o muzică dintr-o cameră alăturată, în sunete ritmate de lăută, acompaniată de o harpă lină, precum undele cadenţate ale mării însăşi.

— Am fost luată de acolo ca să servesc bărbaţii.

— Şi i-ai servit?

— Încă nu. M-au ţinut pentru clipa în care voi servi un prinţ. Astăzi, femeia mi-a spus că a sosit clipa, iar tu eşti un prinţ… Eşti un bărbat! adăugă cu glas tremurând, încărcat de emoţie.

Bineînţeles că el negă, simţindu-se doar un copil îndopat cu educaţie. Când acceptase a veni aici pentru dragostea carnală, căci Sayed îi expusese asta încă din prima clipă, aflase că aici dragostea se vindea ca orice bijuterie scumpă pe care un bărbat şi-o putea dori. Bărbatul putea afla dragostea aici dar fără pretenţii de căsătorie şi copiii născuţi dintr-o astfel de relaţie n-ar fi fost acceptaţi.

— Trăieşte ziua de azi! zicea Sayed. Doar clipa de-acum o primeşti în cele din urmă! iar băiatul ştia că acesta este adevărul adevărat.

— Îmi doresc patru fii din relaţia mea, observă prinţul aparte, căci pentru el asta era motivaţia dragostei.

— Eu aş căuta la o femeie frumuseţea extravagantă, şi pasiunea, căci pasiunea te mistuie. Vreau o femeie cu buze roşii precum un hibiscus

aprins, cu mâini ca marmura, cu trup ca fulgul şi moale ca alabastrul… cel mai perfect alabastru din câte există, râse celălalt.

— Eu n-am avut niciodată o femeie, recunoscu ruşinat prinţul, ştiind că prietenul său pune preţ pe astfel de amănunte.

— Acum a venit ceasul! insistă el. Pentru Dumnezeu! Ce fel de prieten sunt!

Iar acum, tânărul Jahan stătea alături de această iată frumoasă care-l privea cu ochi limpezi. Era albă precum un crin, mirosind dulce a trandafiri şi avea o piele impecabilă. Nu crezuse că cineva poate fi atât de perfect, cu sâni atât de fermi, căci văzuse multe femei cu sâni lăsaţi, din cauza prea multor copii care se înfruptaseră din izvorul lor. Acum era pus faţă în faţă cu frumuseţea nepângărită.

— M-au trimis la tine, repetă ea umilă.

— Nu ştiu ce să-ţi spun…

— Ai să fii împărat.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Şi împăraţii iubesc, ca orice bărbaţi, zâmbi ea.

— Ce plăcută eşti; atât de frumoasă!

— Toate femeile sunt aşa până la primul copil, după care capătă riduri.

Involuntar, prinţul se aplecă pentru a săruta acei sâni superbi. Ea nu se sperie, aşa cum se aşteptase el, dar se retrase uşor, cu ochi mari.

— Doar nu te temi?

— Nu, chiar dacă într-o zi ai să devii împărat.

— Tu eşti dragostea mea, singura mea iubire, rosti el, surprins de pasiunea lui, căci nu era deloc timid aşa cum se aşteptase; ochii lui admirau totul şi ştia că se îndrăgostise.

— Rar vin prinţi pe-aici.

— De ce?

— Noi suntem aici ca să satisfacem poftele celor mai în vârstă pe care-i resping soţiile, care se tem de încă un copil. Suntem aici ca să renaştem pasiunea!

În spatele acelor cuvinte el simţi o notă de jenă ca se afla aici, chiar dacă încă nu cunoscuse bărbat.

— Ai putea pleca?

— Cum? Şi unde?

— Ai putea fi o servitoare în palatul meu.

— Nu, n-aş putea ieşi singură în lume. N-am de ales, am fost adusă aici, şi aici voi servi.

El nu mai insistă, ştiind că nimic n-o putea ajuta. Când va ajunge el împărat – desigur, dar putea muri şi mâine! Cine ştie? Dar Alah e bun câteodată. Apoi, când ochii ei se uscară de lacrimi, îi povesti în continuare despre părinţii ei care munciseră din greu până la moarte. Ea începuse a lucra ca spălătoreasă sau cusătoreasă. Angajatorii ei îi observaseră frumuseţea, pielea smeadă, dar de o nuanţă foarte plăcută, care-i aducea o notă sumbră în ochi. Femeia care vindea plăceri bărbaţilor maturi o primise binevoitoare, o hrănise ca să se mai întremeze, apoi o cazase acolo. Iar el nu putea face nimic pentru a o salva. Ideea însăşi era nouă pentru

el. Nu mai cunoscuse pasiunea, iar când alţii-i vorbiseră despre ea, crezuse că se exagerează. Parte din ea ascundea ceva poetic, ceva care te inspira, iar el simţea acest lucru din plin. Multe taine ascundeau buzele şi ochii ei blânzi. Tânjea să afle mai multe despre ea.

Femeia bătrână, după ce-i dăduse un pat, o învăţă cum să se îngrijească şi cum să-şi spele părul, cum să se ungă din abundenţă cu uleiuri parfumate ca să devină atrăgătoare. Fetele printre care se amesteca şi ea erau avizate în ce priveşte natura acestui loc, spre mirarea Lailei. Ea însăşi nu trăise un şoc, căci deja văzuse multe din greutăţile acestei vieţi. Aici întâlnise fete de peste tot din lume, toate vindeau plăceri.

— De ce nu? ziceau ele. Dacă banii cumpără orice.

Laila nu cunoscuse bărbat, fiindcă bătrână o ţinea ca premiu.

— Într-o zi, are să vină un prinţ…

Iar acum venise ziua.

Jahan o luă în braţe. Bineînţeles că mai auzise discuţii între bărbaţi despre pericolul de a te juca astfel cu focul, cu flacăra pasiunii, iar acum instinctul îi dicta că flacăra poate arde.

Simţi parfumul puternic pe care fata îl folosea, un parfum floral care-i îmbătă simţurile ca după o lungă beţie. În această stare de exaltare, el se maturiză. Era vrăjit – venise băiat, dorindu-şi a pune capăt unei vârste infantile şi a cunoaşte dorinţa. Dragostea e de

la Alah îşi zicea.

Orele târzii ale nopţii veniră în sfârşit cu răcoare, învăluindu-i prin ferestrele deschise. De afară răzbea până la ei fluierul muzicantului care ademeneşte şerpii să se ridice. În nări avea în permanenţă un miros de iasomie parfumată, şi simţi că aceasta este floarea dragostei.

Nu se aşteptase ca acele braţe firave să trezească în el o pasiune atât de intensă care-l mistui în cele din urmă. Setea care dă continuitatea vieţii îl absorbi şi-l conduse spre tărâmurile pasiunii. Trecuse vremea când se juca, iar acum păşise la limita dintre copilărie şi maturitate. Învăţase o lecţie nescrisă în cărţi, care este şi lecţia de aur a omenirii. O sărută din nou şi din nou, subjugat şi îndrăgostit.

Nu ştia dacă era acolo de ore sau doar de câteva minute, ştia doar că se îndrăgostise fără scăpare, i că nu mai trăise niciodată cu adevărat. Ea îi oferi o satisfacţie asemănătoare cu o briză răcoroasă în vârful muntelui după dogoarea câmpiilor. Prinţul simţea ca şi cum rătăcise pe alte planuri ale vieţii, prin deserturi fără rod, doar cu vise care durau doar câteva secunde, dar acum toate trecuseră.

— N-am mai trăit niciodată astfel, îşi zise. Niciodată n-am să mai iubesc aşa. Asta e dragostea.

Se rugă ca acea noapte divină să nu se sfârşească, să fie împreună cu ea pentru totdeauna, dar odată ce lumina lunii păli, se lăsă o întunecime adâncă, ce prevesteşte întotdeauna zorii.

— Într-o zi, şopti Laila, ai să iubeşti cu adevărat şi pentru totdeauna.

— Te ador.

— Dar nu aşa cum ai să adori altă femeie într-o bună zi. Ea o să fie prinţesă. Viaţa te-a dăruit cu un mare dar pe care trebuie să-l accepţi şi din el să aduci tribut dragostei. Ai puterea de a da frumuseţe divină veşnică lumii întregi. Are să fie monumentul vieţii tale şi al dragostei tale.

Nesigur de însemnătatea acestor vorbe, el o întrebă mai multe. Bun-simţul îi dicta că această fotă de ţăran nu ştia prea multe, căci nu primise educaţie aleasă şi nu era învăţată într-ale religiei. Şi totuşi, avea o putere extraordinară asupra lui. Fata îi mărturisi că poate prezice viitorul. Lipită de el, îi şopti la ureche despre dragoste, despre o frumuseţe încântătoare, divină, dincolo de raţiunea umană. Ea va fi inspiraţia, născută pentru a dăinui veşnic.

— E o lume mică, zise ea, dar dincolo de ea se întinde lumea lui Alah. Ai putea aduce în această lume întunecată ceva atât de frumos, la graniţa dintre viaţa grea de aici şi cea plină de glorie ce are să urmeze. Ceva care să fie văzut de ochii oricărei fiinţe, să fie admirat. Ceva sfânt.

— Nu am alte puteri decât cele pe care le voi primi de la tatăl meu.

— Jahan, ai o mare putere, mult mai mare decât aceea, zise ea încrezătoare. Ai să fii şah Jahan şi toată lumea are să ştie de templul tău divin.

Din depărtare se auzi un urlet de goarnă din deşert. Păstorul îşi chema oile şi oamenii, căci în curând aveau să se ivească zorile şi să renască dogoarea zilei. Roua lăsată de pătura nopţii se va usca, florile se vor ofili, vrejurile se vor încolăci secate de sete până la lăsarea serii. Fata auzi prima ecourile noii zile, zumzetul necontenit al bazarului care se deschidea pentru a se închide la lăsarea căldurii. Toate acestea le deranjară dragostea.

— Iată o nouă zi, zise ea, temătoare.

— E goarna unui păstor?

— Da, zise mângâindu-l cu palme catifelate, palide, căci noaptea se sfârşea.

— Te iubesc… Chiar te iubesc.

— Dar nu aşa cum ai să iubeşti într-o zi femeia perfectă. Ea are să fie dragostea ta, regina inimii tale şi a pasiuni tale. Are să fie fiică de pe câmpii, deci n-o căuta în altă parte, căci n-ai s-o afli niciodată. Sunt sigură de asta.

Intrigat, o întrebă mai multe.

— Nu pot să spun mai multe. Nu pot citi în stele, şi nici nu-mi pot prevedea viitorul.

— Mai spune-mi.

— E greu să văd în depărtare, îl dezmierdă ea, dar ştiu că-ntr-o zi ai să clădeşti pentru ea un templu care să fie cel mai mare din lume, de o frumuseţe pe care toate popoarele au să vină s-o vadă.

— Mai vreau, zise el entuziasmat, căci adora clădirile frumoase.

— Nu mai ştiu.

Ca de obicei, ritmul zilei se instala mult prea repede, soarele răsărea fără ştire, iar acum deja se instalase pe cer – auriu, înrobitor.

— Am să mă întorc, îi promise, şi vorbea foarte serios.

Dar fata vedea mai clar decât ar fi trebuit.

— Învăţătorii tăi au să descopere că ai fost aici, cu mine. Au să te ferească. E de datoria lor.

— Acum, da. Dar într-o zi am să fiu al tău şah şi atunci am să am tot dreptul să vin la tine. Şi jur că am să mă folosesc de el.

Poate că-n tinereţe e uşor să râzi de străinul întunecat care vrea ca lovitura lui să fie una clară, şi niciodată nu pleacă de unul singur. În tinereţe el pare a fi altcineva, un vizitator care vine să te ia cu el, căci are puterea fizică de a se lupta. Omul e mândru de forţa fizică şi de puterea convingerii. Care nu dispar cu timpul.

Prinţul se ridică să plece.

Ar fi rămas cu ea pentru totdeauna, dar îi era desigur imposibil. Ziua se lumina mult prea repede, iar lumea amuţise de teama caniculei. El se temea de cuvintele ei; de faptul că n-o va mai vedea niciodată. Am să mor şi-am să-ţi trimit mesajul care te va anunţa că am murit…

— Nu poate fi adevărat, îşi zise.

Capitolul 2

— Grăbiţi-vă! îi strigă femeia.

N-avea chef de complicaţi neplăcute – ştiind cine-i era musafirul – încât acum devenise speriată, aşa că încercă să-l grăbească. Dacă ai lui aveau să descopere ce se întâmplase, pe ea aveau s-o pedepsească.

Noaptea trecută fusese mult prea dornică a-l lăsa să între, acum însă voia să scape de el cât mai curând. Prinţul, intrat în cameră ca un copil, acum se ridică şi se îmbrăcă, ştiind că în ultimele ore devenise bărbat. Nu avea bani la el ca să plătească, dar ştia că Sayed se va ocupa de asta. El avea să-i ofere, iar bătrâna va încerca să scoată de la el şi ultimul bănuţ. Dar simţea că Laila îi oferise o favoare nepreţuită şi se cutremură gândindu-se la ce va urma.

— Nu cer nimic în afară de loialitatea ta, zâmbi ea parcă citindu-i gândurile, şi dragostea ta, stăpâne; aceste două lucruri n-au preţ.

— Dar femeia…?

— Îşi va da seama că are să fie plătită.

— Şi pentru tine, nimic?

Ea îi surâse senin, iar zâmbetul ei îi aminti de florile care renăşteau noaptea după dogoarea zilei. O atinse cu mâna inelată. Avea un inel mare, cu perlă neagră, dăruit pe când avea treisprezece ani, de un bărbat; se zicea că e cea mai mare perlă din lume, încrustată cu diamante şi ştia că are o valoare inestimabilă, dar la acel ceas simţea că ea era mai îndreptăţită a-l avea decât el.

— Ia-l, zise din impuls. N-o lăsa pe femeie să-l

vadă, căci are să ţi-l fure, şi n-aş suporta. Poartă-l toată viaţa; iar dacă ai nevoie de ceva, trimite-l la mine cu un bilet despre cum pot da de tine. Jur că am să vin.

— Dar ai să fii rege.

— Chiar şi regii vin la iubirile lor.

Şi sărută piatra, apoi îi dădu inelul; fata îl luă şi privi o clipă mută de uimire acea nestemată pe care diamantele străluceau.

— Fii binecuvântat! şi sărută şi ea piatra.

— Îţi promit că dacă vei avea nevoie de mine, am să vin. E o bijuterie mai mult decât extravagantă; fa din ea cifrul dragostei noastre, şi-ţi cer să-l ţii minte pentru totdeauna. Noaptea asta a fost a noastră, dar nimeni nu poate fi sigur de ce va să vină. Clipa de-acum este tot ceea ce omul are.

— Ştiu.

— Dar acesta este legătura dintre noi, dragostea mea. E pentru tine!

Apoi plecă, fiindcă ziua renăştea cu zgomotele ei dintotdeauna, şi nu mai avea timp de pierdut. Căldura începea deja să se ridice.

***

Jahan îl întâlni pe prietenul său Sayed ieşind dintr-o cameră de pe coridorul sufocant, deja contaminat de dogoarea zilei. Sayed era obosit şi încercănat, ca şi cum ochii lui zglobii se cufundaseră în peşteri adânci, înăsprite de dorinţe. Gura lui era cutată precum a unui bătrân şi parcă îmbătrânise. Jahan se sperie. R

— Eşti bolnav?

— Nu, dar e târziu, şi trebuie să ne întoarcem. Sigur ne-au văzut lipsa, soarele e deja sus pe cer; o să luăm o bătaie. Şi-or să mă învinuiască pe mine, pentru că eu te-am scos fără nicio problemă. Or să mă linşeze. Haide, repede.

Nu mai zăboviră să-şi ia rămas-bun, ci ieşiră direct în tumultul străzii, unde soarele îngreuna ritmul de zi cu zi. Se auziră din depărtare înjurăturile unui comerciant nemulţumit pentru plata primită.

Strada era precum un furnicar, cu magazine deschise peste tot, oameni grăbiţi să-şi facă din cumpărături înainte de caniculă, aurari şi argintari cu tarabe deschise, muzicanţi care fermecau şerpii, animale trase de hamuri prin piaţă pentru tăiere, comercianţi care te îmbiau să cumperi.

La această oră timpurie lui Jahan îi păru că detestă nimicnicia vieţii, dar poate că această latură îi era încă necunoscută. Se încălzise însă la flacăra ademenitoare a dragostei, la bucuria dorinţei satisfăcute, astfel că speranţa aprinsese o mare flacără în mijlocul unei neguri zilnice. Sayed, temându-se pentru propria-i viaţă, deveni agitat.

— Grăbeşte-te! Deja ne-au văzut lipsa. Ştii bine ce-are să iasă. Dacă află că am ieşit din palat, suntem pierduţi.

Mergeau în umbra zidurilor, ambii obosiţi, ca şi cum duceau o povară mult mai grea decât puteau duce. Iar aceasta, împreună cu frica a ce avea să

urmeze, îi cutremura. Amândoi urau acea zi care avea să-i urmărească fără milă.

Jahan se simţea vinovat. N-ar fi trebuit să vină, deşi pentru nimic în lume n-ar fi vrut să fie lipsit de Laila, cea mai frumoasă fată de pe pământ. Dar mai bine ştia că înfruntă chinuri cumplite decât să afle învăţătorii de existenţa ei, căci altfel o vor căuta şi o vor alunga din oraş. Nu ştia cum va putea stăvili acest lucru. Îl făcu pe Sayed să promită că n-are să-i rostească numele indiferent ce se va întâmpla, fiindcă fata nu trebuia să sufere.

Palatul era cufundat în tăcere. Poate că cei care se îngrijeau de prinţ fuseseră prea ocupaţi pentru a remarca absenţa lui. Pe doica lui o întâlni prima. După ochii ei, înţelese că n-o putea minţi. Oare putea citi în stele? Cum de ea ştia întotdeauna adevărul înainte ca cineva să i-l spună?

— Învăţătorii te caută.

— Am fost plecat toată noaptea.

— Ştiu, înghiţi ea în sec. Cine e fata? şopti ea încât doar Jahan să audă.

— O cheamă… Eden, răspunse el din imaginaţie, luminându-se.

Femeia îl privi mirată, deşi o parte din ea dispreţuia acele cuvinte. Ştia, după felul cum era privit, că săvârşise ceva rău, dar experimentase măreţia iubirii pentru prima oară, şi nimeni nuri putea lua bucuria acelor clipe. Momentul se consumase şi acum nimeni nu i-l putea fura, căci

fusese scris, iar acum o parte din el zburda de fericire.

— Învăţătorii întreabă de tine.

— Nu pot veni. Nu mă simt bine.

— Dacă-i refuzi acum, zise ea abia şoptit, cu o notă umilă în glas, or să trimită din nou după tine, şi-or să te aducă la ei. N-are să-ţi placă. E mai înţelept să dai piept cu problemele atunci când apar, nu aştepta să dai de necaz.

Prinţul ştia că acesta este adevărul. Învăţătorii deja-i descoperiseră lipsa, şi o vor pedepsi pe ea fiindcă nu-l păzise. Realizând că şi doica avea să sufere, Jahan se enervă pe el însuşi. De s-ar fi gândit mai devreme că pe ea are să cadă toată responsabilitatea; doar ea era asistenta lui. Se gândi la bunătatea ei, la preocupările ei de a-l ţine departe de orice probleme. Din privirea ei înţelegea că femeia aflase că trecuse graniţa dintre copilărie şi maturitate. Acum, era bărbat; şi mai mult de-atât, în ochii ei, într-o zi, avea să devină rege.

El însă refuza în continuare să se ducă, aşa că femeia le spuse învăţătorilor că prinţul e bolnav. Şi că pentru acea zi trebuie să se odihnească. Apoi îl drese cu medicamente, iar el rămase în pat, incapabil să închidă un ochi, căci mintea-i era doldora de amintirile nopţii care trecuse şi de imagini ale fetei. Se ruşina de laşitatea lui, de faptul că refuza să-i înfrunte pe cei care-i conduceau viaţa, dar deocamdată laşitatea îl învinse.

Când se lăsă noaptea, se ridică din pat. Poate fusese o prostie să se joace cu soarta lui, căci soarta îi părea o iluzie, o fantasmă a imaginaţiei, care însă se lupta în continuare cu gândurile lui pentru a pune stăpânire pe ele. O învinuirii pe doică. Preţ de două zile, prinţul zăcuse la pat, cu febră, vreme în care se pierdu în aiureli pasionale, la răstimpuri întretăiate de imaginea frumoasei Laila şi de blestemul de a n-o mai întâlni niciodată.

Când, într-un final, se înfăţişă învăţătorilor săi, Jahan arăta atât de îngrozitor, încât aceştia nu-i făcură nimic. Descoperiră însă că-i lipsea inelul cu perla neagră, o bijuterie de mare însemnătate pentru familie, iar când îi făcură băiatului observaţie, acesta leşină. Probabil deja-i citiseră prefăcătoria sub care încerca să se ascundă.

— Dacă l-ai făcut cadou indiferent în ce circumstanţe, acela care-l poartă trebuie să moară, zise cel mai bătrân dintre educatori. Doar dacă nu cumva l-ai dat vreunei servitoare, care o să-l vândă, şi aşa nu va muri.

Jahan uitase că acea perlă neagră îi ajutase pe strămoşii lui în bătălii. Ceva mai târziu, îl căută pe învăţătorul cel bătrân.

— Într-adevăr, admise el, am dat bijuteria.

— E o bijuterie a familiei, îl privi acesta înţelept. Întotdeauna se va întoarce de unde a plecat. Se întoarce; însă toate la timpul lor. Nu te întrista fiul meu, adăugă încurajator. Viaţa are mult mai multe

să-ţi ofere decât atât. Primul vis cu femei frumoase e extraordinar, dar mâine altul o să apară. Adu-ţi aminte de asta. Mâine, altă femeie va răsări pentru tine.

Jahan era pe punctul de a-i mărturisi totul, dar se înfrână. Trebuia să păstreze loialitatea faţă de fata pe care o întâlnise. Mai târziu însă, află că învăţătorii lui aflaseră de drumurile 'lui în noaptea respectivă, că-i urmăriseră pe el şi pe Sayed. Învăţătorul cel bătrân îl asigură că nimeni din casa respectivă nu avusese de suferit, dar Jahan se ruga doar ca acele cuvinte să fie adevărate.

— N-am să mă mai duc niciodată, îi spuse lui Sayed, care nu păţi nimic, ba din contră, era mai fericit ca niciodată.

— Ba da! Toţi bărbaţii o fac. Când ai să-ţi revii, ai să-ţi dai seama că nimic nu s-a întâmplat, de fapt. Am avut noroc, să ştii, zise, cu ochii sclipindu-i de bucurie.

În acest colţ de lume, maturizarea vine devreme. Jahan trebuia să înfrunte soarta, bineînţeles că avea să ajungă un şah războinic, care să-şi protejeze şi să-şi iubească ţara, dar îşi jură să fie şi un bărbat care să iubească pasional. Avea să cucerească alte pământuri. Bunicul lui schimbase faţa Indiei în vreme de sărăcie lucie. Nepotul lui avea să lupte în urma lui, deşi nu avea un suflet de luptător, ci unul de iubitor de artă. Simţea că-n lăuntrul lui sălăşluieşte puterea de a trăi marea dragoste, pe care

viaţa i-o va hărăzi. O iubire veşnică, şi chiar şi-acum mai visa că după ce va muri, va lăsa în urma lui nu doar o umbră, ci ceva măreţ de care omenirea-şi va aduce aminte şi pentru care vor traversa lumea s-o vadă.

” Am să dau lumii lumină”, promise el.

Dar deocamdată se lupta cu vârsta tinereţii, cu pregătirile pentru a deveni rege, iar Sayed încă-i era prieten.

— Nu cred că ne-am născut doar ca să murim, îi spuse prinţul prietenului. Ne-a fost dată puterea cuvântului, pentru a ne forma păreri personale. Ar fi nedrept să ne pierdem în negura eternităţii.

— Înseamnă că nu e înţelept nici să luăm din viaţă totul, dacă ni se oferă? Dacă la final uşile se-nchid, iar noi cădem în somnul veşnic, ce rost ar mai avea? Poate că sperăm să fie doar un vis, nu? îl cercetă Sayed cu ochi pătrunzători, revoltându-se împotriva timpului scurt pe care-l avea de trăit.

— Ne-am născut; ne maturizăm. Ne logodim, ne luptăm pentru glorie. Ar fi greşit ca la final s-avem parte doar de un somn adânc.

— Mahomed spunea…

— Ştiu, ştiu, lasă-mă cu astea, îl opri prinţul.

Jahan studiase multe credinţe, nu doar pe cea mahomedană, dar şi pe cea creştină, care-l avea pe Iisus Hristos şi care credea în a doua lui înviere. Credincioşii credeau cu insistenţă în viaţa de apoi. El credea oare la fel? îl măcina incertitudinea pentru ca

la final să ajungă la concluzia că nu ştie sigur, îşi aminti de Laila, dar nu mai îndrăznea să se întoarcă acolo, ca nu cumva să fie urmărit. Învăţătorii lui ştiau. Apoi, crescând, alţi învăţători fură numiţi pentru el, iar Sayed avea să se întoarcă şi el la oamenii lui. Jahan se gândea că la momentul despărţirii inima lui avea să fie sfâșiată în două, căci încă din noaptea în care Sayed îl dusese în acea casă unde aflase dragostea pentru prima oară, simţise că între ei doi se formase un fel de punte despărţitoare.

Pe măsură ce îmbătrânim, ne schimbăm foarte mult, îşi zicea prinţul, care reveni la cărţile sale şi se concentră şi mai aprig pe învăţătură. Aceasta era calea care avea să facă din el un bun împărat. Nu semăna cu cei din neamul lui, fiind înalt, slab, bun luptător; nu se confrunta prea uşor cu problemele; era foarte darnic şi predestinat să fie în permanenţă dezamăgit de slăbiciunile sale. Şi nici nu se născuse pentru a duce multe bătălii, ca predecesorii săi. Asemănările cu tatăl lui erau puţine şi asta îl durea. Împăratul Jahangir era o fire egocentristă; domnise după o singură regulă păstrată cu strictețe – legea lui – de teamă ca nu cumva ceilalţi să-i ia puterea; iar poporul, de frică, se supunea.

În primăvara în care împlini cincisprezece ani, Jahan abandonă studiul cărţilor. Trecea printr-o nouă perioadă de acalmie; aşa că luă o altă pauză lungă. Datorită faptului că-şi pierduse interesul, se sugeră înapoierea lui Sayed şi cei doi făcură

împreună o călătorie până în munţi, pentru odihnă. Alături de ci, şi un grup din personalul de la palat.

Gândul la vacanţă îl anima pe Jahan. Ştia bineînţeles că Sayed era un bun conducător de grup, dar se alarmă că avea să-l ducă la necazuri. Tot timpul îşi amintea de acea primă noapte în care ieşiseră din palat, iar el o întâlnise pe Laila. Oricât de mult o iubise, trebuia să recunoască faptul că legătura lor ar fi fost de rău augur pentru un viitor rege. Fusese atras de frumuseţea fetei, şi ştia că orice lucru frumos îl impresiona mai mult decât pe alţi bărbaţi. Acolo, lângă un lac cu crini, îşi pierduse inima în braţele ei. Oare totul durase ani? Sau secole? Sau doar o clipă din viaţă? Nu ştia. Se ruga doar ca-ntr-o bună zi s-o găsească din nou; asta era prima lui misiune când avea să-i urmeze tatălui la tron.

Şi-i dezvălui acestea lui Sayed.

— N-ai s-o găseşti, spuse Sayed râzând de el

Oricum, era o idee nebunească. Erau atâtea femei frumoase pe lume, şi întotdeauna ultima avea să fie cea mai frumoasă, până la întâlnirea următoarei. Jahan nu va mai cunoaşte alte femei până va urca pe tron, ceea ce lui Sayed îi păru amuzant.

— Gândeşte-te că Laila lucra pe bani, şi are parte de bărbaţi în fiecare noapte. Înaintea ta mai fuseseră alţi douăzeci. Fetele muncesc din greu; iar bătrâna are grijă de asta. Pentru că apoi au copii, se urâţesc şi nu mai sunt de folos. Şi ştim cu toţii ce se-ntâmplă atunci.

Jahan simţea că se pierde de disperare. Era o personalitate gingaşă, cu multă milă; dispreţuia durerea, greutăţile vieţii, şi nu-şi dădea seama că existau situaţii care necesitau puţină mângâiere şi înţelegere.

Lui Sayed îi era uşor să se distreze cu o fată, fiindcă pentru el dragostea se cumpăra. Şi cu cât plătea mai mult, cu atât avea parte de o fată mai frumoasă.

— Aşa e viaţa. Toţi bărbaţii fac la fel.

— Am iubit-o, se întunecă Jahan.

— Da, dar ai să afli şi alte femei. La fel ca alţi bărbaţi, iar mai târziu, când te vei căsători, o să ai multe soţii.

Cu trecerea anilor, Jahan simţea că Sayed e prea exuberant, şi într-un fel prea comun. N-avea curajul să iubească profund, ca el. Pe de altă parte, prinţul ştia că Sayed n-avea să sufere din dragoste; Jahan va fi însă un bun conducător, cu dragoste pentru poporul său, deşi sarcina pe care-o avea în faţă era una dură, mult mai dură decât ar fi fost pentru un bărbat mai necruţător, mai nemilos şi mai lipsit de idealuri.

” Are să fie un drum greu” îşi zicea.

Cu iarna grea şi cu dificultăţile de memorie cu care se confrunta şi de care-i era ruşine, Jahan primi sfatul de a lua o pauză, pentru distracţie. Se gândiră la o fermă, unde să se poată odihni, iar băiatul acceptă.

— La unele ferme deja se culeg roade şi ai putea

ajuta, i se zicea. Vei avea multe ocazii să te relaxezi şi de-asta ai nevoie acum.

— Mi-e oarecum teamă să mă duc, spuse băiatul.

— De ce?

Nu ştia. Poate se temea să recunoască faptul că, odată cu trecerea anilor, începuse a se înstrăina de sine. În copilărie fusese interesat de tot felul de distracţii, acum însă îşi schimbase perspectiva. Era conştient că-n trupul lui trăia o altă persoană, nu un învăţat, nu un om uşor de înţeles, ci unul graţios, pios, cu gânduri din cele mai bune pentru viitor.

— Mă tem că n-am să fiu un bun conducător, mărturisise o dată.

— Amesteci problemele vieţii, îl linişti un bătrân învăţător. Ai să fii mare pentru că te-ai născut pentru asta. Între timp, o vacanţă are să te întremeze în trecerea ta spre bărbăţie, o vacanţă de care ai câteodată nevoie ca să redevii tu însuţi.

Alături de băiat mai mergeau doi servitori, bărbaţi, şi Sayed, prietenul său dintotdeauna. În această perioadă a anului, primele răbufniri de aer cald amestecat cu cel rece, însă, dădeau o atmosferă foarte plăcută. Muntele păstra o răcoare proaspătă, ridicându-se deasupra văilor infestate de căldură. Se cazară într-o casă umbroasă, ferită de razele soarelui. Peste tot Jahan vedea frumuseţi, ceea ce nu putea decât să-l încânte. Pentru tânărul prinţ, cerinţele rolului de bărbat i se păreau mult prea obositoare şi plicticoase; i se cerea mai mult decât

era pregătit să ofere. Dar orizonturile se deschideau înaintea lui mai fericite decât până atunci, căci era doritor a se elibera, a-şi pune în valoare personalitatea.

— De ce m-am schimbat? îl întrebă pe învăţătorul său.

— Pentru că ai atins starea de maturitate. Fii îndeajuns de curajos pentru a te folosi de inspiraţia ta precum de o lamă de sabie, căci viaţa s-ar putea să ceară asta de la tine.

— Sabia taie.

— Aşa el Câteodată are această menire de a tăia, dar uneori salvează astfel viaţa stăpânului ei!

Era adevărat, iar flăcăul o ştia.

Împreună cu acesta şi cu Sayed, cei trei făceau plimbări lungi primprejurul casei. Pe văi, primăvara venise cu pământ moale, dar aerul se păstra rece, iar florile abia acum începeau să prindă miros. Oricine se putea relaxa aici. Jahan adora cerul cu mii de stele, şi tot ce ţinea de acest ţinut. După zece zile se întremă, mai luase puţin în greutate. Aici avea mai multă libertate decât fusese obişnuit; putea să se plimbe singur, dacă dorea. Se schimbă.

Într-o dimineaţă în timp ce urmărea mijitul zorilor, simţi că un nou impuls ia naştere în inima lui. Sayed plecase la pescuit pentru trei zile. Jahan o luă la pas prin pădure şi ajunse într-un sat. Mergea cu mare băgare de seamă, de teama animalelor sălbatice, în fiecare dimineaţă avea de la astrolog harta cerului,

care-l însoţea peste tot. În acea dimineaţă, consultându-i soarta, bătrânul păru dezamăgit.

— Astăzi, are să te îndrume o copilă.

— Dar nu cunosc nicio copilă.

— Ai s-o recunoşti când îţi va ieşi în cale. Când îţi va vorbi, să faci ceea ce-ţi zice ea. Ea e un pion în acest joc şi te va conduce spre împlinire.

Jahan, ascultându-l tăcut, simţi că acest bărbat îl inspiră, dar simţea în acelaşi timp că ceea ce-i spunea poate fi adevărat. Poate că această vizită era prima în care cu adevărat scăpase de ideile stricte din palatul tatălui său, căci până atunci trăise doar din supunere, din ascultarea acelor legi care i se impuneau. Aici însă, era liber.

— Am să ţin minte.

Cât ţinu căldura în acea zi, prinţul dormi. Se trezi odată cu lăsarea răcorii, când crinii, ofiliţi de dogoare, începeau să se redeschidă. Trebuia să recunoască faptul că aici sus, nu era aceeaşi căldură ca la Delhi sau la Agra, ci era una mai suportabilă, ce putea fi înfrântă. Prinţul simţea schimbarea ce avea să vină şi care se va produce tot aici. Începuse a lua viaţa mai calm, a-şi studia prietenii mai atent înainte de a-i accepta.

Într-o zi o sa am copii, îşi zicea. Într-o zi, fiii mei au să mă urmeze.”

Călărea mult, de regulă de unul singur. Se ducea pe un câmp cu flori mereu înflorite şi colorate, unde se bucura a fi singur. Acasă ar fi fost escortat de

servitori, dar aici era altceva.

În acea zi, coborî în vale, tânjind după singurătate. În depărtare auzi urletul leopardului – uitase că pe acolo mişună felinele mari; dar oricum, fusese învăţat că leoparzii nu atacă. Se uită împrejur, şi-n acea clipă zări fata venind spre el. Nu era fiică de cerşetor, căci era bine îmbrăcată. Mergea cu bărbia sus, într-un fel aparte, de parcă nu vedea pe unde mergea. Murmura un cântec, dar se opri în faţa lui. Să fi avut vreo şapte ani.

— Cineva e aici, zise ea.

Prinţul încă nu asocia copila cu fata despre care-i vorbise învăţătorul său.

— Te aud, zicea ea.

— Eşti prea tânără ca să vii singură pe-aici.

— Ştiam că am să te găsesc şi-am venit să te caut.

— De ce?

— Eşti fiu de rege.

— Corect.

— Cauţi ajutor şi am fost trimisă să ţi-l dau.

Din nou auziră urlete de leopard, dar mai îndepărtate. Jahan începea să devină suspicios; detesta pisicile sălbatice de orice fel. Apoi îşi aminti cuvintele bătrânului.

— Mulţumesc, zise.

— Dă-mi mâna ta; o să mergem împreună la ea.

— La ea?

— Da, ea mi-a spus că ai să vii astăzi, iar eu trebuia să mă întâlnesc cu tine şi să te duc acolo.

— Mergem acum, încuviinţă el, deşi nu înţelegea.

— N-are să ne facă niciun rău, zise fetiţa despre leopard. Nu se apropie niciodată.

Îi luă mânuţa şi ea îl conduse, mergând înainte. Era remarcabil cum această copilă oarbă ştia drumul deşi unduios, cum se ţinea de el. Deşi prinţul avea sute de întrebări, nu reuşea să rostească nicio vorbă. Fata îl conduse în pădure.

De departe, copacii păreau doar un pâlc, dar acum realiză că ascundeau colibe. Dintr-o parte se zărea o casă mare, frumoasă, ocrotită de frunzele palmate ale unor palmieri. Grădinile se veseleau într-o multitudine de culori, iar în amurgul ce se lăsa, florile se deschideau parfumate pentru fluturii ce roiau în jurul lor.

Prinţul se gândi dezamăgit la faptul că micuţa nu putea să vadă fluturii. Era prea tânără ca să fie privată de marile bucurii pe care viaţa le are de oferit vederii. Dar ea zicea că aude cum insectele îşi flutură aripile, ori el n-avea s-audă asta niciodată.

— Încotro mergem?

— La Nana. Mi-au zis că eşti un prinţ care stă în munţi, la răcoare.

— Da, şi din nou urletul de leopard, şi mai departe.

Acum însă, prinţul trăia cu impresia că nimic nu e adevărat din ceea ce i se întâmpla. Era un fel de vis pe care şi-l imagina şi din care avea să se trezească mai devreme sau mai târziu, dar deocamdată îl liniştea.

Intrară în grădinile casei albe, cu pământ reavăn, cu flori înmiresmate, cu susurul unei fântâni al cărei firicel de apă se scurgea într-un bol de marmură, sprijinit de umerii unor sirene. Prinţul trăia senzaţia că intra pe pământ sfânt şi că mergea alături de Alah. Un pământ diferit de cel cu care era obişnuit. Copila îl conduse în casă printr-o verandă mare, apoi cu mânuţele ei, deschise o uşă mare; nu greşea niciodată direcţia. Îşi educase defectul de vedere într-un mod oarecum ciudat.

— Unde mergem?

— La Nana, zise ea încet, sigură pe sine.

Răcoarea casei, precum şi foşnetul moale al papucilor pe gresie dădea o senzaţie de confort. Nimeni nu le ieşi în întâmpinare, nu era nici urmă de servitor, cum se aştepta prinţul, iar cei pe care-i zări mai încolo nu părură a-i vedea pe ei, de parc-ar fi fost nişte fantome, nu oameni adevăraţi.

Prin uşile întredeschise, Jahan o zări în sfârşit pe femeia Nana, la care veniseră. Intrară în camera ei; femeia stătea aşezată pe jos, lângă o piscină, calmă, relaxată, încât pe tot parcursul vizitei Jahan avu impresia că se află într-un vis. Dar într-un vis, omul vorbeşte, umblă, dar nu era adevărat. Ascultase în mod voit de o voce interioară pe care o auzise de nicăieri şi-n care totuşi credea, din nou ca prin vis.

Femeia nu era ţărancă, şi imediat realiză că făcea parte dintr-o castă curioasă, cu chipul ei de porţelan, cu ochi pătrunzători şi negri. Nişte ochi magnetici,

ochiuri de apă-n care viaţa răsare ca o umbră. Pielea-i era mult mai palidă decât a unei indiene obişnuite, deci trebuie că venea dintr-o familie mixtă; căci aducea mai degrabă a petalele unei flori albe, a unui crin alb în zori de zi, sau a unui trandafir cremos stropit de o ploaie de vară.

Camera era nemobilată aproape, dar această goliciune inspira anumite promisiuni într-un mod foarte ciudat. Aşa cum apărea la prima vedere, nu încălca marginile gândirii personale, şi nici nu deranja simţul estetic. Prinţul îşi dădu numaidecât seama că femeia este o prietenă foarte bună, simţind că acea oră va duce la împlinirea unei predicţii pe care-o purtase cu el toată viaţa. Despre care nimeni nu-i spusese nimic, dar acum voia să afle totul. Poate că toată ziua fusese pusă sub marca vreunei vrăji – de la felul în care-o întâlnise pe micuţă şi cum ea venise după el, ştiind unde-l va găsi, la modul în care-l ghida, fără să vadă. Deşi el ştia că fata vede cu sufletul.

— Bine-ai venit, zise Nana, cum stătea jos, cu flori în mâini, şi-şi întoarse uşor capul, căci vârsta nu-i permitea mişcări bruşte.

Îi vorbea mai degrabă ca unui prieten nu ca unui străin, încât în sufletul prinţului se născu o mare dragoste precum emoţia clocotitoare a fiului când îşi revede mama. Se cunoscuseră oare de-o viaţă? Aşa părea. Să fi fost asta ultima lor întâlnire dintr-o lungă listă predestinată lor?

Mama lui părea că se depărtează din viaţa lui, şi putea la fel de bine să fi murit de o mie de ani, căci prinţul simţea că se împlinise un ciclu. Misterul mistic.

Acum îşi dădea seama că această întâlnire fusese planificată încă dinaintea naşterii sale, că o cunoscuse pe-acestă femeie dintotdeauna. Ea îi surâse. Deşi nu se mai văzuseră, părea că nu era prima oară când vin faţă în faţă, şi ea ştia acelaşi lucru. Pe fundul piscinei stătea scris – APA SPALĂ PATA.

— E o zi minunată, zise ea, şi copila te-a adus aici, nu? Mă bucur că a venit ceasul, căci amândoi avem multe de-nvăţat de la celălalt, îţi place ţinutul ăsta?

— Îl iubesc, şi acesta era adevărul.

Aici, avea libertatea ce-i lipsea acasă. Aici putea sta liniştit, redevenea el însuşi. Se aşeză lângă ea pe pernele rubinii, simţindu-i parfumul de santal şi mirt.

— Vii de la oraş?

— Din Delhi.

— Oraşele indiene sunt prea caniculare. Eşti prinţ? la care el dădu din cap. Te-ai născut cu o misiune şi am înţeles că eşti conştient de ea. Este în strânsă relaţie cu frumosul, cu o minunăţie mai mare decât poate da lumea aceasta. Îţi place frumosul?

— La nebunie.

În sinea lui, întotdeauna fusese de părere că adevărata frumuseţe poate schimba lumea, s-o facă

un loc mai bun, mai fericit. Până atunci, viaţa i se păruse derizorie; detesta foametea, durerea, războaiele în care mureau oameni vrednici. Şi-i povesti acestea.

— Toţi oamenii se nasc cu o misiune, îi zise, iar tu ai o datorie de împlinit. Te avertizez, însă, că se naşte din durere.

Ascultând-o, Jahan îşi dădu seama că femeia ştie mult mai multe despre el decât s-ar fi zis. Ea însăşi era fără vârstă, de o frumuseţe rară, mai degrabă o frumuseţe a sufletului decât a chipului, bazată pe înţelegerea firii umane.

— Trebuia să ne întâlnim, zise ea. Te cunosc de nenumărate secole, dar acum trebuia să ne întâlnim.

— Mă bucur.

Cum stătea acolo, simţi că femeia are puterea de a-l face să-şi deschidă sufletul şi de a-i dezvălui secretele lui. Îi vorbi despre luptele pe care le ducea cu el însuşi, de idealurile lui, de promisiunile viitorului. Recunoscu foarte uşor că nu se înţelegea cu tatăl său, nici cu fraţii lui. Nu era un conducător răzbunător aşa cum se cădea de la un rege, fiindcă ura moartea şi pe cei care omorau semeni de-ai lui. Nu concepea gloria construită pe distrugerea frumuseţii şi-a vieţii, şi dorea să redea acestei lumi aceste două lucruri care lui i se păreau insuficiente.

— N-are să treacă mult până să te îmbarci pentru misiunea ce ţi-a fost hărăzită, îi zise Nana. Dar mult va trece până să pui capăt acelei lucrări. În curând ai

s-o cunoşti pe soţia ta.

Jahan se înroşi puţin. Ştia că nu are de ales, dar ea puse o mână peste a lui.

— Ai noroc! E minunată. Ai s-o adori. Nu te teme! Ai venit aici ca să dai lumii cea mai superbă amintire, iar în aceasta va sălăşlui inima femeii pe care o iubeşti. E un fel de mormânt, dar e şi viaţă veşnică.

El o ascultă, fascinat de felul ei controlat de a vorbi. Iar miracolul despre care-i vorbea îl acapară.

— Sper să ai dreptate.

Va avea de suferit, căci doar din suferinţă învaţă omul, dar de data asta va învăţa şi din durere, fiindcă va construi acel edificiu extraordinar ca să aducă fericire miilor de oameni, şi să farmece lumea cu minunăţia lui. În timp ce asculta, prinţul întrezări undeva în depărtare imaginea ca prin ceaţă a unui templu. Astfel de vise îl bântuiseră dintotdeauna; acum însă vedea forme simetrice precum nori albi strălucitori; o cupolă; minarete. Perfecţiunea incertă plutind pe dinaintea lui, o frumuseţe aproape de necrezut. Apoi dispăru dintr-o dată.

Nana îi vorbea calm. Îi vorbi despre grija cu care va trebui să clădească acel edificiu minunat pentru lumea-ntreagă. Trebuia el însuşi să se pregătească pentru momentul în care miracolul va veni la el tristeţea fără de margini, marea de lacrimi pe care o va vărsa, dar arhitectura avea să fie clădită din speranţele şi visele unui bărbat, din viaţa însăşi.

Nana îi mai spuse despre continuitatea anilor de-a

lungul veacurilor, când bărbaţii se năşteau pentru a-şi împlini soarta pentru ca apoi să moară şi să se ofilească.

El îi vorbi femeii despre învăţăturile credinţei lui, şi ea dădu din cap.

— Nu e la fel pentru toată lumea. Unii sunt aici pentru a-i proteja pe alţii care vin cu o misiune măreaţă. La răstimpuri apare şi câte un om mare. Drumul de la naştere până la moarte este întotdeauna dificil, dar dacă faci din frumuseţe oracolul tău, va deveni un bun sfătuitor care-ţi arată de toate.

Jahan ştia că Nana avea această putere şi cum stătea acolo cu ea, îi păru că îmbătrâneşte. Se îndepărtase oare de fostul său eu, primise har? Ea însăşi era o viziune spirituală, îşi zicea el, era calmă, împăcată cu lumea. Ştia mai multe decât înţelepţii de la curtea tatălui său, dar poate că nu-şi închipuise niciodată că o femeie poate fi aşa de tăcută şi de înţeleaptă ca ea.

La vremea aceea se obişnuia să accepţi o femeie doar dacă te atrăgea frumuseţea ei sau te puteai consola cu iubirea ei. Însă relaţia lui cu Nana era complet diferită. Femeile din ţara lui mureau acceptând că nu pot fi egalele bărbaţilor. Dar acum, prinţul căpătase o altă viziune, căci Nana avea atâtea adevăruri să-i spună, iar el era dornic să-nveţe.

— De ce am fost adus la tine?

— A fost prezis că ai să vii.

— Dar de unde mă ştia copila oarbă?

— A dus la bun sfârşit o misiune, şi a primit ajutor. Am ştiut întotdeauna de existenţa ta, de problemele tale, ştiam că există informaţii care te pot ajuta. Şi ai nevoie de ele.

— Dar de unde-mi ştii problemele?

Abia atunci realiză şi el propriile-i dorinţe. Nu fusese educat în spiritul idealurilor sale. Ceva lipsea. Aici, uşile mari care se interpuneau între el şi viitor, se întredeschideau. Zări un firicel auriu prin deschizătura lor.

— Ai să laşi o amprentă permanentă în această lume, îi zise ea, în timp ce el privea fascinat. Are să dureze pentru totdeauna.

— Mai vreau… îs îi spuse că avea să iubească mai profund ca oricine altcineva, iar când va părăsi această viaţă, va lăsa în urmă o amintire nobilă a dragostei sale. Un altar pe care toată lumea să-l vadă. Oamenii vor veni la el de peste hotare. Prinţul se ridică – stătea pe marginea viitorului, încă tânăr, cu sângele proaspăt.

— Fiindcă sunt tânăr, nu mă interesează moartea, doar clipa prezentă.,

— Eşti succesorul tatălui tău, iar succesiunea vine odată cu trecerea timpului.

— N-am să-l las să moară, zise el imediat.

Ea ridică din umeri; un fluture zbură spre ea, se aşeză o clipă pe pielea ei răcoroasă, apoi zbură din nou. Lui Jahan femeia îi păru foarte bătrână.

— Viaţa merge înainte şi orice i-am face n-o putem împiedica, zise ea.

Jahan o întrebă despre viitor,

— Ai să te întorci ia Delhi şi ai să vezi că vacanţa te-a revigorat. Ai să primeşti ajutor. Eu nu sunt niciodată prea departe şi dacă vrei să mă vizitezi vreodată, ai să fii bine păzit. Astăzi când ai venit, ai auzit răcnet de leopard. Leopardul ştia că eşti în pădure şi-i era foame, dar n-a venit la tine.

— N-a venit nici măcar aproape.

Ea îi spuse că viaţa poate fi grea, iar greutăţile vin chiar înainte ca noi să vedem calea pe care trebuie s-o urmăm.

— Sunt oameni pe care trebuie să-i întâlnim, continuă femeia. Vizita ta de azi era predestinată; ai acceptat-o încă de acum multe luni, acum nu-ţi aminteşti, dar ai să-ţi dai seama odată.

— Înseamnă că-n viaţă nu există voinţă proprie? întrebă el, mirat de propriu-i gând.

Preţ de o clipă, ochii ei luciră, aproape de neimaginat.

— Întotdeauna există şi liberul arbitru; tu trebuie să alegi ora, scopul. Dacă ignori misiunea, se reîntoarce la tine, ţi se oferă din nou.

Li se aduse vin şi mâncare. Nana părea că nu mai doreşte să vorbească, fiindcă deveni tăcută, aproape străină, de parc-ar fi fost de pe altă lume. Se plimbară prin grădini în răcoarea serii. Nana îi spuse că în amurg, când va veni ora ca el să plece, are să-l

însoţească un servitor, ca să-i arate drumul spre casă. Jahan nu voia să plece.

Pe drumul de întoarcere nu mai auzi deloc leopardul; toată lumea amuţise. El mergea într-una fără să obosească, fără să-şi dea seama că mersese mai mult ca niciodată în viaţa lui. Simţea ca şi cum se odihnise şi se întremase, iar acum avea putere îndoită, întreită. Era sigur că în acea oră se întâmplaseră mult mai multe decât anticipase; el însuşi se schimbase, făcuse un pas înainte.

Capitolul 3

Când Jahan îi vorbi despre acestea lui Sayed, prietenul său abia dacă-l ascultă. I se părea o vizită dezamăgitoare. Fără femei frumoase prin zonă, fără partide de vânătoare, totul i se părea acceptabil, dar neinteresant. Aici era pământul pe care bărbaţii şi femeile trăiau fericiţi, şi-şi umpleau timpul cu evenimentele vieţii cotidiene. Când Sayed află că femeia pe care o vizitase Jahan nu era tânără, deveni critic.

— Ce caut eu aici? Nu e nimic de făcut.

— Se poate medita.

— E destul timp şi pentru meditaţie, când ai o sută de ani. Dar acum, cât sunt tânăr, eu caut aventura. O cupă de vin, o femeie frumoasă. În tinereţe, astea două lucruri înseamnă mai mult decât altceva. O ştiu.

— Îmi pare rău că eşti nefericit, zise celălalt sincer.

— O să găsesc eu ceva. O fată ca o floare de frumoasă. Un vin bun…

Ghidul îi conduse în piaţă să facă nişte cumpărături, foarte aproape de locul unde stăteau. Piaţa fusese construită într-un stil specific locului. Copiii dormeau prin şanţuri; de jur-împrejur fuseseră ridicate case, femeile mişunau peste tot, iar bărbaţii le priveau cu nişte ochi neprietenoşi. Cei doi cumpărară nimicuri. Jahan sperase la nişte bijuterii, dar nu găsi nimic şi ştia că Sayed se enervează.

— Unde sunt femeile? tot întreba. Unde sunt femeile de vânzare din oraşele astea? Vreau o femeie.

Jahan ura sărăcia înconjurătoare şi nu-i plăcea deloc că toate astea erau într-un oraş aflat sub stăpânirea tatălui său. Chiar când să plece, se apropie de ei un bărbat foarte bătrân. Avea o pânză mică, ce ascundea ceva de mare preţ. Şopti ceva despre pietre preţioase, deşi după cum arăta, era greu de crezut că poate fi ceva de preţ, dar cei doi se opriră.

— Am bijuterii pentru prinţ.

— Am vrea să te ajutăm, zise Jahan blând, dar numai dacă bijuteriile sunt fără de seamă.

Bătrânul îngenunche în şanţ, şi desfăcu stângaci pânza. Dădu la iveală un rubin cu un mic defect însă foarte vizibil, care îi anula orice valoare, şi un mic diamant, nu foarte valoros. Jahan se înfurie. Doar îl avertizaseră că nu voiau să cumpere şi totuşi bărbatul îndrăznise. Prinţul lovi mâna care le ţinea; pânza-i căzu la picioare şi o ridică, dar pietrele se împrăştiară. Bătrânul izbucni în lacrimi după care scoase de undeva un pumnal. Totul se întâmplă într-

o fracţiune de secundă, ca toate atacurile, dar Sayed avea şi el pumnalul său pe care-l ridică imediat.

— Nu! urlă prinţul, dar era prea târziu.

Sayed deja înfipsese lama în pieptul bărbatului, care se prăbuşi în noroiul străzii fără cel mai mic zgomot. Horcăi puţin, din el şiroi un firicel de sânge, dar atât – fară niciun rost. Apoi scoase un şuierat şi rămase întins mort la picioarele lor.

— Uite ce-ai făcut! strigă Jahan.

— Erau prostii, doar ai văzut. Fără valoare. Cum de-a îndrăznit să ne-nşele pe faţă? Doar n-am bătut atâta drum să fim înşelaţi.

Jahan înţelese însă după comportamentul prietenului său, că acesta se temea. De nicăieri, apăru o mulţime de oameni, perdelele se dădură în lături de la ferestre, porţile se deschiseră, şi mulţimea indignată începuse a inunda strada. Jahan ştia că veneau cu gând războinic.

Cu doar câteva clipe înainte, străduţa fusese populată de doar câţiva oameni, căci era ceasul la care lumea stătea înăuntru. Acum, bărbaţii se năpusteau împleticindu-se, cu pumnale în mâni, înjurând.

— Rău ai făcut, spuse din nou prinţul.

— El ne-ar fi făcut rău dacă-l lăsam, doar ai văzut bine. Ceea ce-avea la el era ieftin, iar eu unul refuz să las cerşetorii mizerabili să mă-nşele.

Mulţimea se îndesea cu fiecare clipă, iar tăcerea de dinainte făcea ca zumzetul ei să fie cu atât mai

pregnant; acum parcă răsuna un anume zumzet ce prevestea moarte de om. Începu cu un răcnet şi se prefăcu în ecou. La un moment dat, Jahan simţi că se vor arunca asupra lor şi se urcă pe cal, ridicând un braţ.

— Tăcere! ceru. Sunt fiul tatălui meu, care într-o zi are să stăpânească peste această provincie, şi am să vă fiu rege.

Ei rămaseră muţi. Prinţul avea senzaţia că unii dintre ei erau extrem de slabi, cu chipuri osoase, dar zgomotul pe care-l făcea se dezvoltă treptat într-un urlet. Servitorul care-i însoţea pe Jahan şi pe Sayed le făcu semn, implorând:

— Veniţi…

Caii o luară la fugă şi-n doar câteva secunde trecură de colţul străzii, scăpând de pietrele şi de cuţitele aruncate spre ei. Galopară continuu până la ieşirea din oraş, apoi o luară spre munţi. După vreo milă, Jahan îşi domoli calul, mulţumit cu întinderile vaste ce se căscau dinaintea lor, şi privi în spate.

— Sayed? strigă văzând că acesta nu-i urmase. Unde e tânărul?

— Nu a venit, zise servitorul cu ochi scăpărători şi înfricoşaţi. L-a lovit un bărbat şi de furie s-a întors să se lupte.

— Ai văzut că se-ntâmplă asta şi n-ai sărit să-l ajuţi?

— Datoria mea e să stau cu dumneavoastră, stăpâne, zise bărbatul, tremurând.

— Trebuie să ne întoarcem să-l găsim, sări Jahan, care nu se temea de nimic.

— Sire, e curată nebunie! şi mâna neagră a servitorului prinse frâiele. Ar fi moarte curată, stăpâne, şi după cât sunt de porniţi, ne-ar omorî pe amândoi.

— Dar au să-l omoare pe el, şi mi-este prieten. Indiferent cu ce preţ, trebuie să mă întorc să-l salvez.

— Dar acum ar putea deja să fie mort. Moartea dumneavoastră n-are să-l ajute cu nimic, şi poporul are nevoie de regele lui.

În acea clipă, un alt servitor care călătorise cu el îi ajunse din urmă. Se interesă ce se întâmplase, şi imediat ce auzi, întoarse calul în direcţia din care veniseră.

— Mă duc eu!

— Stai! strigă Jahan, oripilat la gândul că un altul va avea de suferit pentru ceva ce el însuşi trebuia să plătească. Ai putea fi ucis foarte uşor!

Dar bărbatul deja plecase, lăsând în urmă un nor de praf, şi tropotul copitelor prin nisipul auriu al deşertului. Celălalt servitor ridică o mână.

— Stăpâne, au să-l trateze cum se cuvine. N-au să-l omoare. Nimeni dintre ei nu se va atinge de el pentru că e unul de-ai lor.

Jahan îl privi în tăcere. Se simţea îngrozitor; niciodată nu realizase cât de mult ţinea la prietenul său, cu care împărţise copilăria şi parcă nici el nu mai avea dreptul să trăiască dacă Sayed nu mai era în

viaţă. Trecuseră minute bune de când se salvaseră, încât orice i s-ar fi putut întâmpla lui Sayed; Jahan se învinuia că nu se uitase înapoi. El însuşi era rănit la cap, şi-i curgea puţin sânge; n-ar fi fost în stare să meargă înapoi să se lupte pentru prietenul său. Iar servitorul avea dreptate spunând că ar fi fost omorâţi; şi oricum, mulţimea-i copleşea.

— Nu… nu mă simt bine, murmură.

Celălalt îl ajută să coboare şi-l trase într-un pâlc de copaci de pe marginea cărăruii. Dădea puţină umbră. Dacă mulţimea ieşea din oraş să-i caute, avea să-i găsească şi să-i linşeze, fără a lăsa vreo urmă de o astfel de scenă oribilă.

Scrută depărtarea, dar nu se zărea nici urmă de om. Aşteptară puţin, căci prinţul se simţea prea rău şi prea slăbit să continue; în plus, era preocupat de ceea ce s-ar fi putut întâmpla lui Sayed. După mult timp, văzură un om călare; era cel care plecase de lângă ei. Acesta încetini până când ajunse aproape, apoi descălecă şi se cuibări în petecul de umbră.

— Spune-mi adevărul, ceru Jahan, de teamă ca celălalt să nu ascundă ceva şi să-l mintă.

— Nu mai e.

— L-ai văzut?

— Am văzut ceva. Îl tăiaseră în bucăţi şi cred că a murit repede, şopti celălalt, probabil încă terifiat de impactul pe care vestea ar putea-o avea asupra stăpânului său.

Prinţul rămase nemişcat şi neajutorat parcă. Ştia

că dacă s-ar fi întors, aşa cum insistase la început, totul ar fi fost inutil. I-ar fi terminat pe toţi, inclusiv pe nefericiţii de servitori care-i însoţeau; căci duşmanul nu trebuia să scape sub nicio formă. Făcuse deci bine că-l ascultase pe servitor, căci ar fi ajuns prea târziu. Deşi sufletul său, care tânjea după un prieten, îi dicta că într-un fel îl trădase pe Sayed, iar acest gând i se înfipse adânc în inimă.

— Pentru mine are să fie întotdeauna o pată neagră, îşi zise. Nu cred că o voi extirpa vreodată; mă va bântui întotdeauna.

— N-aveaţi ce să faceţi stăpâne.

Rămaseră acolo până la lăsarea serii când căldura începu să scadă, când lumea devenise atât de nemişcată ca-n irealitate. Spre seară începu să adie o briză abia simţită, fremătând o singură frunză din tufe, prevestind însă noaptea binecuvântată ce se cobora, starea de acalmie pe care o aducea, şi pacea. Abia atunci se puseră şi ei în mişcare.

Umblară mult timp prin întuneric, şi pe măsură ce urcau, aerul devenea tot mai răcoros. Trebuia însă a fi cu băgare de seamă, căci multe animale sălbatice mişunau prin acea parte a ţării. Abia pe la patru dimineaţa ajunseră în Agra şi dădură pinteni cailor.

Pe măsură ce se apropiau de casa din piatră albă, Jahan credea că niciodată nu se simţise mai dezamăgit. Cum călărea, îi veni în minte un lucru ciudat – că ar delira, că ar visa, sau chiar că ar fi suferind de febră. Îi răsări în minte fantasma unui

schelet care-i făcea semne.

— E din cauza căldurii, îşi zise; căldura înşelătoare.

Dar imaginea scheletului persistă în faţa ochilor săi ca o fantomă morbidă, ca vedenia unei minţi nebune, deşi n-avea legătură cu ce se întâmplase. Apoi se trezi, şi-şi aminti de ziua ce trecuse, de clipele în care Sayed îi mai era încă alături. Călăriseră împreună spre acel oraş blestemat; îşi aminti de un bătrân care-ncercase a le vinde bijuterii, şi cum Jahan îl dăduse la o parte. Apoi scosese pumnalul, iar Sayed i-o luase înainte şi-l împinsese pe bătrân în şanţ, lăsându-l să moară acolo.

Amintirile-i erau atât de pertinente, încât i se făcu din nou rău; fruntea-i era plină de broboane de transpiraţie. Se şterse cu o cârpă.

Mai avea cu el bucata de pânză pe care o ridicase atunci când bătrânul căzuse. O scoase şi-o puse în lumină. Era o pânză franjurată, iar când atinse franjurii simţi ceva tare. O piatră, îşi zise şi ezită.

Lumina slabă a stelelor făcea ca ceva să sclipească, atârnat de petecul murdar, dar deocamdată Jahan cercetă mai cu atenţie.

Când într-adevăr o zări, nu-i veni să-şi creadă ochilor, căci era o perlă neagră, o piatră minunată, cea pe care el i-o dăduse Lailei. Iar acum se întorcea la el. Cu groază în suflet, îşi aminti cuvintele ei -” am să fiu moartă pe-atunci…”

Puse piatra într-un buzunărel de la cămaşă, unde-şi ţinea comorile. Călări spre oraş, realizând că în

acele câteva ore trecuse cu adevărat la starea de maturitate. Se schimbase dramatic.

Oraşul devenea un furnicar din cauza oamenilor care voiau să-şi încheie afacerile înainte de lăsarea întunericului. Ziua îi copleşea din nou. O luară spre palatul tatălui său. Acasă, servitorul îl ajută să descalece, şi unul din oamenii tatălui îi ieşi în întâmpinare, spunând că este aşteptat.

— Eu? zise Jahan, termurând de emoţie.

— Împăratul Jahangir vrea să-i vorbească fiului său.

— Vin imediat.

Capitolul 4

La vârsta de cincisprezece ani, Jahan primi camerele lui, de care se arătă încântat. Erau semn al maturităţii. În ţările estice, faptul de a trece la maturitate are o mai mare însemnătate decât în cele vestice. Se ţin ceremonii şi sunt multe motive de distracţie.

Bineînţeles că asta îl şi îndepărtă pe prinţ de doica lui, pe care o iubise atâta întreaga viaţă. Fusese pentru el mai mult decât o mamă şi nu-şi putea imagina viaţa fără ea. El personal ceru în faţa tatălui ca femeia să nu fie trimisă din palat. Ea fusese cea care-i alcătuise garderoba, care-l îngrijise când era bolnav, care-l alinase când fusese cazul.

La început, regele condamnase o astfel de comportare ca fiind mult prea prostească şi inumană, dar se răzgândi după o vreme. Băiatul

suferise de-o boală, iar doctorii îl avertizaseră că doica îl putea readuce pe picioare. Îi ducea dorul. Se aruncă în braţele ei în voie.

— N-am să te părăsesc niciodată îi promise, şi amândoi ştiau că regele era om de încredere.

Ba chiar mai mult, ceva mai târziu, când doctorii îi recomandară aer curat, femeia îl însoţi pe tânărul prinţ. Merseră la Agra o vreme – căci acolo prefera el – în serile răcoroase, prinţul putea călări spre anume locuri care deveneau extrem de plăcute sub clar de lună. Şi asta îi făcea bine; tatăl lui nu punea preţ pe frumos la fel ca flăcăul. Nu exista între cei doi nicio legătură mai profundă, nu se asemănau deloc, nu iubeau şi nici nu urau aceleaşi lucruri. Se întâlneau doar cu diverse ocazii, după cum era de cuviinţă, dar nu cunoşteau personalitatea celuilalt. Vieţile lor se desfăşurau complet aparte, căci nu-şi înţelegeau trăirile unul altuia.

Pe măsură ce creştea, prinţul începu să studieze ceea ce-l învăţa tatăl; mai participa la unele întruniri, se comporta oficial ca un viitor şah. Nu se certau niciodată în văzul lumii; de fapt, nu se certau de faţă cu nimeni, dar lumea ştia că împăratul şi fiul său nu se priveau în ochi, că nu se aveau la inimă, şi viitorul şah era mai ciudat, cu o dragoste curioasă pentru frumos. Dar era tânăr, şi deci iubea frumuseţea.

***

Într-o zi, şahul Jahangir trimise după fiul lui. Jahan se înfăţişă la el, nu înainte de a se fi gătit, căci ar fi

fost o insultă să apară în faţa tatălui purtând haine murdare. Şahul domnea din aripa cea mai bogată şi mai splendidă a palatului. Era păcat, îşi zicea băiatul, că el şi tatăl său nu gândeau la fel sau nu aveau vise comune pentru viitor. Tatăl său era un singuratic, iar Jahan nu dorea s-ajungă la fel. Mama lui – o femeie extrem de insistentă – era invidioasă pe alte femei, cu toate că era deja mamă de viitor şah. Le dispreţuia pe alte soţii ale împăratului; ar fi domnit de una singură de s-ar fi putut, dar tatăl lui îi descoperise această slăbiciune şi încercase a i-o stăvili.

Păşind de-a lungul apartamentelor regale, cu lucrăturile lor preţioase, cu mulţimea de servitori şi cu acordurile vagi de muzică, băiatul simţi că nu era pe-atât de fericit pe cât erau alţi bărbaţi. Alţii aveau acea legătură de durată cu mamele lor – or el n-o avea, căci arar îşi vedea mama. Iar ea nu părea a suferi din cauza asta. Jahan era un băiat sensibil care căuta să-şi facă prieteni din semenii lui, iar câteodată se găsea la ananghie.

Niciodată nu încercase a atinge sufletele celor a căror dragoste nestăvilită îl zămisliseră. Într-un fel, simţea că trăise lipsit de acea dragoste.

Acum, devenit adult, înalt, subţire, cu ochi luminoşi pe care emoţia îi înfrumuseţa, avea toată viaţa înainte. Iar asta ar fi trebuit să fie de-ajuns, îşi zise.

Intră la împărat.

Păşi până spre tatăl lui, făcu o reverenţă, apoi aşteptă. Servitorii părăsiră camera rând pe rând,

după cum ordonase regele mai devreme. Jahan îi urmări şi tăcu, ştiind că n-ar fi avut rost să vorbească până nu rămâneau singuri. Ca niciodată, momentul îl emoţiona, ca şi cum ar fi fost o ocazie specială. Într-un final, când rămaseră singuri, tatăl său grăi:

— Ai primit mesajul meu, fiule?

— Da, tată.

— A venit ceasul când trebuie să-ţi vorbesc despre anumite probleme. Ai devenit bărbat, un om foarte special, care ai să-mi urmezi la tron.

— Da, tată.

Era nerăbdător să afle misiunea ce avea să-i fie încredinţată; putea să i se dea o sarcină mai ciudată, gândită special pentru el, ca urmaş. Se lăsă o tăcere incomodă pentru Jahan, căci şahul nu mai vorbea. Era întunecat, cu ochi care sclipeau puternic sub albul turbanului.

— Timpul s-a mişcat repede, zise. Ai devenit bărbat şi s-au făcut aranjamente pentru nunta ta.

— Da, tată? şi se înclină graţios.

Oarecum se aştepta la asta. Nu dădu semne că ar fi extaziat sau descurajat de veste. Dar în sinea lui ştia că n-are dreptul să refuze relaţia pe care înţeleptul său tată i-o hărăzea. Fiul şahului trebuia să facă ce-i spunea şahul; supunerea era vitală, iar dacă ochii-i scăpărau ca două raze de soare, se feri a da alte semne cu privire la reacţia lui.

Tatăl lui mai spuse câte ceva, dar fără a lăsa să transpară prea multe detalii. Fiul credea că i se va

spune numele domniţei, deşi ştia că n-avea să-l primească. Regulile cereau ca părinţii lui să-i aleagă soţia, şi ca fiul să nu crâcnească şi să n-o vadă până-n ceasul nunţii; apoi, deja uniţi pe vecie, avea voie să-i dezvăluie chipul.

— Da, tată, consimţi.

Era clar că şahul se aşteptase la o altă reacţie. Se lăsă din nou tăcere o clipă, în care împăratul se uită la fiul său, fără însă a-i da permisiunea să se retragă, după care-i vorbi din nou.

— Numele fetei se va schimba în ziua nunţii şi o va chema Mumtaz.

— E mogul ca şi tine. A fost crescută în deşert, iar tu vei fi primul bărbat pe care-l cunoaşte. A fost păzită în mare secret şi cu mare băgare de seamă. E de o frumuseţe extraordinară.

— Da, tată, zise băiatul, trăind senzaţia că mai auzise aceste cuvinte o dată.

Rămase surprins că sufletul lui simţea o oarecare emoţie, mai ales când tatăl spusese că e frumoasă.

— Nu e bătrână?

— Are să împlinească optsprezece ani chiar în ziua respectivă, iar Jahan se înclină din nou.

Optsprezece ani şi frumoasă!

— Deci, numele ei va însemna bijuterie? încercă el.

— O bijuterie la palat.

— Şi e frumoasă?

— Foarte frumoasă.

Asta îl încuraja pe tânărul care parcă trăia un vis

plăcut, în care nu mai văzuse niciodată o asemenea frumuseţe. Ştia că bătrânul aşteaptă răspunsul său şi făcu o plecăciune adâncă.

— Tată, e bun acel fiu care face cum îi dictează părintele lui. Am credinţa că sunt un astfel de fiu, şi din nou se înclină.

Cei doi nu se iubeau, şi existaseră clipe în viaţa lui când simţise că el şi cu împăratul se situau la doi poli opuşi. Căci şahul era un om de temut, care ducea o luptă însângerată, de bunăvoie, şi o câştiga de fiecare dată. Fiul credea că are aceiaşi sânge, dar nu reuşea să se comporte ia fel. Nu-i plăcea să vadă moartea, fiind mult prea ataşat de frumuseţe.

Ceea ce-i spunea tatăl lui acum, era ca şi cum ar fi văzut o fantomă a unei femei frumoase ca zorii zilei, delicată ca noaptea, minunată ca lumina zilei. Avea s-o afle în spatele unui voal şi abia după ceremonie avea să-i vadă chipul. Dar se putea încrede în faptul că era frumoasă, căci tatăl lui ştia să caute femei frumoase, şi cu siguranţă îşi dorea nepoţi care să ducă mai departe această trăsătură şi spre alte generaţii. Ceea ce lui Jahan îi convenea de minune. Ea avea să fie mama perfectă pentru fiii lui, şi urmau să aibă mulţi." Sunt norocos" gândi tânărul.

Tatăl său era un om crud. Când dădea ordine, se aştepta să-i fie îndeplinite. Îi vorbi fiului despre viitoarea mireasă, despre frumuseţea ei, cu ochii ei căprui şi blânzi ca ai majorităţii din neamul lor, cu pielea perlată, fină şi delicată. Împăratul încerca să

grăbească ziua ceremoniei, căci poporul dorea să-şi vadă viitorul şah căsătorit, cu urmaşi.

— Cu urmaşi, insistă, nu fete. Eu am avut fii.

Într-adevăr, avusese băieţi. Una din soţii murise la naştere, iar amintirea aceea încă-l şoca şi acum pe băiat. Oacă şi lui i se întâmpla acelaşi lucru, nu şi-ar putea-o ierta niciodată. Şi totuşi, poporul se aştepta că el să lase urmaşi pe când va fi vremea să părăsească tronul. Un bun musulman se îngrijea de asta.

— E important ca ceremonia să aibă loc cât mai curând, decretă împăratul.

Jahan se înclină. Ştia că soarta-i era scrisă-n stele, şi cu un gest din mână i se dădu voie să plece." Dar am să fiu fericit" îşi spunea. Pe drum spre camerele lui, îşi aminti preţ de câteva secunde de Laila, de casa cu femei din acea zonă deşănţată a oraşului. Îşi aminti cât de tandru se încolăcise în jurul lui, cât de moale fusese trupul ei, precum catifeaua, şi prospeţimea ei. Îi dăruise acea perlă neagră cu promisiunea de a o revedea. Bun-simţul îi dicta că aşa ceva era imposibil, iar asta îi devenise din ce în ce mai clar odată cu trecerea timpului. Îşi promisese sieşi că avea să se reîntoarcă în acea casă unde trăia femeia aceea oribilă, pentru a căuta fata. Dar n-o făcuse. Viaţa avea mecanismele ei automate după care funcţiona, şi care-l conduceau pe om să nu săvârşească o anumită faptă; iar lui i se întâmplase asta.

Mai apoi, Laila-i înapoiase perla neagră; de fapt, pe această cale îl anunţa că murise, căci îl avertizase că acela avea să fie mesagerul ei. Acum, Jahan ştia că n-are s-o mai vadă niciodată, şi nici nu va şti ce s-a întâmplat cu ea. Dragostea lor durase o noapte, infinit de frumoasă şi de darnică." Acum am să mă logodesc şi va trebui să uit acel ceas şi fata care mi-a trimis înapoi perla neagră, îşi zise. Voi avea copii."

Ideea urmaşilor îl umplu de bucurie." Dragostea e pentru totdeauna", şi intră în apartamentele sale. Un servitor îl întâmpină. Auzea pe podea lipăitul picioarelor goale, simţea miros de ierburi de peste tot. Undeva departe răzbea glasul unei tinere care cânta o melodie lentă. Prinţul se aşează, fericit că era răcoare. Realiză ce mari schimbări avea să aducă mariajul în viaţa lui.

Nu se gândise niciodată la apropierea pe care o presupunea căsnicia. Nici măcar nu se gândise la băieţii care să-l moştenească la vremea cuvenită. Dar el avea să-şi servească ţara aşa cum se cerea unui rege. Meditând asupra acestor lucruri, auzi glasul fetiţei care cânta în cealaltă parte a palatului şi ştiu că era un cântec de dragoste. Dintr-o dată îşi zise că acesta era cântecul lui de dragoste. Din impuls, trimise un servitor să i-o aducă pe fată. Se simţea extaziat.

Auzi din nou plescăitul picioarelor goale pe podea iar când se întoarse, fata, foarte tânără, venea spre el. Să fi avut vreo paisprezece ani, deşi putea foarte bine

ca vârsta să înşele. Avea ochii ca două panseluţe negre care se ofileau dogorite, şi un chip oval. Purta o rochie precum a servitoarelor din palat, deci probabil lucra împreună cu grupul ce se numea" fetele cântătoare". Sarcina ei era să cânte dulce, de la distanţă, când el voia să adoarmă. Avea o voce minunată.

— Cântă-mi, îi ceru, şi se întinse pe pernele de mătase, ferit de evantaiele ce fluturau deasupra lui.

Ea se apropie şi se aşeză pe o pernă de culoarea portocalelor coapte din grădinile palatului. Adusese cu ea o mică vioară, şi-ncepu să cânte foarte delicat. Avea un glas clar, dulce, care-i amintea prinţului de copilărie, de zilele în care se juca împreună cu doica în grădinile luxuriante ale palatului. De vremurile când vizita Agra, acolo unde-i plăcuse să meargă dintotdeauna. Stând pe spate, ascultând-o, începu să viseze prosteşte la femei frumoase. La un moment dat, fata se opri şi puse vioara deoparte.

— Stăpânul nu se simte bine? glăsui ea cu o voce care lui îi plăcu la nebunie; o voce adorabil de frumoasă.

— Vorbeşte-mi, ceru el. Ţi-ar plăcea să devii regină? la care ea râse, tremurând.

— Foarte mult.

— Ştii că te-aş putea face regină? întrebă el autoritar, ştiind că toată lumea e a lui.

Fata era tânără, copilăroasă, inconştientă că reprezenta o tentaţie pentru bărbaţi.

— A, nu! zise ea, avizată parcă. O să vă căsătoriţi cu o domniţă de departe. Tot palatul vorbeşte despre asta. Nu mai trece mult şi o să vină aici cu zestrea ei, şi o să aveţi copii. Doar băieţi.

— Nici măcar regii nu pot fi siguri că toţi copiii lor au să fie băieţi, râse el împreună cu ea.

Deci, întreg palatul deja vorbea, dar trebuia să se aştepte la aşa ceva. Ceea ce-nsemna că probabil ei o cunoşteau pe fată. În haremuri, femeile sporovăiau toată ziua numai bârfe. O sărută uşor pe fată, ştiind că aştepta aşa ceva, dar rămase oarecum dezamăgit căci fata era doar o copilă în braţele lui, o copilă care avea şi ea visurile ei pentru o iubire pe care n-o cunoscuse niciodată. Intenţionase a o săruta pasional, dar nu-i ieşi. Erau ca un băiat şi o fată care se sărutau, şi nimic mai mult. O sărută încă o dată, căci delicateţea ei îl copleşea; însă zări nelinişte în ochii ei.

— Mă flataţi, şopti ea încolăcindu-l după gât.

Probabil că-şi pierduse capul. Trecuse printr-una din acele zile pline de evenimente, în care se discutase căsătoria lui; apoi se întorsese în camerele lui şi o adusese acolo. Nu ştia cât timp rămăseseră acolo, el ţinând în braţe trupul ei pe jumătate desăvârşit, jucându-se cu părul ei. Într-un fel, se simţea fericit." Sunt băiatul care a devenit bărbat" îşi zicea prinţul. Mai târziu, fata se strecură afară din apartamentele lui. Posibil ca el să fi adormit adânc, căci nu ştia când plecase. Doar se mişcă puţin, iar de

undeva din depărtare îi păru că aude un chicotit de fetiţă. O parte din ea se ruşina de ceea ce se întâmplase, căci îşi zicea că n-are să se mai întâmple niciodată. Şi totuşi, se întâmplase.

Nu ştia dacă după aceea dormise, dar petrecu o noapte neliniştită, până la ora la care canicula începea să se facă simţită şi-n cameră, când zorile înroşeau orizontul la est, iar cerul devenea inimaginabil de albastru semn de caniculă." Viitorul meu e planificat, gândea Jahan mândru. O să am fii care să-mi urmeze şi care să ducă tronul mai departe. O să am fiice care să se mărite cu oameni bogaţi, să aducă avere la curte. O să am o viaţă, bogăţii, frumuseţe, şi asta e tot ce-mi doresc." De-a lungul nopţii se trezi de multe ori, iar când auzi murmurul primilor comercianţi care veneau să-şi desfacă tarabele cu animale cu băuturi şi cu mâncăruri, ştiu că se face ziuă. Se gândi ce sărbătoare va fi de nunta lui, un timp al veseliei, un timp de petrecere; un timp care nu se mai petrecuse de multă vreme în ţara lui.

Se ridică, bătând din palme după omul care-l îmbrăca, şi care veni cu haine curate. Nu se temea de dogoarea de peste zi, căci ştia că are să vină din nou seara răcoritoare şi plină de speranţă. Astăzi era ziua în care logodna lui era anunţată poporului, care, ştiind de festivităţile ce-aveau să se întâmple, au să se bucure la fel ca şi el.

" Mă voi logodi, iar aceasta va fi o căsnicie mare, şi

toată lumea va afla de ea” îşi zise. Se entuziasma cu fiecare minut al zilei ce renăştea.

Capitolul 5

Când sosi ziua nunţii, întreaga ţară intră în sărbătoare, căci era o mare ocazie. Moştenitorul tronului îşi putea lua doar o prinţesă sau o femeie care să aducă daruri bogate patriei, să fie născută într-o poziţie care să-i permită să devină regină.

Prinţul trebui să participe la o serie de manifestări care-l obosiră complet. Cine nesfârşite urmate de discursuri, întâlniri, şi deja-l văzuse mult prea mult pe tatăl său ca să-i mai placă ce vedea la el. Aflase totuşi câteva informaţii despre fata pe care avea s-o ia de soţie.

1Se spunea că e frumoasă precum crinii înfloriţi, una din cele mai alese, deci era norocos. În noaptea de dinaintea ceremoniei, Jahan nu reuşi din nou să adoarmă. Ştia că mireasa lui era deja acolo, dar n-avea voie s-o întâmpine. Tatăl lui se ocupase de toate cele necesare, şi se declarase foarte mulţumit de înfăţişarea ei, de educaţia aleasă a celei care venise acolo pentru fiul său; mai toată noaptea se lansaseră cântări de slavă, încât Jahan se îndoia că cineva reuşise să doarmă de fapt, căci muzica nu încetă, iar el se trezise de câteva ori.

Şi totuşi, încă era prea dimineaţă.

Se auzeau oameni intrând şi ieşind, cămile, cai, măgari mişunând pe străzile din centrul oraşului. Fiecare aveau să-i aducă nişte coşuri din bunurile lor,

în timp ce comercianţii aveau să vină cu fructe proaspete, carne şi tot ce aveau mai bun. Deja începuseră a veni oameni din toate colţurile ţării, încă de la mijirea zorilor. Era o sărbătoare naţională şi vânzările erau mari. Se făceau şi cadouri, şi se pregăteau ceremonii şi voie bună.

Jahan se temea să se ridice din pat. Dormise prost; în suflet i se strecurase o oarecare temere pe care probabil că ar fi recunoscut-o.

Oraşul se gătea. Toată lumea aştepta momentul cu sufletul la gură, căci se căsătorea viitorul rege. Cei care veniseră din afară, îşi făcuseră corturile la marginea oraşului, pe străzi, gata să se între în marea agitaţie, să împartă distracţie, să scoată bani dacă aveau din ce şi să se distreze. De ani de zile aşteptau o asemenea sărbătoare.

Jahan aşteptă sosirea servitorilor, care veniră să-l trezească în sunet de muzică şi cu urări de bine. Cu toţii începură a-l înveşmânta în haine scumpe, toate pregătite pentru această ocazie. Totul era nou, căci altfel ar fi sfidat binecuvântarea oferită de Alah, şi nu puteau risca acest lucru. Mătasea răcoroasă îi aluneca pe piele, încât preţ de o clipă aproape se temu de acea delicateţe de material. Era un catfan mai frumos ca oricare altul pe care-l văzuse până atunci, de culoarea murelor, cu raze aurite pe alocuri şi ţesut cu fir de aur.

— Ce frumos este, murmură el.

— E cel mai minunat dintre toate, prinţe, se înclină

un servitor, şi e pentru ocazii speciale.

Prinţului i se părea că stă foarte bine pe el şi parcă niciodată hainele nu-l avantajaseră într-atâta; dar nici el nu se simţise mai în putere şi mai curajos. Înainte de răsăritul soarelui îşi citise cele spirituale, iar acum se îmbăie, se îmbrăcă şi i se aduse de mâncare. Zări turbanul pe care avea să-l poarte, cu o bijuterie împănată în vârf. Încă tot nu răsărise soarele, iar noaptea începea să se risipească, iar cerul era străbătut de o fâşie incertă de lumină. Se ştia că are să fie o zi minunată, căci nu era sezonul ploios, deşi mai aveau puţin şi intrau în secetă, când toate verdeţurile se veştejeau.

La poalele palatului se strânseseră grupuri de oameni care-i cântau şi-i urau de bine. Căsnicie fericită şi copii mulţi. Unii se aruncau la pământ, cuprinşi de acea fervoare tipică pentru locuitorii zonelor orientale. Urau fericire mirelui şi miresei… viitorului şah… în timp ce alţii îl serveau, Jahan se întreba dacă într-adevăr un copil era un dar pentru care trebuia să mulţumească zilnic lui Alah. Dar alungă repede din minte o asemenea preocupare derizorie, căci voia să se concentreze doar la clipa prezentă, ca să se umple şi el de fiorul acelei ceremonii. Fusese doar educat la ce să se aştepte de la acel ceas, să reacţioneze în conformitate cu poziţia lui de viitor rege. Acesta era momentul în care-şi asigura tronul. Era ziua căsătoriei.

Îmbrăcat în haine de mătase pură – haine speciale,

în culori vibrante, fin lucrate, şi-n acest costum avea să-l vadă soţia lui pentru prima dată. Asta-şi dorea şi el.

Servitorii veniră să-l conducă spre palatul de ceremonii. Cu toţii erau gătiţi, dar niciunul la fel ca el. Acum însă, Jahan păru că ezită. O parte din el ardea de nerăbdare s-o vadă pe fata destinată să-i fie soţie şi să-şi împartă restul vieţii cu el; dar cealaltă parte avea temeri şi se retrăgea. Discutase cu unul din învăţătorii lui, care-l ajutase dintotdeauna.

— Toţi mirii se simt cam la fel, fiule, îi spusese bătrânul, dar ziua nu durează o veşnicie, şi vine noaptea.

— Mă rog s-o pot face fericită.

— Tu dintre toţi ai s-o faci fericită. Este scris în stele. Ţi-am citit în stele azi-noapte, şi am văzut o iubire mare. Care o să dureze pentru totdeauna.

— Până la moarte, se rugă prinţul.

— Până la moartea ei, şopti celălalt. Fericire aşa cum vei cunoaşte ne este doar dată cu împrumut. N-o avem pentru totdeauna. Eşti norocos să trăieşti o fericire atât de mare, căci nu toate căsniciile sunt binecuvântate cu ea. Ai să fii foarte fericit.

— Acum, mi-e teamă… Cred că e din cauza emoţiilor.

— E şi normal, ai să fii mai fericit decât oricine din încăperea asta. Ai să ai o bucurie pentru care mulţi şi-ar da viaţa. Ce vrei mai mult?

— Alah e bun cu mine.

— Alah şi profetul Mahomed.

— Da…

Se auziră clopote şi mult zgomot în stradă, iar mulţimea începu să se foiască precum o mare agitată; venea ceasul. Muzica se înveseli, trecând de la cea în surdină, care aproape îl adormise, la una mai voioasă. Acum se vedea cum procesiunea începe să prindă contur. Servitorii lui se pregăteau, toţi gătiţi în caftane de o frumuseţe extraordinară, cu turbane de gală.

— A venit ceasul… şi simţi cum i se usucă gâtul.

Apăru şi doica cea bătrână dintre capetele din mulţime. Îi aduse de băut – simţea toate stările prin care trecea el; poate era femeia care-l înţelegea cel mai bine dintre toate fiinţele din lume, îşi zise el, chiar mai mult decât propria-i mamă. Aceasta din urmă probabil stătea alături de celelalte soţii, însă ceva mai în faţă, căci fiul ei se căsătorea.

— O clipă, zise doica. Bea asta, ai gâtul uscat.

Nu se arătă impresionată de îmbrăcămintea lui, nici de muzica ce se înteţea şi nici de mulţimea care o copleşea.

— Mi-e frică, murmură el, ca să nu-l audă altcineva.

— Toţi bărbaţii se tem de ceasul acesta, dar tu ai să te bucuri. Ai cea mai frumoasă mireasă din câte am văzut; ai bogăţii şi ar trebui să fii mândru, nu temător.

— Fii binecuvântată, şopti prinţul.

Începu procesiunea mirelui, care păşi uşor înainte,

spre viitor, pe ritmul muzicii. În timp ce se apropia de locul în care avea să fie ceremonia, se gândi cu mândrie la viitorul căruia i se va dedica. Apa ce i-o adusese doica limpezise toate emoţiile prin care trecea, şi parcă totul îi apărea acum diferit, iar el se simţea mai în putere, mai mulţumit, mai fericit.

Intră acolo unde era aşteptat, se înclină, apoi se îndreptă mândru.

Când o zări pentru prima oară pe cea care avea să-i fie soţie, o găsi mai mică de statură decât crezuse. Era într-adevăr foarte micuţă, aproape ca un vlăstar pe care intemperiile sorţii îl strivesc cu uşurinţă. Purta mătăsuri precum cerul în amurg, ţesute cu fir de argint, cu modele acvatice. Prinţul se aşeză acolo unde i se indică, şi aşteptă.

— E cel mai măreţ moment din viaţa mea, zise el calm, rece, împăcat cu lumea.

În mod normal nu şi-ar fi amintit niciun cuvânt din toată ceremonia. Îndeplinea doar dorinţa tatălui, aşa cum orice fiu bun trebuia s-o facă. Era moştenitorul tronului, al coroanei, al întregului ţinut şi se ruga să fie capabil a aduce schimbări în ţara lui, ca să nu mai fie luptele pe care tatăl lui le încurajase dintotdeauna. Deci să aducă iubire şi speranţă în sufletele tuturor; şi pace.

Era atât de emoţionat încât abia dacă auzi un cuvânt din cele ce se rosteau, şi când veni clipa ca el să ridice voalul pentru prima oară, se apropie şi rămase în faţa ei. Era soţul ei! Doar al ei! Atinse

voalul perlat care păru că-i alunecă din mâini.

Era de departe cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Era frumoasă precum zorii sau precum stelele care apăreau seara după o zi caniculară. Mai dulce ca trandafirii din est, decât crinii pe care el îi adora. Era un trandafir, un crin şi iubire – toate la un loc. Nu crezuse că fiinţa umană poate fi atât de vibrantă, de iradiantă, de perfectă! Alah şi profetul Mahomed fuseseră buni cu el.

Acesta era momentul în care se îndrăgostea, aşa cum îşi spunea întotdeauna. Sufletul lui fusese trezit de splendoarea ei, de perfecţiunea şi gloria fetei.

— Sunt cel mai norocos soţ, zise el cald, iar aceasta este cea mai măreaţă zi din viaţa mea.

Îi luă mâna palidă într-a lui şi-i simţi parfumul de crini sălbatici. Era aproape la fel de albă ca o europeană, însă cu ochi de un negru pătrunzător şi o gură micuţă care atunci când zâmbea, scotea la iveală două gropiţe jucăuşe pe obrajii ei.

— Eşti fermecătoare.

— Eşti domnul meu, răspunse ea în semn de omagiu.

Nu era momentul să se intimideze, şi nici să se lanseze în complimente măreţe fiindcă se aflau în timpul ceremoniei şi trebuia să aştepte până când aveau să fie doar ei doi. Acest gând îl măcinase de multă vreme şi trăise în incertitudini, dar văzându-i frumuseţea şi ascultându-i glasul dulce de fată tânără, ştiu că este îndrăgostit până peste cap şi că

trăia exclusiv pentru noaptea care va urma. *Ţi*

Apoi o învăluiră din nou. Se primiră oaspeţii. Cei doi soţi păşiră spre platforma unde trebuia să stea. Călcară pe florile ce fuseseră aşternute înaintea lor, încât parfumul lor îmbătător se răspândi peste tot în aer – rozmarin, crini albi, portocali, lămâi. Ori de câte ori prindea ocazia, îi vorbea, şoptindu-i la ureche fericirea lui.

— Sunt cel mai binecuvântat dintre toţi bărbaţii…

— Şi eu, stăpâne, sunt binecuvântată, îi zâmbea la rândul ei.

Prinţul nici nu observă precesiunea ce se desfăşura în faţa ochilor săi; primiră nobilii unul după altul, dar pentru Jahan nimic nu conta, în afară de persoana aceea splendidă ce se afla alături de el. De ce se temuse oare? De ce pusese sub semnul întrebării acest mariaj? Doar tatăl lui ştia ce e mai bine pentru el şi alesese cu multă înţelepciune. Astfel că atunci când bătrânul se apropie de el la un moment dat, Jahan îi puse o mână pe umăr.

— Ce vrei să-mi ceri? se întoarse bătrânul cu ochi scăpărători.

— Îţi sunt deosebit de îndatorat, tată. E cea mai frumoasă fată din lume şi nu-mi vine să cred că e a mea. Îţi sunt recunoscător pentru ce-ai făcut.

— E tânără, frumoasă şi e potrivită.

— O să-ţi dăruim moştenitori de seamă, promise el, ştiind că asta era cea mai de preţ îndatorire.

— Aşa să fie.

Apoi regele trecu la alţi invitaţi, cu care dădu mâna, îi salută. Aerul devenise aproape insuportabil din cauza căldurii sufocante, iar evantaiele nu mai făceau faţă.

În cele din urmă, sosi şi ultimul invitat. Aveau o oră de odihnă, fiindcă toţi se sufocau. Mireasa se lăsă dusă de lângă el de femeile din harem, printre care era şi mama lui; o urmări cum se ducea împreună cu celelalte, să se răcorească şi să fie îngrijită.

El se întoarse în camera lui şi se miră singur de mulţumirea ce o simţi când puse capul jos, sub adierile ce i le ofereau servitorii cu frunze gigantice. Adormi, iar când se trezi, aerul era mai plăcut, fiindcă trecuse de miezul zilei. Se presărase apă rece prin cameră, împrospătând-o. Prinţul coborî în grădină, unde avea să continue ceremonia. Urmau jocuri, dansuri, cântece care aveau să ţină câteva ore. Şi fiecare ceas se înveselea tot mai mult pentru că, din fericire, întregul oraş voia să celebreze căsătoria viitorului prinţ. Acesta împreună cu soţia lui se aşezară în tronuri mici.

Veniră cântăreţi pentru ei, unii mai virtuozi decât ceilalţi; se cântară imnuri de nuntă, iar unele erau atât de blânde, că-l emoţionară pe Jahan.

Bucuria lui însă se propaga atât de tare, încât avu impresia că invitaţii au să-şi dea seama că obosește. Sosi însă clipa în care lumea trebuia să se retragă. El se ridică, le făcu din mână; ea îi stătea alături. Cu ei doi în picioare, mulţimea chiui de bucurie, în semn

de omagiu. După care cei doi coborâră pe cărarea ce fusese destinată special pentru acest moment; se ţineau de mână. Capetele din jurul lor se plecară rând pe rând, iar unele femei se aplecară să sărute poala rochiei miresei; altele îi felicitau sau le dădeau o binecuvântare.

Ajunseră în apartamentele lor.

Pe prag, el se întoarse şi-i ură de bine fetei, căci nu trebuia să regrete nicio clipă momentul în care avea să între în lumea lui şi-n care va deveni doar a lui. În spatele lor stăteau încă mulţimile, cântăreţii, dansatorii, mâncarea şi băutura. Ei însă ajunseseră la clipa în care nunta lor devenea un dar ceresc hărăzit exclusiv pentru doi oameni.

— Te iubesc, spuse el.

— Şi eu te iubesc, şi se înclină.

Merseră pe veranda răcoroasă unde se pregătise mâncare pentru ei. Stele străluceau aurii deasupra lor.

— Eu deja am mâncat prea mult, zise prinţul.

— Şi eu, răspunse fata care stătea în faţa lui, cu voalul desprins, şi lui i se păru că nu mai văzuse pe nimeni ca ea.

— Ce frumoasă eşti!

— Şi tu… credeam că ai să mă înfricoşezi, dar n-a fost deloc aşa.

— Şi eu mă temeam.

— Am fost străini. Dar aveam doar o mică temere, nu una mare. Eu vin din câmpiile secetoase, iar frica

mi-a fost sădită în sânge.

— Eşti mai frumoasă decât mi-am imaginat, zise el şăgalnic.

Acum realiza cât de înţelept fusese împăratul când îi menţionase diferenţa dintre rase şi necesitatea de a-şi lua soţie din altă castă. Oamenii lui nu aveau trăsături atât de perfecte precum le avea această fată, şi nici acea sclipire jucăuşă din ochii ei întunecaţi.

— Te-am visat, recunoscu el, cu glas tremurat.

Ea râse şi-i spuse cum se simţise atunci când oamenii ei o anunţaseră că avea să-l ia de soţ. Tatăl ei pusese totul la cale.

— Şi tatăl meu, oftă el. La început nu eram sigur, ba chiar speriat. Mi se părea atât de diferit, deşi toată viaţa am trăit cu sentimentul că asta se aşteaptă de la mine.

— Şi la mine era la fel. Părinţii noştri au gândit pentru noi, şi e mai bine aşa, căci au înţelepciunea anilor şi ştiu ce fac.

— Asta am fost învăţat tot timpul. Mai spune-mi.

Orice-i vorbea ea îl fascina şi se lăsa absorbit de cuvintele ei. Se lungiră pe canapeaua înflorată. Adia un vânt cald, care fremăta frunzele copacilor din grădinile palatului.

Mumtaz îi povesti că la început lumea îi vorbea blând despre căsătoria ei; şi că primise mulţi mesageri din Delhi, acolo unde locuiau regii. Avea patru surori, deci nu ştia care era să fie aleasa. Doica

ei îi povestise câte ceva despre el; acea doică fusese una de încredere şi o adevărată prietenă pentru fată. Fuseseră clipe în care Mumtaz ascultase pe la uşi, deşi nu voia s*o recunoască, ca nu cumva să-i aducă necazuri femeii. Apoi aflase că ea fusese aleasa, şi că mirele era fiul unui mare şah, cel din Delhi şi din Agra.

— Nu mi-a venit să cred că-mi fusese dat un soţ nobil, mărturisi ea, înroşindu-se. Tu ştiai?

— Abia de curând am aflat, când tata m-a chemat la el şi mi-a spus ce se întâmplă. Hai să lepădăm de pe noi hainele astea, sugeră el.

Fata intră în camera ei unde o aşteptau servitoarele; iar el intră în garderoba lui şi rămase surprins că nu-i vede pe cei doi servitori care-l ajutau de obicei, în schimb doica era acolo.

— Stăpâne…

Dintr-o dată, prinţul lepădă orice notă autoritară, redevenind băiat. Se cuibări în braţele ei şi-i plânse pe umăr.

— Eşti cea pe care mi-o doream acum.

Apoi, cu băgare de seamă, ea îl îndepărtă aşa cum făcea de fiecare dată când simţea că prinţul vărsase destule lacrimi, şi-i vorbi:

— A fost cea mai fericită zi din viaţa ta, şi te aşteaptă şi mai multe bucurii. Căci şi noaptea are să vină cu un dar.

— E foarte frumoasă, ca cerul şi ca stelele. Nu-mi vine să cred că e adevărat.

— O să ai copii… mulţi.

Prinţul se îmbrăcă într-un halat mai uşor, fără broderiile pretenţioase pe care le avusese pe haina de mire. Tot timpul i se păruse că acea haină îl înăbuşă şi că-i atârnă grea pe trup. Acum purta una de culoare deschisă, de flori înflorite, cu muguri.

— Mulţi copii, repetă el, aşa zic stelele.

— Eşti norocos. Întotdeauna ai fost, pentru că ea e frumoasă şi o iubeşti. Ai fost primul născut, fiu şi moştenitor. Vor veni copii la fel de minunaţi, să ţii minte.

— Ce bine!

— Va fi una din marile căsnicii ale lumii, cea mai fericită din ţara asta. N-o să vă certaţi niciodată.

— Cum aş putea, când ea e aşa de minunată?

— Alah fie binecuvântat!

Când se întoarse în cameră, fata deja îl aştepta acolo. Noaptea se aşternuse de-a binelea, şi fiecare fereastră se deschidea pentru a primi lumina stelelor; peste dealuri se vedeau luminile oraşului. Cerul era plin de aştri; era noaptea dragostei, noaptea nunţii şi cerurile se luminau pentru ei. Fata purta un halat alb, lung. Se întoarse pentru a-l saluta.

— Ce bine că amândoi apreciem frumosul, zise ea.

— Eu am un vis tainic, că într-o zi am să clădesc un templu măreţ, cel mai frumos din lume. Va fi încrustat cu diamante şi va fi în cinstea noastră.

— O să-mi placă, spuse fata, îmbrăţişându-l cu braţe moi, catifelate. Ai să construieşti acel templu,

iar eu întotdeauna am visat ca atunci când voi părăsi această lume să fiu pusă într-un templu mai frumos decât orice altceva de pe pământul acesta. Încă de când eram copilă. O să am cel mai superb mormânt din câte sunt.

— Ţi-o promit, dar aş implora soarta să nu mori niciodată.

— Este scris în cartea destinului că fiecare dintre noi merge spre locul de odihnă, iar când va veni ceasul meu, mă rog ca deasupra mea să fie un loc atât de frumos încât toată lumea să vină să-l vadă. Să fiu amintită prin ceva minunat.

— Se împlineşte, răspunse el cu glas tremurând şi plin de umilinţă. Îţi dau cuvântul meu.

Ea păşi spre balconul de marmură care dădea în grădinile din spatele palatului şi spre noaptea plină de dragoste.

— Nu vreau ca lumea să se uite la el ca la un mormânt, cu un coşciug ce mă împresoară. Mai degrabă ca la un pat, cel mai plăcut dintre toate, şi că stelele mă privesc de sus şi-mi pavează cu aur calea spre eternitate.

El rămase blocat o clipă.;

— Aşa are să fie. Ai să fii pusă alături de mine într-un mormânt pentru care oameni vor veni din toată lumea să-l vadă Are să fie una din minunile lumii; un monument extraordinar, bătut în pietre scumpe, pentru ca oamenii să ştie că ascunde o mare dragoste, care a dăinuit veşnic.

— Îţi mulţumesc, zise ea, aproape înlăcrimată.

— Dar moartea e departe, îi luă el mâna într-a sa. Noi mai avem de împlinit o mare dragoste şi o căsnicie. O să avem copii care să ne binecuvânteze viaţa. O să fim cel mai fericit cuplu, şi râse de unul singur.

— Suntem tineri. Abia am lăsat în urmă copilăria; moartea e departe. O da, ştiu că ea e marea străină ce nu dă de veste când vine. În orice clipă a vieţii braţul ei se interpune la uşa vieţii şi niciunul dintre noi nu este îndeajuns de curajos când aude sunetul morţii. Moartea doar deschide calea spre eternitate, aşa se zice; iar noi doi o să ne iubim veşnic.

Aşa discutară multă vreme şi tot timpul răzbătură până la ei acordurile unei muzici line, de la distanţă. Ştiau că oamenii care veniseră să sărbătorească nunta lor se desfăşurau pe străzile care acum se răcoriseră şi că toată lumea se minuna de ceremonia ce avusese loc.

După multă vreme, el o luă de mână şi o conduse spre camera nupţială. Peste tot erau presărate petale de trandafiri; în aer plutea un puternic miros de iasomie. Prinţul îşi aminti că doica îi spusese odată că trandafirii albi au un miros divin, şi probabil că în acest spirit se aranjase camera aceea pentru ei.

— Ce frumos miroase! se înveseli ea.

— Suntem cununaţi. Viaţa se deschide înaintea noastră şi avem multe de îndeplinit. Uneori va trebui chiar să desfacem ceea ce alţii au clădit înaintea

noastră. Sunt atât de fericit.

— Şi eu sunt atât de fericită că abia-mi dau seama că toate astea sunt adevărate, şi nu un vis frumos din care o să mă trezesc în curând. Nu vreau să mă trezesc…

— Nici eu, promise el.

Capitolul 6

Ceremoniile care ţineau de ritualul nupţial ţinură şapte zile şi şapte nopţi, fiecare zi fiind dedicată unei alte categorii a populaţiei. Mai întâi săracii şi înfometaţii – şi niciodată nu cunoscuse palatul o clasă mai mare de oameni oropsiţi! apoi cei umili, care munceau pentru banii lor dar care adesea nu găseau de lucru fiindcă majoritatea erau foarte bătrâni. Apoi micii negustori, după care marii comercianţi, cu magazine bogate, iar aceştia din urmă găsiră ocazia de a se întâlni cu semenii lor şi de a face afaceri profitabile. Apoi veni nobilimea şi ultimii, nobilii de seamă, oameni care-şi permiteau să se distreze şi care acum veneau să celebreze nunta tinerilor.

Mireasa avea optsprezece ani, iar anul în care se căsătorea cu prinţul era 1612. Numele ei adevărat era Atjam Banu, aşa cum se obişnuia pe vremea aceea în ţară. Dar legea spunea ca nobilii, în ziua căsătoriei, să-şi ia alt nume, şi ea primi numele de Mumtaz Mahall, care însemna" bijuteria palatului". Aşa o considera şi soţul ei.

— Eşti comoara, zicea el, căci bunicul lui purtase o

coroană încrustată cu bijuterii, care acum era păstrată cu sfinţenie în palat.

O copleşi pe mireasa lui cu daruri şi cu jurăminte de devotament. Într-un fel sau altul, nu se aşteptase s-o vadă atât de minunată şi ştia că o să vrea s-o împodobească toată viaţa lui.

Cum mergeau o dată spre centrul oraşului, un bărbat sări la un moment dat din mulţime şi se agăţă de-o latură a caleştii, o strigă pe prinţesă, spunând că vrea de mâncare, că avea o soţie şi copii care mureau de foame, în timp ce ea avea de toate. Fata se dădu înapoi cu teamă şi atunci soţul ei scoase sabia şi-l lovi.

Fusese singura dată când o auzise pe prinţesă strigând. Ea îl rugă pe Jahan să afle mai multe despre acel om, şi unde trăia, apoi ea însăşi îi trimise văduvei lui de mâncare şi de îmbrăcat. Apoi îi oferi de lucru la palat. Prinţesa se supărase foarte tare şi niciodată pe parcursul căsniciei lor Jahan n-o văzu mai înverşunată.

Îşi ceru scuze umilit, iar celor care-l criticau pentru gestul său

— Căci nu se cade ca bărbatul să-şi ceară iertare femeii – le spuse că ea avea dreptate. Simţea într-o oarecare măsură că nu făcea îndeajuns pentru ea.

— Am să te fac să ajungi pe tronul mare, îi zise, căci acel tron era plin de pietre preţioase. Eşti atât de frumoasă, că te ţin drept cea mai de preţ bijuterie pe care o am. Grăieşti cele mai dulci adevăruri, iar ochii

tăi negri sunt precum două ape întunecate.

Pentru a celebra nunta lui, se făcură multe schimbări, şi probabil cea mai de seamă a fost modificarea numelui capitalei. Până atunci ea se numise Şahjahanabad, iar după aceea a trecut la modernul nume de Delhi.

— E ca să însemneze venirea ta aici, lângă mine, ca să fim doi, zicea el. Vreau să arăt lumii ce mare-mi este bucuria şi cât sunt de fericit că am cea ma frumoasă femeie din lume.

Prinţesa descoperi că prinţul era fascinat de arhitectură aşa că imagina noi construcţii şi noi monumente. El începu să construiască marea moschee de la Jumna Musjid care putea primi o mie de oameni în acelaşi timp.

— Te fascinează clădirile? îl întrebă.

— Construcţiile mele au să dăinuiască şi-au să-i facă pe alţii să le admire mult după dispariţia mea.

— Normal.

— Iar într-o zi, când voi fi mai matur, mai puternic şi mai viteaz, n-am să clădesc doar în piatră de râu, piatra noastră, ci doar în marmură. Atunci am să ofer lumii cea mai de preţ clădire, ceva care să aducă aminte de mine şi de soţia mea pentru totdeauna!

El amenaja grădinile de la palatul Şahlimar, din Kashmir, unde-şi petreceau fiecare vacanţă de vară. Apoi mai construi la Agra Sala pentru Şedinţe Private, turnul de iasomie făcut doar din marmură, Moscheea perlă. Apoi Moti Masid, unde lumina se

reflecta în culori sclipitoare prin ferestre.

Dragostea celor doi prospera, iar viaţa lor era una fericită.

Se zice că nu s-au certat niciodată, şi la zece luni de la nunta lor, sosi ceasul în care se născu primul fiu. Se rugaseră pentru un moştenitor, şi prinţul ceru poporului să înalţe rugăciuni pentru ei. Iar prinţesa avea încredere că acele rugăciuni aveau să fie cu un final fericit.

— Nu te temi? întrebă el blând, când era aproape ceasul să nască. Bărbaţii mi-au spus că durerile sunt îngrozitoare şi că femeile aproape că sunt sfâşiate.

— Fiul meu n-are să mă rănească. O ştiu, şi râse curajoasă.

Doica lui era şi ea acolo. Era foarte cald afară, iar căldura ameninţa să-i doboare pe toţi.

— Ai răbdare, îi şopti doica, înlăcrimată.

— Am să aştept, promise el.

— Odihneşte-te puţin. Nu-i poţi împărtăşi durerile; du-te şi dormi puţin, ca să fii pregătit să-ţi întâmpini fiul când se va naşte.

— Am să rămân să îndur ce-ndură şi ea; nu este oare şi copilul meu?

Ţara-ntreagă aştepta naşterea copilului care trebuia neapărat să fie băiat. Primiseră nenumărate cadouri de la cei care nu puteau cumpăra – amulete sfinţite, tot felul de obiecte de farmece, păpuşi care să le aducă bucurie şi să-i încurajeze. Flori din cele mai rare soiuri; iar afară aştepta o mulţime de

oameni.

Încă de când se aflase că prinţesa intrase în travaliu numărul curioşilor crescu; iar bebeluşul întârzia să apară.

— Când te-ai născut tu, îi spuse tatăl său, nu exista atâta constrângere.

Jahan se miră că probabil el însuşi era mai fericit decât fusese bătrânul. Pe chipul acestuia din urmă nu zărise niciodată urmă de îngăduinţă, de durere sau de milă faţă de ceilalţi. Jahan era pregătit să meargă la luptă dacă i se cerea, căci era din neam de luptători, dar la el în casă îşi dorea doar pace.

Împăratul se preocupa foarte mult de războiul ce se ducea într-unul din ţinuturile pe care le cucerise fără prea multă vărsare de sânge. Îl dispreţuia pe fiul său, că se ataşase atât de mult de soţia lui. Ce se va face mai târziu, când va avea patru soţii, toate în travaliu? Bărbaţii nu trebuia să se lase pe mâna lor; mai bine-şi lăsau nevestele pe mâna doctorilor şi se întorceau la ele când procesul se încheia.

— Rămân cu ea, decretă Jahan.

În noaptea în care începuseră contracţiile, cei doi soţi stătuseră în răcoarea grădinii.

— A trecut prea mult timp, şoptise ea, îngrijorată de faptul că sarcina durase prea mult, iar ea nu se putea odihni în nicio poziţie şi mergea foarte greu.

— Doar câteva zile… câteva nopţi, promise el.

— Da, sigur.

Jahan îi recunoştea curajul; nu se plângea, ci pur şi

simplu era neliniştită şi îngrijorată. Ultimele săptămâni de sarcină veniseră cu nişte complicaţii, iar Jahan chemase un nou doctor la curte. Acesta venise cu idei noi, mai ales despre naşterea propriu-zisă şi metodele de a uşura durerile femeii. Tatăl prinţului nu era de acord cu noul-venit, considerând că prinţesa trebuie îngrijită de doctorul angajat deja; şi mai ales că nu era nevoie de un doctor la naştere, fiindcă le avea pe femeile din harem.

Jahan însă insistă ca doctorul să vină cu păreri fiindcă nu voia s-o lase pe soţia lui să se chinuie. Îi părea că cele zece luni de căsnicie fericită îndulciseră severitatea cu care-l educaseră învăţătorii săi.

— Tinerii întotdeauna caută noi practici medicale în speranţa să-i vindece, sperând să schimbe lumea cu ele, zicea împăratul. Dar cu toate astea, copiii vor apărea prin aceleaşi metode ca şi până acum. Viaţa îşi va continua progresul.

Jahan rămase cu soţia lui, dar fu trimis de acolo în cele din urmă. Avea complicaţii – ceva înfiorător pentru el, care începuse a-şi imagina că fiul lui – tocmai prin venirea sa pe lume – o putea distruge. Se duse în camera de alături, să verse lacrimi amare. Era uman să plângi, deşi bărbaţii plâng mai violent decât femeile.

O servitoare tânără îi aduse de băut şi se înclină în faţa lui.

— Stăpâne, n-are rost să vă pierdeţi cu firea. Mâncaţi şi beţi ca să fiţi pregătit şi puternic să-l

primiţi pe fiul dumneavoastră.

Copila avea dreptate. Nu îmbucase nimic până atunci. Iar o oră mai târziu, îl chemară şi pe el.

Prinţesa era tăcută; nu mai plângea aşa cum o lăsase. Dădea impresia a fi o călătoare care făcuse un lung drum şi care acum se întorcea la viaţa normală, foarte obosită. Şi totuşi era ea.

— Draga mea!

Doica cea bătrână le aduse copilul, aşezat pe perne special pregătite dinainte, din pânză aleasă, brodată fin.

— Fiul tău!

Jahan se aşteptase să-l vadă mai mare, cu ochi mari care să-l privească miraţi; dar se miră de trupul lui micuţ, de pumnii pe care-i arunca în sus, de picioruşele-i încârligate.

— Fiul meu?

— Pe Alah, ai un fiu.

Băiatul semăna cu mama, realiză încă de la prima privire. Îl mira felul în care se zbătea, ţipetele lui. Ambii părinţi îl urmăriră; ochii mamei se umeziră, el însă încercă să-şi ţină emoţiile în frâu. Era un moment măreţ în viaţa lui.

— Poporul ştie? întrebă el.

În aceeaşi clipă se auzi de-afară un vuiet, iar Jahan luă copilul în braţe.

— Îl arăt lumii.

N-avea să uite niciodată cât de mândru păşise spre fereastră, o deschisese şi se uitase de sus la mulţimea

adunată sub el, în curtea palatului. Nu mai văzuse o asemenea îmbulzeală, dar îi făcea mare plăcere să-i vadă pe toţi strânşi acolo. Vuietul de până atunci amuţi la apariţia lui la fereastră. Cu toţii tăcură.

— Iată prinţul vostru! strigă el şi ridică pruncul în braţe.

Copilul ţipă iar ei îi răspunseră, ei care-ntr-o zi aveau să devină poporul lui. Deşi multe se puteau întâmpla până la ceasul acela. Viaţa avea să-şi continue ritmul ei, tot mai rapid. Normal că urma să aibă şi alţi copii; era normal pentru un şah să se bucure de ei. Duse prinţul înapoi în palat şi-l aşeză lângă mama lui.

— Am parcurs un drum foarte lung împreună, îi spuse soţiei sale.

— Sigur că a fost lung, dar e un băiat puternic. Ei spun că o să vină pe tron când tu… Nu mai eşti.

— Dar mai e mult până atunci… mult, foarte mult.

— Acesta este momentul nostru. Trebuie să-l păstrăm aşa pentru totdeauna.

— Şi e viaţa noastră şi mă rog cerurilor să fie o viaţă fericită pentru toţi.

Apoi, Jahan îl duse pe micul prinţ şi-l înfăţişă regelui şi bunicului său; apoi oamenilor politici şi mai-marilor de la curte. Cu toţii se bucurară că este băiat, căci un băiat putea să conducă armata, să se lupte cu duşmanii, şi aşa era drept să fie. Fetele erau folositoare doar prin căsătoriile lor.

În acea noapte, Jahan simţi de parcă trecuse un

mare prag în viaţa lui şi se îndrepta acum spre o victorie însemnată. Era recunoscător şi fericit. Avea un fiu, care va moşteni coroana, apoi fiul fiului, şi fiul fiului.

— Sunt mândru. Alah fie binecuvântat!

Mumtaz nu se recuperă uşor. În acel an, căldura le dădu mult de furcă şi se întrecu pe sine chiar şi cu rafale de vânt nemaiîntâlnite. Femeia zăcu mult la pat, iar când îşi mai reveni, Jahan aranjă s-o ducă în munţi, unde ştia locurile. Putea lua o casă într-un loc mai liniştit, pe dealurile împădurite. Se temea însă de dificultatea drumului care avea să-i facă rău. Dar avea să meargă sus în munţi unde găsise o casă de închiriat într-un peisaj mirific, iar acolo vor găsi aer curat.

Acolo mai stătuse el când era băiat, şi era unul din cele mai frumoase locuri, iar amintirile lui erau din cele mai plăcute. Iar în acel an locul avea să devină cu atât mai plăcut, căci canicula aici se intensifica şi era peste tot. Iar Jahan ştia că acolo sus, soţia lui se va simţi mai bine şi va putea înfrunta lumina zilei, care o obosea adesea.

Călătoriră într-o trăsură, odihnindu-se la răstimpuri, când căldura devenea insuportabilă, şi niciodată nu umblau la orele de maximă intensitate a soarelui; căci ea suferea. Ajunseră la casa cu pricina pe la miezul nopţii, când copacii se bucurau de răcoare, şi femeia se simţi în largul ei încă din clipa în care zări casa.

Aceasta era clădită pe o stâncă ce se ridica deasupra unei văi, deasupra aerului acela încărcat şi infect. Se pregătiseră camere speciale pentru primirea lor, iar Mumtaz se retrase în apartamentele ei, care se aflau lângă ale lui; o verandă le unea. La acea oră din noapte, aerul era deosebit de blând. Florile se înălţau peste tot. Era un loc cu totul diferit de cel din Delhi sau de fortăreaţa din Agra. Acesta nu era un palat, ci un cămin liniştit, şi amândoi realizară că în ciuda efortului de pe drum, gândiseră bine această călătorie.

— O să dorm aici, zise ea, căci e atâta linişte. Animalele sălbatice se apropie vreodată? întotdeauna mă sperie.

— Casa e protejată, şi avem un gardian zi şi noapte. Putem rămâne aici o vreme.

Ea acceptă din cap, dar simţi nevoia de a-şi spune durerea.

— Băiatul… Mă îngrijorează că nu-l avem cu noi.

— E mai bine acolo unde este, iar doica mea o să-l apere cu preţul vieţii. O să fie răsfăţat la fel ca mine, şi bineînţeles, fericit.

— Trebuie să mă întremez să-i dau o surioară, zise ea cu tristeţe în glas, iar el realiză cât e de slăbită şi cât de tare o obosise călătoria.

— Mai întâi, şi se aşează alături de ea, trebuie să te faci bine.

N-am să fiu fericit până nu remediem situaţia.

— Are să se întâmple curând. E un loc foarte

frumos şi-am să-mi fac prieteni printre copaci, prin iarbă, prin umbre.

— Ai să te odihneşti.

— Poate de asta am cea mai mare nevoie.

Servitorii aduseră mâncare în camera unde cei doi aveau să doarmă. Din depărtare, se auzi cântec de lăută şi de vioară, precum o melodie fantomatică prin care cineva, de departe, le şoptea viitorul. Cei doi mâncară în linişte, pe balcon. Din grădini, muzica în surdină se amesteca şi cu urletele de animale sălbatice, şi cu ţipetele de dragoste ale tigrilor.

Mai târziu, Mumtaz se retrase să se odihnească, mai fericită decât era la Delhi, şi mai încrezătoare că înaintea lor se aşternea un viitor măreţ, care avea să înceapă odată cu zorii. Femeia se trezi devreme. Jahan se zvârcolise întreaga noapte, uşa că se retrăsese în camera lui, ca să n-o deranjeze. Ea se ridică şi se îmbrăcă, apoi coborî în grădinile mirifice, scăldate în lumina dimineţii.

Florile miroseau îmbătător. Îşi culese un trandafir şi-l agăţă de sariul ei. Era fericită şi foarte încrezătoare în viitorul lor. Un mic pârâu străbătea grădina, pe malul căruia înfloreau tufe de flori sălbatice viu colorate, care se oglindeau în apele curgătoare şi limpezi. Şi aici florile se ofileau peste zi din cauza toropelii, dar renăşteau odată cu lăsarea serii. Peste tot se zăreau tufe de yuca, presărate cu boboci gălbui care se deschideau în fiecare dimineaţă, palmieri cu creştetele bronzate şi arse de

razele soarelui. Merse până la capătul grădinii, spre pădurea din fund, toată săltând de bucurie. Era o lume mai splendidă decât crezuse, cu toate acele inflorescenţe minunate, cu crinii de pe ape, care o inspirau. Intră în pădure.

Liniştea domnea aici peste tot atât de pregnant, încât Mumtaz se dădu câţiva paşi înapoi. Se temea. Soţul ei îi spusese că grădinile sunt loc sigur, fiindcă mulţi oameni lucrau pe-acolo, şi era de datoria lor să se îngrijească şi să ţină animalele sălbatice departe. Ucideau şerpii periculoşi, iar gardul ce înconjura locul era de-ajuns ca să-i ţină departe. Dar aici, la marginea pădurii, femeia simţea că ceva o strângea de inimă, ceva ce o necăjise încă din copilărie, şi care o avertiza că stă pe marginea prăpastiei.

Atunci auzi un geamăt gâtuit, precum al unei fiinţe umane aflate la ananghie şi se sperie.

— E cineva aici?

Dar nu primi răspuns. Păşi spre o tufă mai deasă. Avea senzaţia ciudată că era urmărită de ochi străini. Nu-i vedea, dar le simţea forţa apăsând-o. O urmăreau intens, şi dintr-o dată îi zări printre frunzele tufei.

— Te văd. Eşti bolnavă sau te-ai pierdut. Vin acolo.

Din nou se auziră nişte suspine ca ale unei persoane aflate în mare durere. Mumtaz dădu la o parte mai multe ramuri, rupse frunzele şi mai jos, pe un pat de frunze, zări o fetiţă. Să fi avut vreo treisprezece ani, iar Mumtaz se aplecă asupra ei.

— Eşti bolnavă? Ai căzut şi te-ai rănit?

Din nou un suspin îndurerat, astfel că femeia mai rupse din frunzişul des ca să ajungă la fată.

— Sunt aici; ştiu că ceva te trage înapoi.

Văzu că probabil fata stătea exact pe locul în care căzuse, cu nişte ramuri peste ea. Avea hainele sfâşiate şi rochiţa uşoară aproape fusese smulsă de pe ea. Pielea-i era plină de răni deschise. Se vedea că cineva o biciuise aprig.

— Vai, biata de tine! O trase la pieptul ei cu dragoste, şi preţ de câteva clipe cele două rămaseră aşa, ca două surori.

— Tata… N-am putut să aduc destui bani de la cerşit. M-a bătut ca oamenii bogaţi să vadă şi să-i întărâte să-mi dea mai mulţi bani pentru suferinţa mea, plânse fata.

În tot acest timp, Mumtaz continuă să rupă crengile ca s-o elibereze pe fată.

— N-ai să mori, ai să trăieşti, zise ea cu glas tremurând. Ştii unde te afli?

Biata fată nu ştia nimic, fiindcă speriată cum era de violenţa tatălui şi de temperamentul său coleric, fugise de el până când căzuse pe jos, incapabilă să mai umble.

— M-am rugat să nu fiu arsă de soare.

— Eşti în grădinile minunatei case a şahului. Eu sunt fiica lui prin căsătoria cu fiul său, şi am venit aici cu soţul meu. Am ieşit dimineaţă să iau puţin aer înainte să se lase căldura cea mare. A fost destinul,

ceva hărăzit de Alah. Nu te mai întorci la tatăl tău, ai să rămâi cu mine. Ai să mă serveşti toată viaţa.

Preţ de o secundă, se vedea clar că fata nu crede o vorbă din ce

i se spunea. Sângera puternic, iar Mumtaz o ridică, îşi luă eşarfa din păr şi i-o legă peste răni. Apoi o ajută să meargă.

— Trebuie să vii cu mine înăuntru. Am să te pun la răcoare şi-ai să te simţi mai bine. Vino cu mine, am să te ajut pe veci; dacă îmi dai voie.

Gemând uşor din când în când, fata o luă spre casă, şi dacă n-ar fi fost braţele lui Mumtaz s-o susţină, s-ar fi prăbuşit. Însă mâinile acelea aveau să fie pentru totdeauna cu ea pentru a o proteja. Trecură prin verandă. Soarele deja se înălţase destul de mult încât începea să-şi facă simţită prezenţa. Florile începuseră a se ofili, păsările îşi încetaseră trilurile. Animalele tăceau în aşteptarea prăzii. Mumtaz îl zări pe Jahan ieşindu-le în întâmpinare. Ce trupeş arăta! Avea un chip puternic bronzat, iar materialul sclipitor al hainelor cu broderiile fastuoase îi evidenţiau frumuseţea. Ziua începea să devină insuportabilă, iar aerul apăsător. Bărbatul o duse în casă pe fată.

— E o prietenă? se interesă.

— O prietenă foarte dragă mie, pe care vreau s-o iau în îngrijire. O fată care cerşea pe stradă dar a fost bătută groaznic de tatăl ei pentru că nu aducea destui bani în casă.

— Poate să rămână oricât dorești.

Cu acel moment, legătura dintre cele două se intensifică, şi deveni ca o legătură de rudenie, ca şi cum ar fi fost surori. Se apropiară una de alta aşa cum două persoane s-ar regăsi după mult timp. Ca şi cum în altă viaţă ar fi trăit împreună exact în acel loc. Şi amândouă simţeau acelaşi lucru. Mumtaz o duse pe fată în sectorul în care se aflau femeile ce lucrau în acea casă şi o femeie mai în vârstă o luă în îngrijire, o spălă şi o îmbălsămă cu uleiuri parfumate.

— Las-o în grija lor, îi spuse Jahan soţiei. Au să-i aline durerea şi au s-o întremeze. Ai s-o întâlneşti din nou deseară, şi o să discutaţi. E tânără, şi tinerii se pot lupta cu durerea şi cu intemperiile sorţii.

Ea se aşeză la picioarele lui, recunoscătoare pentru răcoarea aproape divină a locului în care se aflau, fericită că Alah o dăruise cu un soţ minunat, care avea să fie al ei până la moarte, şi dincolo de moarte, în minunata lume de apoi.

— Te iubesc…

— Şi eu te iubesc, şi o mângâie blând. Niciodată n-am crezut că o femeie poate fi atât de frumoasă, atât de graţioasă, şi numai pentru mine. Cred că dragostea noastră are. Puterea de a schimba ţara asta, şi are să-i redea adevărata fericire.

— Îţi sunt recunoscătoare, şi-i sărută mâna.

— Şi eu mulţumesc lui Alah şi profetului Mahomed că m-a dăruit cu o soţie perfectă, minunată şi atât de credincioasă. Suntem daţi unul altuia pentru

totdeauna.

— Aşa este…

Rămaseră aşa, mână-n mână, în vreme ce grădinile amuţeau de căldură, obloanele erau trase peste toate ferestrele, iar evantaiele funcţionau la viteze maxime.

Când copila îşi mai reveni şi-i mai trecu din teamă, deveni servitoarea personală a lui Mumtaz, cea pe care o servea îndeaproape. Mergea cu ei peste tot, încrezătoare că aceşti doi oameni o salvaseră şi că aveau să aibă grijă de ea pentru totdeauna. O chema Fatima pe micuţa fată, cea care cunoscuse cruzimi inimaginabile şi care ar fi murit dacă prinţesa n-ar fi găsit-o la timp s-o salveze.

Timpul trecea repede în acele locuri cu grădini mirifice; sorele dogorea zi de zi, iar ei erau feriţi de evantaie. Făceau diverse drumeţii prin împrejurimi când se lăsa răcoarea; îi însoţeau servitori care ştiau pericolele şi cum să-i protejeze. La răstimpuri se auzea răcnetul leilor sau urletul leoparzilor în depărtare, dar ei aveau credinţa că sunt bine protejaţi. La miezul nopţii, luau cina în linişte, într-un foişor. Aproape de ziua plecării, într-o seară, femeia îi vorbi despre viitor.

— N-are să fie întotdeauna aşa… atâta fericire. Mi-aş fi dorit să fim pădurari, sau fermieri, ca să avem o viaţă a noastră pe care s-o împărtăşim unul cu celălalt, ca să trăim zile minunate.

— Dar le trăim şi acum.

— Dar vieţile nu ne aparţin nouă, ci ţării acesteia. Nu reuşim să fim singuri prea multă vreme.

Jahan văzu că ochii ei minunat de întunecaţi se umeziseră şi o luă în braţe.

— Într-o zi o să stăm unul lângă celălalt pentru totdeauna, promise el, mângâindu-i părul. Atunci, vom putea visa spre eternitate. O să fim împreună şi toată lumea va trece prin faţa noastră, dar noi vom dormi veşnic. În lumea de apoi nu sunt dureri şi nici despărţiri.

— Vom fi împreună pentru totdeauna, îl privi ea cu ochi luminoşi.

El o sărută o dată, şi încă o dată, şi de fiecare dată când buzele lui îi atingeau obrazul avea senzaţia că trăiau o iubire nemuritoare, cea mai mare din câte existaseră pe lume.

Acel sărut păru că durează o veşnicie, iar când o eliberă, ea avea faţa umedă de lacrimi. Niciunul dintre ei nu se gândise că viaţa poate fi atât de minunată şi că raiul poate fi atât de aproape de pământ.

— Trebuie să mă odihnesc, zise ea şi se retrase în camera ei.

Acolo o aştepta Fatima, mica servitoare. În acele săptămâni în care primise îngrijiri şi mâncase bine, mai luase puţin în greutate şi nu mai era la fel de slabă ca înainte. Purta uniformă la fel ca toate femeile care o serveau pe prinţesă şi arăta minunat. Cu mişcări graţioase, luă sandalele stăpânei şi le

aşează deoparte, apoi sariul de mătase lucioasă, şi-i dădu halatul de pe divan. Se făcea tot mai cald.

Mumtaz se trânti pe pernele moi de mătase, viu colorate în portocaliu, vişiniu şi albul perlat care-i plăcea atât de mult. Adormi în camera abia luminată, în cântec de flaut cântat pentru ea din cealaltă parte a casei.

Jahan însă nu se putea odihni în camera lui. Era mereu în alertă, simţind că ceva este în neregulă. Nefericirea îi făcea semne, o simţea. Casa se cufundase în tăcere ca de fiecare dată când cădea toropeala, servitorii cădeau şi ei pe la colţuri moţăind, şi doar paşii santinelei se mai auzeau la răstimpuri." Trebuie să dorm să mă. Refac şi eu", îşi zicea. Dar somnul refuza să vină.

În cele din urmă se ridică, perfect conştient de neliniştea lui. Tremura tot, semn că pericolul era undeva aproape. Încercă să-şi înăbuşe aceste temeri dar nu reuşi, aşa că se duse la fereastra care dădea spre grădini.

Totul era cufundat în lumina caldă a soarelui, frumos reînflorită sub blânda adiere a vântului din vale. Nu se ştie de ce, ieşi pe terasă simţind podeaua caldă sub picioare.

" Soarta mă cheamă", îşi zise şi se întoarse în camera lui Mumtaz. Santinela din grădină dormea sub un copac, iar când o văzu Jahan se înfurie. Era datoria lui să păzească fereastra deschisă, dar doborât de căldură, se ghemuise la umbră şi aţipise.

Jahan trecu pragul spre încăperea în care stătea pe pat iubita lui. Nu făcu nici cel mai mic zgomot. O văzu acolo, pe perne multicolore. Din cauza semiîntunericului nu reuşi s-o vadă din prima clipă, apoi ochii i se obişnuiră. Parcă auzi ceva mişcându-se.

Se uită mai cu atenţie şi văzu aproape de locul în care dormea ea, o cobra încolăcindu-se în aer, mândră, cu trupul ei lipicios. Jahan nu avea ajutoare cu el, nici măcar un băţ, nici pumnal, căci niciodată nu bănuise un asemenea pericol. Şarpele îl văzu, şi preţ de câteva secunde se legănă în aer, nesigur, după care avansă spre locul unde dormea Mumtaz. Jahan rămase nemişcat, încercând să gândească limpede. Mai văzuse oameni din neamul lui luptându-se cu cobrele cu mâinile goale; se putea face, însă doar de un bărbat avizat. Începea să se alarmeze, conştient de incapacitatea lui de a acţiona şi de faptul că nu mai avea timp, căci creatura se tot deplasa.

Mumtaz zâmbi în somn. Era o ironie cum putea să surâdă într-un asemenea moment, îşi zise el, căci visele ei frumoase se puteau transforma într-un vis veşnic cu fiecare clipă ce trecea.

Jahan făcu un pas şi cobra se întoarse spre el cu ochii ei mici, vicleni şi foarte agili. Jahan însuşi se mai luptase cu şerpi mai puţin periculoşi, dar acum nu era sigur că se va putea lupta îndeajuns de bine. Se apropiau; stăteau la doar câţiva metri unul de

celălalt. Apoi, de la fereastră, se auzi un mic zgomot, un foşnet de mătăsuri, picioare goale pe podea. Era Fatima.

Din prima clipă, ghici ce se întâmplă. Făcuse destul zgomot pentru a atrage atenţia cobrei, iar în acea clipă, Jahan se năpusti asupra animalului. O prinse de gât, foarte strâns. Coada acesteia se zbătea, lovindu-l cu putere, dar Fatima, fără teamă, sări în ajutor. Se vedea clar că nu era prima oară când vedea o cobra, căci venise cu o bară de fier în mână şi înfipse un pumnal în pântecul reptilei. Jahan continuă s-o ţină strâns de gât, deşi violenţa cobrei păli, însă el o ţinu până când simţi miros de sânge şi văzu lichidul veninos peste tot în jurul său. Deşi strângea tare, simţea că are să leşine, şi la un moment dat se aşeză pe jos, având încă degetele încleştate pe gâtul reptilei.

Parcă trecură ore până să-şi revină. Se trezi în camera lui unde-l aduseseră oamenii lui. Deschise ochii, nesigur de ce se întâmplase, nevenindu-i să creadă că nu visase cel mai ameţitor vis din viaţa lui şi că încă mai trăia. Simţi parfum de flori dulci, apoi o văzu pe Mumtaz aplecată asupra lui.

— M-ai salvat, şopti ea.

— Nu eu, copila Fatima. Ea a lovit cobra cât eu o ţineam.

Copila…

Simţea cum tot trupul îi tremură. O găsi din priviri şi pe fată, ghemuită într-un colţ, mai slabă chiar

decât el, cu ochi luminoşi şi de o frumuseţe aparte pe care chiar şi el i-o recunoştea. Era frumuseţea spiritului.

Apoi soţia lui îi povesti că încă de când salvase copila, un glas ocult de care ea asculta îi spusese că Fatima avea să joace un mare rol în viaţa lor şi că ea însăşi avea să-i fie pe veci recunoscătoare.

Rămaseră în munţi mai mult decât planificaseră, mai ales pentru că se simţeau foarte fericiţi. Erau îndrăgostiţi şi nimeni nu le stătea în cale. Întăriseră paza ca nu cumva vreo altă cobră să-i mai ameninţe, şi Mumtaz însăşi era încredinţată că făceau bine să mai stea.

— În acest loc liniştit ajungem să învăţăm mai multe despre noi, şi să fim mai fericiţi, zicea ea.

Fatima devenise parte din viaţa lor, ca un copil de care aveau grijă şi voiau s-o ia cu ei la Delhi. Şi acolo fata avea să continue ca servitoare personală a lui Mumtaz, să doarmă la intrarea în camera ei. Părea că fata devenise parte din ei înşişi.

Înainte încă de a porni spre capitală, cei doi soţi ştiau că un alt copil era pe drum. Atunci când aflară, tocmai se crăpa de ziuă şi cei doi făcură o plimbare prin grădini, mână-n mână, ca să admire primii zori şi să-i mulţumească lui Alah pentru acea binecuvântare.

— Am să mă rog pentru mulţi copii, zise ea emoţionată. Am să mă rog ca-n fiecare an s-avem câte unul, căci ei vor fi lumea care ne urmează şi prin

educaţia pe care o dăm copiilor, formăm puterea-n lume.

— O să avem mulţi copii, am citit în stele.

O împodobi cu bijuterii, căci avea să vină şi ceasul în care-i va pune pe cap coroana familiei.

— Ea e dragostea mea, spuse el poporului. Nu e doar viitoarea regină sau prinţesa mea, ci e dragostea şi viaţa mea. E mama viitorului vostru rege şi veţi învăţa s-o iubiţi la fel de mult ca mine.

Acum că aflase de următoarea naştere, îi dărui un colier plin cu perle, cunoscute sub numele de Cele şapte Pietre Norocoase din India. Erau pătrate încrustate cu diamante şi rubine. Cei doi erau atât de fericiţi, iar el n-avea să uite niciodată clipa din ceremonia de nuntă când îi ridicase voalul şi-i văzuse pentru prima oară chipul splendid, ochii frumoşi. Iar acum se întorcea în oraş, ştiind că un nou copil era pe drum. În faţa lui se deschidea aventura, speranţa, veselia. Orice-şi putea dori un bărbat îndrăgostit.

Capitolul 7

Al doilea copil veni pe lume mai repede decât era aşteptat, iar Mumtaz fu ajutată doar de femeile ei şi de Fatima, foarte curajoasă la grele încercări, care n-o părăsea niciodată. Veni pe lume un al doilea băiat, care întărea linia succesorilor, asigurând cu atât mai mult succesiunea la tron. Se cereau băieţi, iar Jahan îşi dorise băieţi şi acum avea doi.

Veni la căpătâiul lui Mumtaz şi îngenunche cu

băiatul în braţe. Femeia era foarte slăbită, dar cu atât mai frumoasă. Nici nu-i venea să creadă că acea creatură firavă, cu pielea măslinie ca a lui sau a mamei lui putea fi copilul său. Dar el îi unea pe el şi pe ea pentru totdeauna, într-o viaţă de apoi.

— Fiul nostru!

Ea îl privi, cu obrajii mai palizi ca niciodată, căci suferise foarte mult. Fatima stătea ceva mai departe. Niciodată nu-şi părăsea stăpâna; nu plecase nici la naştere, iar acum împărtăşea bucuria celor doi. Pruncul începu să scâncească, iar mama lui îl luă numaidecât în braţe, alinându-l tandru, deşi ea însăşi era trasă la faţă şi fără vlagă. Jahan simţea o durere profundă s-o vadă aşa.

— Eşti viaţa mea, totul pentru mine. Ai să te întremezi curând, o să fim fericiţi o să uiţi durerile prin care ai trecut. Avem doi prinţi ca să ne calce pe urme.

Preţ de o clipă, Mumtaz păru foarte pasivă la tot ce se întâmpla în jur, încât Jahan se întrebă dacă nu cumva leşină; părea că e undeva departe de el. Îi făcu semn Fatimei să ducă pruncul de acolo, şi-i şopti la ureche vorbe dulci. Ea îl asculta neatentă, dar simţindu-se liniştită că-l ştie acolo.

Până spre dimineaţă durerile îi trecuseră şi reveni bucuria asupra lor. Erau înconjuraţi de trandafiri şi orhidee, iar din depărtare se auzeau cântece la instrumente cu coarde, care le îndulceau oarecum durerile. O vreme, prinţul se nelinişti din pricina

apatiei soţiei sale. Toţi doctorii îi spuseră acelaşi lucru – că nu era nimic neobişnuit, că femeia era foarte fragilă, iar copilul fusese mare. Mumtaz zăcu mai multe săptămâni în care căldura nu-i dădu deloc pace. Când îşi mai reveni, i se dădu voie să facă o călătorie la ţară, unde avea să fie mai bine pentru ea şi pentru băiat. Copilul era mare şi pofticios şi cerea mereu de mâncare.

Prinţii se duseră într-un oraş vechi, puţin vizitat de turişti, pe malul unui râu. Mumtaz zicea că susurul apei are să-i facă bine, şi după o vreme chiar începu să râdă, iar vechea flacără a pasiunii se reaprinse în ochii ei. Jahan o admira necontenit.

— Eşti mai bine, draga mea; este o dimineaţă măreaţă pentru mine. Viaţa plăcută şi calmă de la ţară ţi-a făcut numai bine. Trebuie să te însănătoşeşti pentru mine, căci altfel nu pot trăi fără tine!

— Nici eu fără tine. Mă rog lui Alah pentru mila lui, când va veni ceasul. Să mor în braţele tale şi tu să fii gata să ne luăm zborul spre cea mai importantă călătorie dintre toate. O să am nevoie de cineva care să-mi dea putere şi m-aş teme dacă tu n-ai fi acolo, stăpânul meu.

— Am să fiu cu tine, promise el şi o acoperi cu sărutări.

Erau foarte îndrăgostiţi.

Tânărul prinţ îşi dezvoltase o mare pasiune pentru clădiri magnifice încă dinainte ca tatăl lui să se apropie de ceasul morţii. Iar soţia lui îl încurajă cea

dintâi în această pasiune. Cam pe când începuseră să apară urmaşii, tatăl lui Jahan încă dădea ordine şi-i cerea viitorului rege să se conformeze regulilor pe care le stabilea el. Pe atunci se cerea ca un rege să aibă mai multe soţii, şi voia ca şi fiul său să facă la fel; iar profetul Mahomed permitea patru soţii unui bărbat.

Marele şah trimise să fie adus la el fiul lui, iar acesta veni şi făcu o plecăciune mare, aşa cum se cuvenea. Se aşeză pe perne moi la picioarele lui şi-l ascultă. I se cerea o a doua soţie, iar bătrânul planifica o femeie frumoasă, delicată, cu maniere alese – tot ce-şi putea dori.

La auzul acelor cuvinte, Jahan păli complet căci niciodată nu se gândise la acest lucru. Pentru el, Mumtaz era singura sa iubire şi avea să se păstreze doar pentru ea. Dar marele şah nu permitea să fie contrazis. Îl reduse la tăcere pe fiul său, iar timpul petrecut la curte îl învăţase pe acesta din urmă să nu se revolte împotriva unui bărbat atât de insistent şi de încăpăţânat. N-avea să uite niciodată agonia prin care trecuse în acele clipe, chiar şi când ieşi în holul cu pilaştri de marmură pentru a merge spre apartamentele lui şi a-i spune soţiei ce i se întâmplase.

Într-un fel sau altul, avea impresia că ea ştia asta încă înainte ca el să scoată vreo vorbă. Ştia ce se întâmplase chiar când el păşi în cameră, unde ea se afla cu copilul în braţe. Se îndreptă de spate.

Dintotdeauna femeia fusese de părere că teama şi lacrimile nu contau mai mult decât să intensifice o durere, pe când uitarea ajuta mult mai mult.

— Vii cu veşti proaste, domnul meu? zise ea foarte calmă, cu copilul adormit în braţe.

— Tatăl meu mi-a dat poruncă.

— Una grea?

— Foarte grea, şi în ochii lui ea citi că era de neîndurat.

— Doar nu vrea ca noi să ne despărţim, murmură femeia, parcă temându-se s-o spună cu voce tare.

— Nu! niciodată nu s-a întâmplat asta! Tata trebuie să ştie că n-aş tolera aşa ceva. M-ar distruge, dar nu e asta, şi-i sărută mâinile.

— Înseamnă că nu e o mare durere. Pot suporta orice, şi ţi-o spun pentru că te iubesc din tot sufletul, surâse ea.

— Tata vrea să fac o altă nuntă, să-mi iau o a doua soţie.

Ea se albi toată, încât Jahan văzu cum chipul ei fragil de floare tresare. Apoi, mâna ei se încleştă de caftanul său, ca şi cum aceea era singura ei şansă de scăpare dintr-o apă mare.

— Nu se poate, imploră ea cu glas răguşit.

— Nu-mi stă în putere să mă împotrivesc.

— Ştiu… ştiu…

Tăcu o clipă, după care grăi din nou, ca după o rană grea,

— De-asta m-am temut întotdeauna. Ştiam că are

să se întâmple odată. Tatăl tău e un bun părinte; îţi vrea binele. Nu trebuie să stăm în nesupunere.

— Ştiu… N-are să fie un moment de groază. Te rog; o ceremonie nu înseamnă că are să-mi fie soţie pe veci, zise el mândru, după care se aplecă s-o sărute. Dragostea mea! Soţia mea divină! Dacă te deranjează chiar aşa de mult, am să refuz. Nimeni nu mă poate obliga s-o fac, nici măcar şahul.

— N-ar fi corect, dădu ea din cap. Ţi-ai trăda sentimentele în faţa poporului şi nu se cade. Trebuie s-o iei de soţie dacă aşa spune şahul, şi dacă ai voie.

El o strânse în braţe într-un gest disperat parcă, simţindu-se năpăstuit. Simţea că ea e singura, adorata, şi cu toate că trebuia să asculte cuvântul şahului, în sinea lui îl respingea.

— Nu-mi place asta, ştiind că am fost atât de fericiţi. De ce mă obligă? Poporul nu s-a plâns, din câte ştiu eu. Care este intenţia lui?

— Este legea lui Mahomed, zise ea resemnată, fără pic de ranchiună, căci ea însăşi se supunea legilor profetului şi acţiona după cum spunea legea.

— Poate, dar nu-mi doresc o a doua soţie, şi o îmbrăţişă. Te iubesc atât de mult încât nimeni din lume nu mai contează pentru mine. Nici coroana, nici viitorul, nici poporul meu. Tu eşti singura pentru mine.

— Dar eşti un bun mahomedan.

— Mai degrabă aş vrea să fiu un soţ bun, şi o sărută ca s-o împiedice să protesteze. S;

— Te iubesc atât de mult, că nimic nu mai contează. Vreau să fii fericită. Singuri, n-am putea atinge această fericire; o ştiu.

— Dar n-ai să fii singur. Toată lumea ştie asta. Dacă nesocoteşti dorinţa tatălui tău şi nu te supui, atunci chiar că n-o să mai fie şanse la fericire. E un bărbat puternic, fire războinică; a-l înfrunta, înseamnă că şi el va lupta pentru punctul lui de vedere. Şi are dreptul s-o facă.

Jahan privi chipul palid şi gingaş al soţiei sale, cu ochii aceia mari şi plini de dragoste. O strânse la piept, ştiindu-se în stare să lupte cu toată lumea pentru ea, chiar şi cu moartea, să renunţe la coroană, la pământuri, la poporul său, căci fără ea n-ar fi putut exista.

— Am să-l înfrunt, zise el.

— Şi cu ce are să te ajute? surâse Mumtaz. N-are să-ţi aducă nici linişte, nici fericire. Împotrivirea nu vine niciodată cu veşti bune. Are să distrugă ce-am clădit până acum… Nu sunt geloasă pe alte femei, adăugă mai veselă. Ţi-am dăruit copii şi eu am fost prima ta soţie. N-aş putea să le invidiez pe altele. Să ştii asta.

Normal că o ştia. Şi din nou o trase la pieptul lui, sărutând-o.

— Niciodată n-am să iubesc o altă femeie aşa cum te iubesc pe tine, iar când niciunul dintre noi n-are să mai fie, tot am să te iubesc şi am să te doresc. Te voi căuta…

— Iar eu am să mă rog să mă găseşti întotdeauna, zise ea cu lacrimi în ochi.

În cele din urmă hotărârâ să facă aşa cum îl sfătuise ea. Mâncară, după care Jahan se întoarse la şah cu un răspuns, deşi încă mai avea remuşcări.

— Du-te în pace, dragul meu, îl îndrumă ea, mângâindu-l pentru ca el să nu-şi dea seama cât de emoţionată este.

Altfel, Jahan ar fi realizat cât e de necăjită. Până în acea clipă, Mumtaz reuşise a-şi ascunde durerea pe care o încercau alte soţii, într-un fel sau altul, ei doi fuseseră atât de apropiaţi încât niciodată nu bănuiseră că între ei va interveni o a treia sau chiar a patra persoană.

— Du-te la tatăl tău şi aranjaţi toate cele de trebuinţă pentru nuntă, aşa cum vrea el. Trebuia să se întâmple, fiindcă acesta este obiceiul. Nu trebuie să te împotriveşti.

Jahan, nu foarte înalt, slab şi oacheş, cu degete lungi, subţiri şi inelate, cu ochi întunecaţi şi pătrunzători, stătea în faţa ei mirat, căutând răspunsuri.

Tot nu-mi place, zise. Se ştie că religia creştină permite doar o soţie până la moarte. La ei nu se permit mai multe.

— Dar noi nu suntem creştini, şopti ea.

Dacă ea n-ar fi fost atât de insistentă şi nu l-ar fi apărat pe rege cu atâta vehemenţă, Jahan nu s-ar fi întors la şah să accepte umil o a doua soţie. Apoi,

totul se aranjă. Avea să fie o zi mare pentru oraş, cu mulţimi colindând în jurul palatului, cu cântece de celebrare, cu ceremonii în care cei săraci să fie dăruiţi şi cu tot ce presupunea o asemenea ocazie.

Mumtaz apăru alături de soţul ei atunci când se anunţară toate planurile; era tăcută. Aparent se arătă de acord cu toate, ba chiar încântată de ceremonie. Cu greu o înţelegea Jahan, şi chiar îi spuse acest lucru. El însuşi era sfâşiat de durere. În ziua ceremoniei, tot Mumtaz se dovedi a fi cea mai calmă şi cea mai demnă dintre toţi. Dacă vărsase vreo lacrimă, nimeni n-o aflase; paloarea ei era pusă pe seama ultimei naşteri. Îşi avea locul ei, pe tron, frumoasă, radiind luminoasă, de parcă venise acolo să se bucure de fiecare moment al festivităţilor şi să se roage lui Alah împreună cu restul invitaţilor pentru binecuvântarea mirelui şi miresei.

Mirele intră la tatăl lui pentru a doua nuntă cu o faţă înmărmurită. Nu s-ar fi zis că e real. În timpul ceremoniei rosti doar acele cuvinte care erau necesare, în vreme ce soţia lui îl privea calmă.

Mireasa era o fată tânără – mai tânără decât fusese Mumtaz, ceea ce pentru o clipă o sfâşie pe aceasta din urmă -. Purta un sari de un roz-pal, iar când mirele îi ridică voalul, se văzu clar că rămase şocat de frumuseţea ei. Aceste priviri sfâşiară inima soţiei lui, care stătea deoparte urmărind totul. În acea noapte, Mumtaz rămase singură în camera ei, în timp ce eunucii îi făceau vânt cu evantaie lungi. Stătea pe pat,

nereuşind să adoarmă, teribil de neconsolată, deşi ştia că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Şahul insistase pentru acea a doua nevastă; probabil ea sperase că toţi copiii ei, căci acum avea şapte deja, o vor scuti de o asemenea umilinţă, căci deja existau destui urmaşi la tron.

Dar nu. Aceasta era dorinţa împăratului şi Jahan trebuia să se supună, ca un bun fiu ce era.

Fatima se strecură la stăpâna ei prin perdelele moi. Se aşeză la picioarele acesteia, fără cel mai mic zgomot.

— Sunt aici, murmură ea, emoţionată, iar Mumtaz o mângâie pe creştet. Cum trebuie s-o salut pe a doua soţie?

— Aşa cum mă saluţi pe mine, pentru că amândouă suntem la fel. Suntem miresele aceluiaşi prinţ, şopti, sperând ca fata să nu audă tremurul din glasul ei. Trebuie să fim curajoase, pentru că asta este legea acestei ţări. Şahul dă legea şi noi trebuie să-l ascultăm.

Prima soţie abia dacă închise un ochi toată noaptea, cu fetiţa ghemuită la picioarele ei. La un moment dat, când copila se trezi brusc din cauza unui zgomot, i se păru că luna împietrise lacrimile stăpânei sale într-un râu argintiu pe obrazul acesteia. Însă Mumtaz o strânse de mână şi i-o sărută cu multă căldură.

— Suntem împreună.

Dar dimineaţă, când ieşiră pe balcon să salute

poporul, Mumtaz se pomeni alături de a doua soţie, care o luă pe aceasta din urmă de mână, ridicând ambele braţe în semn de salut. Mumtaz o acceptă. Ştia că a doua soţie era timidă şi foarte impresionată de frumuseţea palatului, căci palatele şahului erau remarcabile prin bogăţia lor, iar stăpânul nu făcea deloc economii. Peste tot vedeai numai aur şi argint, aşa cum n-ai fi zărit în nicio altă casă bogată, iar fata era vizibil şocată de tot ce vedea. Bogăţia şi luxul extravagant ce domneau peste tot o îngrozeau într-un fel, ca şi mâncărurile, vinurile, sau mulţimea de servitori care le stătea la dispoziţie.

Mai târziu, singură în camera ei, Mumtaz reflectă la aceste lucruri.

— Pot să accept această căsnicie pentru că se include în legile impuse de şah, îşi zise. Dar n-am să mă împac cu gândul că altă femeie îi poartă copiii. Mă tem de clipa în care vor veni fiicele şi fiii lor.

Încercă din răsputeri să-şi înfrângă această teamă. Apăru în tot acest timp alături de a doua soţie în public, mereu îndurerată la gândul că avea să se nască primul lor copil. Dar avea s-o ajute pe a doua soţie, în orice fel va putea, deşi aceasta era o îngrijorare care n-avea să se materializeze niciodată. Viitorul rege nu mai avea alţi copii în afară de cei pe care i-i dăruise ea. Aceştia simbolizau legătura eternă dintre ei. Iar după primele săptămâni, când ochii publicului stătuseră în permanenţă pe cei doi, ştiau că legătura aceasta avea să dea naştere unor

critici, căci Jahan foarte rar îşi amintea de a doua soţie. Iar Mumtaz n-o prea întâlnea. Prinţul revenise aproape complet la prima lui nevastă.

— Numai a mea eşti, dragostea mea, îi şoptea el sub clar de lună. Simt pentru tine ceva ce n-aş putea simţi pentru nicio altă femeie. Mi-ai zis să-mi ascult părinţii, şi aşa am făcut. M-am căsătorit, dar de fapt am o singură soţie, singura bijuterie din coroana mea. Tu eşti aceea şi ştiu că moartea nu ne va separa, căci dragostea noastră e mai presus de ea.

— Şi eu cred la fel, zise Mumtaz cu lacrimi în ochi.

Li se născu încă un copil.

— Încep să îmbătrânesc, zise Jahan la un moment dat, pe când soţia lui stătea cu pruncul în braţe. Sunt fericit, dar vârsta mă maturizează.

— N-ai destul de făcut, îi reproşă ea. Niciunul dintre noi nu poate gândi dincolo de relaţia noastră. Lumea, ţara, noi şi relaţia noastră faţă de această ţară. Poate că nu e prea înţelept.

— De ce?

— Asta e lumea noastră, şopti ea, şi ar trebui să realizăm ceva din ea.

— Dar dincolo de ea există o lume şi mai măreaţă, zise el încordat.

Ea îl cunoştea foarte bine, încât înţelese însemnătatea acelor cuvinte şi văzu imediat cum îi poate fi de folos. Ea era întotdeauna scânteia care-l însufleţea, femeia care-l înţelesese perfect şi care chiar putea gândi, trăi şi iubi pentru el.

— Ar trebui să te gândeşti la lucruri care sunt dincolo de noi, spuse femeia. Să găsim ceva care să-ţi aţâţe interesul şi care să te facă fericit, ca să fii tot timpul mulţumit.

În spiritul acestei idei, cei doi aranjară să meargă într-o vacanţă. Aleseră Katchpur Dikiri, oraşul regal Akbar, oraş care fusese abandonat după cincizeci de ani de fast, pentru că nu putea asigura rezervele necesare de apă pentru locuitori şi pentru că fără apă nimeni nu putea trăi. Locul părăsit îl impresionă pe Jahan extrem de mult. Făcu plimbări nesfârşite, înregistrând toate amănuntele legate de acele locuri, extaziat de propria-i încântare.

— Iată ce trebuie să fac, izbucni la un moment dat. Trebuie să reconstruiesc.

Cei doi soţi se aflau împreună la umbra unor arcade, pe locul unde se înălţase cândva un templu. Ziua era pe sfârşite, căldura de asemenea, şi briza începea deja să adie molcom printre tufele răzleţe de trandafiri.

— Să construieşti! zise soţia lui. Ăsta ar putea fi răspunsul pentru toate neliniştile tale, pentru plictisul şi sentimentul inutilităţii, mai ales când există un loc în care ai atâtea de făcut.

Părea că-n ea totul se transformă din nou într-un chip ciudat. Ca şi cum dincolo de ea, femeia întrezărise un fel de viziune, ceva ce transgresa tot ce văzuse până atunci şi parcă totul era acum inclus în acea viziune. Un templu, o cupolă, patru minarete

alături şi un lac prelung care să ducă la ele. Era convinsă că acesta este cel mai desăvârşit lucru pe care-l văzuse vreodată.

— Trebuie să construieşti, repetă cu glas răguşit, căci niciodată nu mai experimentase o viziune mai copleşitoare decât aceea.

— Doar pentru tine aş putea s-o fac, zise el, şi probabil că era adevărul.

Rămaseră uitându-se în ochii celuilalt, simţind fiecare că atinseseră împreună o culme ce transgresa lumea acesta.

— Te iubesc mai mult decât a iubit orice bărbat de pe lumea asta, şi o sărută.

Ea plânse, copleşită de pasiunea acelui sărut, în care i se dărui cu toată fiinţa ei. Plânse, pentru că din discuţia lor ea însăşi se lăsase inspirată de talentul lui de a proiecta clădiri măreţe, care aveau să schimbe lumea. El o îmbrăţişă cu putere, ca şi cum n-aveau să se despartă niciodată.

Uitându-se la orizont, lui Mumtaz i se păru că are iarăşi o viziune. O imagine se ridica parcă pe ceruri, extrem de clar în faţa ochilor ei – patru minarete pe fiecare colţ al clădirii, iar în centru, o cupolă încrustată cu diamante. Un templu zămislit de o imaginaţie bogată, un altar al unei pasiuni imense, probabil visul traiului lor împlinit.

— L-am văzut cu ochii mei, zise ea şi se desprinse de el, lăsându-se la pământ foarte slăbită. Am văzut templul pe care spui că ai să-l construieşti într-o zi.

M-am văzut dormind înăuntrul lui, şi eram fericită. Ai zis că are să fie cel mai frumos din lume… şi dintr-o dată glasul i se curmă.

— Draga mea, n-ar trebui să plângi, căci are să fie aşa ca să fii mândră de cel mai măreţ templu din lume, şi o ridică din nou în braţele lui.

— Mândră? Da, sunt foarte mândră, atâta vreme cât acel templu este ridicat deasupra mea, şi eu dorm în el. Nici n-am visat la aşa ceva, căci eu voi fi plecată într-o călătorie fără de sfârşit. Pe altarul pasiunii, somnul e atât de adânc. Nici chiar dragostea ta nu poate pătrunde până la mine.

Preţ de câteva secunde, Mumtaz nu mai scoase o vorbă, iar el o dezmierdă, strângând-o în braţe, copleşind-o cu sărutări, întotdeauna avea senzaţia că Jahan îi oferă câte puţin din puterea lui, din măreţia visurilor sale cu aceste săruturi.

— Visele nu sunt niciodată reale, zise el după o vreme, la care ea scutură din cap.

— Atunci, să zicem că n-a fost vis, a fost real. A fost chiar adevărat şi într-o bună zi ai să construieşti acel monument minunat în memoria iubirii noastre. Are să fie ridicat pentru ca toată lumea să-l vadă, iar eu… am să mă odihnesc acolo.

Jahan ştia că soţia lui este măcinată de o mare durere pe care nu ştia cum să i-o consoleze; în acelaşi timp, o parte din el rămăsese surprinsă de felul în care Mumtaz descrisese întreaga situaţie.

— Haide, draga mea, zise el după un timp, şi o luă

de mână. Deocamdată suntem în viaţă şi suntem în putere. Ne iubim, ceea ce înseamnă că suntem mai curajoşi decât alţii, mai puternici decât ei, iar viaţa are multe să ne ofere. Şi putem materializa încă focul pasiunii noastre.

Intrară în casă ţinându-se de mână, lăsând în urmă toată dulceaţa lumii. Undeva în depărtare, o femeie cânta duios la harpă şi un bărbat cânta un cântec de dragoste.

— Alah a fost darnic cu noi, zise Jahan. Dragostea ne-a dat cele mai frumoase daruri. Noi doi avem tot ce ne dorim în relaţia noastră. Hai să fim fericiţi în această scurtă viaţă pe pământ, să ne bucurăm de ea. Să nu ne gândim la depărtata durere, ci să mergem înainte cu mare credinţă, să fim fericiţi unul cu celălalt.

Chiar când intrară, sosi în faţa lor un mesager care se plecă până la pământ. Se vedea că venise călare, căci era prăfuit şi murdar. Nu se obişnuia ca solii să se prezinte într-un asemenea hal în faţa prinţului. Chiar şi Mumtaz rămase mirată, dar în privirile tânărului citi imediat că aducea veşti grave. Putea fi ceva care să le tulbure liniştea, căci şi el părea înspăimântat. Se plecă încă o dată.

— Are să ne spună ceva, zise ea, şi nu e de bine.

— Ce este?

Şahul, tatăl său, murise. Jahan conştientiza asta după slava pe care i-o închina tânărul sclav, plecăciunile adânci, felul în care se prosterna în faţa

lui, încât prinţul rămase fără cuvinte. Se născuse pentru a urma la tron şi dintotdeauna ştiuse că destinul lui era să moştenească această coroană, dar nu se gândise că acum sosise momentul.

În ultima vreme, tatăl său nu se simţise foarte bine. Suferea de o boală neînsemnată, dar tot timpul avea dureri şi se deplasa foarte greu; avea nevoie de multă odihnă. Mulţi doctori îl îngrijiseră, cu pastile şi siropuri, dar nimic nu-l ajutase. Nimeni nu-şi făcuse griji pentru el, căci îmbătrânea doar, şi-şi trăise viaţa la cote maxime. Venise oricum vremea ca anii să-şi spună cuvântul. Nu era genul de om care se se tempereze, aşa cum îl sfătuiau doctorii. Era foarte agil, feroce uneori, determinat să-şi impună punctul de vedere în orice. Avusese câteva întrevederi aprinse cu fiul său, căci regele avea impresia că a doua căsnicie nu era tocmai una fericită şi dorea ca băiatul să-şi ia o a treia soţie. Iar Jahan refuzase de data asta. Atunci, tatăl său se enervase foarte tare, căci nu era obişnuit ca cineva să i se împotrivească, şi nu agrea un asemenea comportament. Înjurase, ameninţând cu fel de fel de metode de pedepsire a fiului, dar tânărul insista că deja îl ascultase o dată. Îşi iubea prima soţia foarte mult, credea că ceea ce simte pentru ea este mai presus de orice altă dragoste şi nu-şi dorea o altă soţie. Bătrânul rege înjurase din nou şi făcuse o scenă de zile mari, dar la ultima lor întrevedere nu redeschiseră discuţia, ba dimpotrivă se despărţiseră în condiţii amiabile, căci

bătrânul nu mai pomenise de nicio altă nevastă. Iar acum nu mai era.

Trebuia să se întoarcă numaidecât în capitală. Aveau să călătorească întreaga noapte, şi să pornească imediat, oricât de neplăcut ar fi fost. După mult timp, se opriră într-o pădure de portocali care mirosea absolut minunat de flori înflorite, iar după câteva ore o luară din nou pe drum. Mumtaz era foarte afectată. Viaţa ei avea să se schimbe complet acum. Când un bărbat urcă pe tron, atribuţiile lui se dublează, iar soţul ei avea să se preocupe mai mult de treburile ce aveau legătură cu ţara sa, decât să-şi iubească soţia. Dar era fericită să ştia că nu aveau să mai existe discuţii despre o altă soţie. Fără alte vizite alarmante sau ameninţări la tron, sau vorbe grele din partea şahului care conducea şi dorea ca ordinele lui să fie ascultate. Acum se întorcea într-o lume schimbată şi poate că viitorul le rezerva ceva mai multă pace.

Ajunseră în capitală la ivirea zorilor. Era un oraş îndoliat, iar Mumtaz rămase uimită de toate pregătirile ce se derulau într-o frenezie de nedescris. Ştia că urmau responsabilităţi noi atât pentru ea cât şi pentru soţul ei.

Tot acel proces o obosi extrem de tare, mai ales pentru că se preocupa în sinea ei că noua poziţie a lui Jahan ar putea periclita dragostea lor. Ea alesese acest drum în viaţă, de fapt părinţii aleseseră pentru ea şi fusese mândră de faptul că era prima soţie a

unui împărat atât de măreţ. Dar după toate zilele de doliu, de procesiuni, de jelanie, de lacrimi şi regrete, parcă începuse a nu se mai încadra în scenariu.

Se simţea dată la o parte. Parcă intrase în penumbra vieţii lui, căci la procesiuni el nu mersese niciodată înaintea ei. Legile şi credinţele acelui popor nu puneau niciodată o femeie pe aceeaşi poziţie cu un bărbat, căci bărbatul domina lumea. Ea încercă să facă ceea ce i se spunea, să se conformeze ceremonialului, să stea alături de cealaltă soţie, fata care plângea amarnic, şi care nu prea înţelegea ce trebuie să facă mai departe. Cele două îşi zâmbeau din când în când, căci lui Mumtaz îi era milă de fata care urma să urce pe tron la o asemenea vârstă şi fiind atât de înfricoşată.

Zilele şi nopţile se prelungeau la nesfârşit, iar ceremoniile şi înmormântarea propriu-zisă păreau că nu mai ajung la final. Când totul se termină, Mumtaz simţi că-i este rău. Se retrase în camerele ei împreună cu Fatima, cu o groaznică durere de cap. Fata îi puse comprese reci pe frunte, dar Mumtaz era mai rău din cauza temerilor ei. Fatima o ţinu de mână.

— Chem doctorul, zise copila.

— Nu! N-are ce să-mi facă. Sunt extenuată din cauză că am stat la ceremonii când încă eram slăbită. Eu sunt de vină.

Rămase în pat până la lăsarea serii, când primele stele răsăriră pe cerul senin. Atunci, la miezul nopţii,

Mumtaz născu primul ei copil mort.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată, zise noua regină fetei, îngrozită de cele întâmplate.

Un copil mort care nu fusese acceptat de familie, şi care nici nu apucase a respira; se zicea că aduce nenoroc. Putea să le aducă necazuri. Ştia că atunci când poporul avea să afle de acest lucru, se vor auzi vorbe. Era un băiat, mare şi puternic precum tatăl lui, menit să aducă bucurie mamei, dar nu supravieţuise.

— Ce să mă fac? izbucni ea în lacrimi. Întotdeauna am dat naştere unor copii care au trăit, iar acum pruncul a murit. Ce mă fac? Soarta mi-e potrivnică. Simt că-n faţa mea se deschide o nenorocire pe care n-am s-o pot îndura. Ce mă fac?

— Regina mea, veni Fatima la picioarele ei, am o prietenă care prezice viitorul în nisip, şopti ca să nu fie auzită. Vede lucruri, şi te poate ajuta.

— Ad-o la mine, ceru Mumtaz, parcă reînviind ca o altă persoană. Trebuie să ştiu ce mă aşteaptă, căci sunt foarte speriată. Ad-o la mine!

— Acum mă duc.

Şi Fatima fugi din cameră, dar în clipa când o văzu plecată, Mumtaz avu senzaţia că nu făcuse bine. Poate că nu era înţelept să consulte stelele. Şi totuşi, ţara întreagă era plină de astfel de cititori în stele care puteau spune viitorul în tot felul de moduri. Dar era ea oare sigură că voia să afle acest viitor care-i putea fi potrivnic? Oare acţionase împotriva dorinţelor soţului ei când o trimisese pe Fatima după

cititoarea în nisip? Multe avertismente puteau răzbate prin nisipurile timpului, căci acela este nisipul pe care fiecare om îl calcă, nisipul în care au murit alţii înaintea noastră, îşi zicea. Iar aceste gânduri le conştientiza cu mare durere în suflet. E nisipul lor – şi ura acest lucru. Poate plângea pentru că lumea în care intrase era atât de mare şi cerea atât de multe din partea ei? îşi aminti copilăria ei fericită, pe care o petrecuse în câmpiile încinse de soare şi care fusese o perioadă liniştită şi fericită din viaţa ei. Dar şi deserturile sunt liniştite. Iubise oazele. Poate că atunci fusese mai bine decât acum, când era căsătorită cu un rege pe care-l iubea foarte mult?

— Gândesc numai prostii din cauza bolii, îşi zise, încercând să-şi limpezească gândurile.

Capitolul 8

Trei ore mai târziu, apăru şi prietena Fatimei. Era îmbrăcată-n zdrenţe şi purta sandale în picioare, pe care însă le rupsese de atâta purtat. Era murdară şi prăfuită, dar venea din deşert unde aşa trăiau oamenii.

Mumtaz o privi şi văzu multă demnitate în acei ochi limpezi; o parte din ea îi admira curajul de a veni acolo. Femeia se înclină, iar regina îi mulţumi.

— Înălţimea Voastră vrea să-şi afle viitorul?

— Da.

Femeia se aşeză într-un colţ al camerei unde se afla o cutie cu nisip, căci muncitorii construiau un nou hol în acea parte. Luă un pumn şi-l risipi pe jos, apoi

rămase cu ochi ţintă la el fără a scoate o vorbă. Mumtaz avu impresia că e senilă, că uitase pentru ce venise.

— Văd treisprezece copii. Unul a murit, dar ceilalţi trăiesc, copii de drept ai şahului puternic. Mai vine şi al paisprezecelea, care va trăi… dar mama nu.

Mumtaz rămase privind-o, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Adică mama nu supravieţuieşte la naştere? întrebă.

Ea ezită, probabil temându-se de cuvintele spuse, mai ales că putea aduce necazuri. Dar regina o încurajă.

— Mai spune. Îmi spui adevărul? Vreau adevărul şi doar adevărul.

Cealaltă o privi în ochii în care probabil citea agonia clipelor prin care trecea.

— Şahul va fi sfâşiat de durere când regina lui piere, zise. Timp de doi ani va fi doliu permanent în ţară şi la curte. Apoi va începe să construiască un monument pentru ea, care o să fie cel mai faimos monument din lume. Văd un templu, patru minarete, câte două la fiecare colţ al cupolei, un lac în faţa lui, prelung şi subţire, în care templul se va reflecta pentru totdeauna.

Aici, regina o opri. Ea însăşi văzuse aceste lucruri* iar previziunile o îngrozeau. O preocupau pentru că fiecare zi o aducea tot mai aproape de construcţia monumentului, dar ce să facă?

— Nu mai vreau să aud. Poate că ştiu restul… Şi-şi ascunse faţa în palmele tremurânde.

Femeia o privi uimită, după care ridică mâinile în aer.

— Dar trebuie să spun totul.

— Atunci continuă, iar previziunile deveniră şi mai sumbre.

Spuse că monumentul avea să fie cel mai frumos din lume, iar ea încuviinţă că acela este adevărul. Poate că ştiuse asta dintotdeauna. I se spusese că ridicarea lui va dura mulţi ani, că va fi pus pe un pat de flori, şi că forma florilor va fi încrustată pe el în bijuterii. Iar înăuntru va fi un cavou în care va fi depus un trup. Deşi făcut din marmură, pe dinăuntru va fi întuneric, şi-l vor lumina doar ochiurile de geam prin care va pătrunde lumina, şi care vor da impresia de somnolenţă. O lumină palidă va bate înăuntru în amintirea împărătesei pe care ţara n-a avut-o niciodată.

Mumtaz o scrută fulgerător.

— Şi eu mor?

— Cu toţii murim, zise cealaltă cu glas tremurat.

Mumtaz se îmbărbătă, doar ea ceruse a cunoaşte viitorul, iar acum devenea severă.

— Să n-ai teamă, nu m-ai supărat. Aceasta este dorinţa lui Alah. Dar trebuie să ţinem minte că spiritul nu moare.

Spiritul trăieşte, se lumină faţa celeilalte. Numele tău va dăinui veşnic.

— Ce mult mi-aş dor să trăiesc veşnic! se plânse regina, fără însă a vărsa lacrimi de faţă cu alte persoane, căci poziţia ei cea nouă nu-i permitea acest lucru.

O hrăni şi o plăti pe femeie, iar după ce rămase singură, Mumtaz se mai linişti. Nu mai era la fel de temătoare şi-şi mai venise în fire.

Toţi oamenii mor, căci asta e dorinţa lui Alah şi nu-i rămânea decât să se roage ca a doua zi să o găsească în viaţă.

Spre zorii zilei, când stelele începeau să pălească, Mumtaz primi vizita a doi dintre fiii ei mai mici, iar ea alungă toate necazurile pentru a se juca împreună cu ei. Dar în mijlocul jocului se întoarse spre Fatima, ca şi cum întrezărise dintr-o dată un viitor de care toţi se temeau.

— Cu toţii trăim veşnic, prin copiii noştri, spuse încet. Trăim fiindcă aşa e viaţa şi viaţa e bună cu noi!

***

Noul şah se dedică din ce în ce mai aprig noului rol de conducător al lumii sale. Trebuia, măcar pentru un timp, să se desprindă de viaţa particulară şi să aibă o viaţă publică, în conformitate cu noile cerinţe. Dar în ciuda acestei situaţii, nu uită de vechea lui pasiune de a construi clădiri.

Copiii lui creşteau. Fiicele-i erau la fel de încântătoare precum mama lor, iar băieţii îi semănau, fiind copii buni, curajoşi. Cel mai puţin avea încredere în Aurangzeb, iar când îi vorbi soţiei

despre acest lucru, Mumtaz îl critică.

— Toţi bărbaţii au încredere în fiii lor. E la vârsta pubertăţii, care, ştim cu toţii, este o vârstă mai delicată pentru băieţi. Ai răbdare cu el, lasă-l să se exprime, şi-ţi promit că în cele din urmă va fi numai bun să-ţi urmeze la tron.

— Am încredere în tine.

Întotdeauna avusese încredere în ea. A doua lui soţie locuia la palat, mereu în penumbră. El n-o mai vizita, iar ea stătea doar cu servitoarele ei; trăia bine, probabil regretându-l câteodată pe cel care niciodată nu fusese cu adevărat soţul ei, în afară de scurta lună de miere, când bătrânul şah insistase ca fiul lui să stea cu noua soţie.

Treptat însă, implicarea lui în treburile statale se domoli, şi începu să se adapteze rolului pe care-l avea acum, de a face lucruri măreţe pentru popor. Iar Mumtaz îi era un ajutor constant.

Jahan hotărâse a-şi construi propriul palat şi începu lucrările numaidecât, încurajat şi de soţia lui. Voia o sală de şedinţe mai specială, cu tavan din bârne susţinut de coloane, pe care să fie inscripţionate cuvintele: dacă există raiul pe pământ, acesta este aici. Iar când se bătu monedă nouă, tot din dorinţa lui, puse a se grava numele reginei lui pe laterale, iar inscripţia era de o sută de ori mai preţioasă ca aurul.

Avea să devină un mare şah. Continuă cu planurile lui de construcţii şi făcu multe clădiri frumoase, dar

cheltuind mai mult decât ar fi trebuit, din excentricitate, şi numai din bani publici. Şi nu înţelegea că banii locali, la fel ca locurile însele, puteau dispărea la un moment dat.

— E oare înţelept? îl întrebă soţia lui o dată. Cheltuim atât de mult, încât poate va veni ziua când nu vom mai avea de unde.

Jahan însă râse cu poftă. Normal că erau bogaţi, însă el nu se zgârcea niciodată la bani. La un moment dat, Mumtaz chiar se gândi că-l îndrumase pe o cale greşită încurajându-l să construiască, iar acum el nu se mai putea înfrâna. Oare devenise pasiunea lui un fel de manie? Jahan trăise cu ideea că se găsesc bani în permanenţă, dar soţia lui avea momente în care punea acest lucru sub semnul întrebării.

Veniră vremuri cu boli multe, când holera lovi ţara foarte rău. Oamenii mureau pe străzi, ceea ce pe Mumtaz o afectă foarte tare.

Insistă să viziteze zonele afectate, chiar dacă asta n-avea cum să-i ajute; dar măcar stătea cu ei, şi le arăta compasiune.

— Acţionăm oare înţelept? îl întrebă pe soţul ei.

— Când o să mor, zise acesta, oamenii din viitor vor şti că am încercat să fac din lumea asta un rai.

— Dar oamenii care cad din picioare când merg pe stradă? Dar cei bolnavi, care mor? Cei care au nevoie de bani ca să supravieţuiască?

El zâmbi blând. Nu era vina lui că sentimentalismul din tinereţe pentru care o apreciase atât de mult

altădată, acum nu-l mai afecta şi pe el. Acum se arăta mai degrabă dur şi chibzuit, ca oamenii maturi.

— Într-o zi am să construiesc templul acela atât de minunat că toată lumea are să vină să se închine în el.

— Templul meu, zise ea repede, întristându-se, căci rostise un lucru de care se temea foarte tare – avea să fie templul în care ea şi moartea aveau să se ţină de mână.

— Templul tău, şi parcă ceva îi împunse inima.

Jahan începu să se preocupe de fiul lui, care într-o zi avea să devină rege. Era un băiat îndesat, şi pe măsură ce creştea, încercă să cultive în el un oarecare simţ al frumosului cu care el însuşi se născuse. Se ruga ca dragostea lui pentru tot ce este estetic să se continue prin fiii lui. Într-o bună zi am să fac ceva măreţ, îşi zicea spre mulţumirea lui.

De la moartea tatălui, îndatoririle lui faţă de ţară crescuseră şi aproape că-l alarmau. Abia dacă mai găsea timp liber pentru el însuşi. Rar găsea portiţe de salvare de la îndatoririle sale. Era încă îndrăgostit fără de scăpare şi încerca să-şi vadă soţia cât mai mult. Întotdeauna îşi spusese că dragostea trebuie să vină pe primul loc, dar acum sarcinile îl copleşeau.

— Simt că o să mă distrug de atâta muncă, zicea.

— Nu se moare din muncă, mai degrabă din lene, îl liniştea ea.

— Parcă tot ce fac acum o să mă macine înainte să apuc bătrâneţea.

— Dar eu ştiu că o să mă duc înaintea ta cu doar câţiva ani, adăugă ea repede, şi cu teamă.

— Dar cum să trăiesc fără tine, draga mea?

— Oricum, tot eu am să mă duc prima.

El îşi zicea că nimeni nu ştie cu adevărat clipa morţii. Doar Alah singur. Şi indiferent ce spunea soţia lui, n-avea cum să le cunoască pe toate, deşi el însuşi recunoştea că avea un oarecare simţ al prezicerii înnăscut. Dar nimeni pe lume nu cunoaşte momentul exact când viaţa se sfârşeşte şi când moartea ne face semn s-o urmăm.

— Cu toţii trebuie să aşteptăm să aflăm adevărul, zise el.

Într-o noapte, cei doi soţi rămaseră până târziu discutând, iar ea îi vorbi despre o teamă ce o încerca în permanenţă când el nu era în preajma ei. El însă o adora şi era tot timpul fericit în prezenţa ei, dar asta o neliniştea şi mai mult.

— Cum o să trăieşti fără mine când va veni clipa să trec la cele veşnice?

— N-aş încerca să trăiesc fără tine, căci asta ar însemna pentru mine o mare suferinţă, agonia singurătăţii şi a tânguielii. Te iubesc prea mult.

Şi-şi puse obrazul pe pieptul ei, căci în ciuda nopţii calde, pielea ei era întotdeauna răcoroasă.

— Nu e bine să fie aşa, şopti ea. N-aş fi împăcată dacă te-ai pierde cu firea, pentru că orice despărţire nu durează mult şi tot ne vom întâlni în cele din urmă. Promite-mi că o să te lupţi atunci când va sosi

clipa. Promite-mi!

El o ascultă, şi văzu că ochii ei sunt înlăcrimaţi.

— Şi totuşi, n-aş suporta.

— Vor fi doar câţiva ani, vorbi ea cu glas cald şi dulce, încât el nu remarcă durerea.

— Astăzi e ziua noastră, la fel cum a fost şi ieri, şi cum va fi şi cea de mâine. Hai să trăim, să fim fericiţi, căci viitorul stă numai în puterea lui Alah.

— Aşa e…

Însă la câteva nopţi după aceea, Mumtaz se trezi sfâşiată de nişte dureri ca un pumnal care trecea prin ea. Gemetele ei îl treziră şi pe rege, care o văzu complet palidă. Se ridică de îndată, privind-o uimit.

— Eşti bolnavă?

— Nu e… nimic… şi înghiţi cu mare greutate, şi se vedea că gâtul i se contracta.

Chiar şi în acele clipe i se părea deosebit de frumoasă.

— Am avut un vis, îngăimă ea. Despre ce discutam ieri, despre planuri, despre monumentul pe care o să-l construieşti. Am visat brusc că văd cel mai frumos Taj din lume… E cel pe care-l vei construi pentru mine.

— Pentru tine?

— Pentru mine atunci când am să dorm somnul veşnic, rosti ea cu un glas copleşit de emoţie, din care se vedea cât de greu îşi găsea cuvintele.

— N-ai să mori ani de-a rândul. Îţi promit, zise el şi o îmbrăţişă tandru. Mă rog lui Alah să trăieşti după

mine.

Ea se desprinse din braţele lui, ştiind că el se roagă pentru ceva imposibil.

— Dar n-am să trăiesc mai mult decât tine, Jahan. Am să mor când copilul meu…

— Deja ai treisprezece copii, zise el calm, ignorându-şi temerile, corpul tău s-a obişnuit cu sarcinile. De ce n-ai mai reuşi?

Ea tăcu. Era albă ca varul şi începu să tremure ca şi cum o încercau dureri foarte mari, dar le ascunse atât de bine încât el să nu-şi dea seama.

— De ce ai ideile astea acum? De ce tocmai acum? Dragostea noastră n-ar distruge niciodată floarea pe care o iubesc cel mai mult.

În clipa în care ea simţi că-l alarmase şi pe el, îşi schimbă atitudinea, şi-l încolăci cu braţele ei.

Astăzi sunt supărată, fiindcă am impresia că am pierdut ceva ce nu doream să pierd.

— Şi aşa e?

— E ceva ce mi-ai dat odată. O bijuterie rară, pe care n-o vezi în fiecare zi. Ceva diferit de alte bijuterii.

— Ceva ce ţi-am dat? Şi atunci îl trecu un fior.

Fără ca ea să rostească numele bijuteriei, Jahan cunoştea blestemul perlei negre, pe care o dăruise şi copilei Laila.

— Adică perla neagră?

— Credeam că am pierdut-o, dar am găsit-o din nou, zâmbi. Toată noaptea am fost neliniştită că am

pierdut-o, dar am regăsit-o. Era în rochia mea. Mi-ai dat-o acum multă vreme şi e cea mai de preţ bijuterie a mea. O parte din tine pare a fi cuprinsă în ea.

Îi dăruise acea piatră magnifică pentru că ea o ceruse, îndrăgostindu-se de frumuseţea bateriei. Or el ştiuse dintotdeauna că bijuteria e una specială, căci o dăruise fetei, şi când o primise înapoi, Laila era moartă. Dar imediat după aceea se gândi că fata nu murise pentru că avea perla, ci pentru că-i venise ceasul. Sau bijuteria nu suporta să se afle în posesia femeilor? în turbanul şahului ar fi strălucit cu multă fală, dar să facă vrăji asupra vieţii unei femei…? Laila murise, şi într-un fel sau altul punea totul pe seama perlei.

Simţea că această bijuterie are un blestem; căci perlele nu trebuia să fie negre de la natură, deci culoarea ei era ceva de neînţeles pentru Jahan. Era precum o premoniţie de pe alte tărâmuri, şi el însuşi era sensibil la acest tip de mesaje. Perla detesta femeile. Regele credea în magia neagră. Misticismul jucase întotdeauna un rol important în viaţa lui, ca un şuvoi nevăzut ce străbate existenţa umană. Ca un avertisment, sau un semn de rău augur. Care se dezvăluia doar în clipe grele. Jahan ştia că perlele negre au puteri oculte, dar oare putea aduce şi blesteme? Exact aşa cum se spunea că diamantul coroanei, acum în posesia lui, ucidea oamenii, deşi nu rănise niciodată femeie până atunci, şi toate femeile erau păzite de forţa lui mistică.

Mumtaz avea perla de ceva vreme şi niciodată nu menţionase că s-ar teme sau că ar avea vreo problemă cu ea. Şi niciodată nu vorbise serios despre moarte, niciodată ca o umbră îndepărtă în viaţa fiecărei persoane, ci ca ceva mult mai aproape, parcă la uşa ei.

— Sarcina asta îţi face rău, zise Jahan. Te agită şi-ţi dă idei rele. Nimic din toate astea nu e adevărat. Perla neagră nu poate distruge.

— Oare…?

Stăteau sub cerul Indiei plin de stele, un cer parcă mai larg decât oriunde altundeva în lume. Câteodată Jahan credea că stelele se uită jos, la lume, şi că se cutremurau de păcatele oamenilor. Rămase astfel alături de ea, ştiind că atunci când o avea aproape, toată lumea era a lui. Era oarecum absurd că de la luna de miere cu a doua soţie, nu se mai întorsese niciodată la aceasta; care de altfel, nu-i făcuse niciun rău. Dar era totuşi a doua, iar acum ea se plimba câteodată ca o fantomă prin împrejurimile palatului şi rar se întorcea spre el.

Pentru Jahan, doar Mumtaz exista. Îi povestise şi despre aventura lui din tinereţe. Menţionase modul în care recuperase perla neagră, atât de rară că era de nepreţuit. Piatra era precum o emblemă, mai preţioasă decât coroana însăşi, şi-i ceru soţiei sale să le poarte pe amândouă.

Capitolul 9

Toţi bărbaţii au aventuri înainte să se căsătorească, îşi spuse el o dată, stând în grădină să-şi revină după canicula de peste zi. Şi chiar dacă atunci cunoscuse o mare dragoste

Deşi săraca fată murise înainte ca acea dragoste să se împlinească, acum avea parte de cea mai de preţ adoraţie de pe lume. Îşi aminti de acea casă în care-l dusese prietenul lui, casa în care bărbaţii dădeau bani să se distreze în cel mai vechi mod cu putinţă. Casa din care bărbaţii plecau secătuiţi şi satisfăcuţi. Altarul pasiunii.

Aceste ultimele cuvinte i se întipăriseră în minte, şi se gândea încontinuu la ele. Altare ale pasiunii, unde dragostea era cumpărată şi vândută. Altare ale dragostei, unde unele iubiri rămân, iar visele te bântuie mai apoi. Memoria acelei fete îi fulgera prin minte precum un junghi. Tinereţea ei… Dar Mumtaz fusese întotdeauna regina lui, fericirea lui veşnică şi nimeni n-o putea întrece. Iar gândul la strălucirea ei, la înţelegerea ei neţărmurită, la dragostea ei care-l înnobila, îl umplea de o tandreţe nespusă.

Văzu că ea îl urmăreşte curioasă, încât îi zise:

— Ştiai, doar ţi-am spus.

— Ce anume?

— Că a mai fost o altă fată, una tânără, mai diferită.

— Da, sigur că ştiam.

— Cred că avea vreo treisprezece ani, zise el calm. Eu aveam vreo paisprezece. Eram un copil, un băiat

care se apropia de maturizare, care nu văzuse niciodată o femeie.

— Dar aşa a trebuit să fie; întotdeauna apare ceva – prima oară

— În viaţa fiecărui bărbat. Acea fată, care este ea însăşi mai degrabă un copil decât o fată.

— Când am plecat s-o cunosc, o opri el, şi după ce totul s-a consumat, am crezut că nimeni nu ştie. Eram sigur că prietenul meu nu va spune nimănui, pentru că era prea bun ca să facă asta. Era secretul nostru şi al acelei fete, căreia i-am şi dat perla neagră.

— Ştiam asta. Iar mai apoi mi-ai dat-o mie.

— Aşa e, dar tu ai zis că perlele înseamnă lacrimi.

— Darul tău minunat nu mi-a adus niciodată lacrimi.

— Ne-am iubit prea mult ca să aducem lacrimi, zise el. Trebuie să ne amintim de-asta şi să nu plângem.

Ea tăcu, fiindcă nu ştia dacă să fie sau nu de acord cu ceea ce-i spunea el.

— Povesteşte-mi, îl încurajă. Ce s-a întâmplat?

— În acele clipe, eram fermecat de ea. Era săracă şi voia să facă bani. Era atât de mică, de fragedă, niciun bărbat n-o mai atinsese înainte să apar eu. A luat piatra şi mi-a zis că are să mi-o înapoieze când va muri.

— Şi a murit? întrebă Mumtaz cu glas domol.

— Nu voi şti niciodată cum. Ştiu doar că a găsit cel mai încurcat mod de a mi-o returna. O vedeam stând

în centrul palmei mele precum o lacrimă mare. Lacrima ei. Nu știam ce să fac, pentru că nu îndrăzneam să trimit servitorii să afle despre ea. Simțeam din instinct că baba sau autoritățile se descotorosiseră de ea. O simțeam în mine. Dar n-am să aflu niciodată.

Și rămase tăcut, privind-o pe soția lui în ochi, de parcă acolo se afla cheia misterului său.

— Tu știi? Poți afla? Ai darul vedeniei…

Ea îl sărută cu pasiune.

— Adevărul nu este întotdeauna preferabil. Dacă e moartă, nu mai ai nimic pentru care să speri și…

— Și e moartă?

Ea plecă ochii. Jahan o adoră și mai mult pentru frumusețea ei, pentru modul ei tăcut de a transmite un mesaj. Era precum o mare calmă, un lan de grâne pe care vântul nu-l clintește. Dacă știa anumite secrete, le fereca în cea mai mare sfințenie, iar el întotdeauna crezuse că știe mai multe despre el decât și-ar fi închipuit vreodată.

În acele ceasuri, cei doi fuseseră mai apropiați ca niciodată pe parcursul sarcinii ei. Jahan realiză că Mumtaz știuse întotdeauna despre perlă, despre fată. Avea ciudatul dar de a descoperi anumite lucruri, pe care alții nu le cunoșteau sau nu le înțelegeau. Pentru ea, visele se împlineau. Cu mult timp în urmă, când îi dăruise perla, își aminti că ea o luase cu degetele ei prelungi și fine și acum realiza că în piatră ea citise întreaga ei istorie.

Amintirea frumoasei Laila avea să-i rămână pe veci în suflet. Fusese prima lui dragoste. O noapte a destinului. Apoi soarta face ca omul să devină părtaş la o competiţie, care-i schimbă atenţia, iar dragostea se ridică precum o stea care luminează sufletul omului în permanenţă.

— Săraca fată! oftă el. Soţia lui îl privi calm; n-avea nevoie de detalii, fiindcă le ştia şi le cunoscuse dintotdeauna.

— Durerea ne încearcă pe toţi. Asta e viaţa.

— Copila a murit şi mi-a trimis înapoi piatra înainte să se ducă…

— Da… iar acum e a mea. E o bijuterie curioasă; vine cu dragoste, dar poate aduce şi moarte.

— Poate… repetă el rar şi ochii ei îl urmăriră intens.

Rămaseră împreună până când zorile începură a mângâia petalele crinilor albi. Într-un fel, Jahan simţea că soţia lui se apropiase de el mai mult ca oricând în acea noapte. Mai rămase cu ea încă o zi şi-o noapte.

— Cred că eşti obosită, zise el după aceea; am dormit atât de puţin.

— Ziua e destul de lungă pentru somn. Mă pot odihni atunci, şi va mai trece încă o zi din sarcina mea. Femeia trebuie să aştepte mult până să apară copilul.

— Dar vine şi acea clipă, şi o sărută cu patimă.

Buzele ei erau reci ca marmura.

Câteodată, Mumtaz îl critica pe rege pentru risipa de bani pe care o făcea pentru lucruri pe care şi le închipuia, după care le materializa.

— Cheltuim prea mult, observă ea într-o zi, după o călătorie prin oraşul atins de boală, în care oamenii mureau sau cădeau pe stradă fără ca nimeni să-i ridice; acest lucru o impresionase foarte mult. Câteodată, cred că Alah poate fi crud.

— Puterea frumosului cu care m-a înzestrat Alah va reclădi lumea, spuse el, şi o vor face atât de frumoasă, că toţi vor veni aici s-o vadă.

Clădea temple, adevărate vestigii minunate pentru poporul lui.

— Am să-mi clădesc dragostea pentru ca tu să trăieşti pentru totdeauna.

— Ştiu, surâse ea. Am fost atât de fericiţi şi viaţa ne-a dăruit de toate.

— Am învins chiar şi moartea.

— Mă rog să fie aşa, ezită ea o clipă, dar mă tem oarecum că acesta este doar unul din acele vise înşelătoare, care-i fac pe oameni să creadă că viaţa e mai frumoasă decât este ea cu-adevărat.

Pe de altă parte, ideea unui templu pentru ea îl fascinase pe Jahan dintotdeauna. Avea să fie cel mai superb templu din întreaga lume, îşi zicea la început, dar mai apoi renunţase la idee ca fiind o nebunie de o clipă.

În tot acest timp, povestea ei de dragoste înflorea precum trandafirii şi crezuse că are să dureze o

veşnicie. Copiii creşteau văzând cu ochii, unii mai bine, alţii mai greu, iar regina le urmărea fiecare mişcare. În mod curios şi aproape de necrezut, ea însăşi mai păstra o urmă din frumuseţea ei. Timpul nu-şi pusese amprenta asupra ei, iar ea era recunoscătoare pentru acest lucru. Acum însă, începea în sfârşit să mai îmbătrânească; soarele începuse a-i trasa urme pe chip, şi cu toate că încă arăta superb, cu nişte ochi minunaţi şi un păr care-i curgea în valuri negre lucioase, nu mai era mireasa de la începuturi. Se apropia timpul pentru al paisprezecelea copil să se nască, şi cei doi soţi se mutară la Burnampur.

— Ai grijă, îi spunea Fatima, amintindu-şi vorbele clarvăzătoarei.

— Am avut atâţia copii, încât ştiu când va veni clipa, zâmbi Mumtaz. Câteodată am impresia că oamenii au prea multă grijă.

— Viaţa ta e preţioasă.

— Unii mă dispreţuiesc. Sunt oameni în lume care ar distruge toţi regii şi reginele şi ar râde să ne vadă în mormânt. Să ştii că e adevărat.

Fata se înclină.

Erau clipe când Mumtaz suferea de atacuri de panică. Simţea că moartea e foarte aproape de ea şi că nimic din ce-ar spune n-ar ajuta-o să scape de senzaţia de sfârşeală. Avusese atâţia copii, şi dacă altădată s-ar fi temut doar de junghiurile naşterii, acum se va teme şi de lovitura morţii.

Fiii ei, mai mari acum, deveniseră potrivnici; nu ei, ci tatălui lor, şi asta le aducea numai necazuri în casă. Îi fascina ideea de război, încă din timpurile când se jucau cu soldăţeii pe podea. Războiul reprezintă întotdeauna o fascinaţie pentru cei mici, îşi zicea Mumtaz, or ea urâse întotdeauna acest lucru. Cei mici se jucau câteodată mai dur, şi careva dintre ei se presupunea că trebuie să moară. Fetele nu făceau asta niciodată. Şi oricât de mult încercase mama lor a-i schimba, nu reuşise. Soţul ei râdea ori de câte ori îi făcea observaţie, şi o enerva.

— Toţi băieţii trec prin faza asta, îi spuse el, toţi tinerii doresc să meargă la luptă. Normal că e greu pentru femeie să înţeleagă ce simt bărbaţii. Voi femeile aveţi un suflet bun, care nu se împacă cu ideea morţii şi a luptelor. Fii înţeleaptă, draga mea, gândeşte ca o femeie şi fii o femeie. Lasă-i pe bărbaţi să-şi urmeze cursul vieţii şi să se maturizeze în felul lor.

— Şi totuşi, mi-aş mai dori o fată, zise ea simplu.

Ajunsese în a şaptea lună de sarcină şi simţea că ceva nu este în ordine faţă de alte dăţi. Era neobişnuit de calmă, de parcă era purtată de o barcă pe unde line spre un port necunoscut. Când îi născuse pe ceilalţi, întotdeauna abia aşteptase clipa în care avea să-l prezinte pe nou-născut fraţilor şi surorilor sale şi să revină la viaţa de dinainte. De data asta însă nu era deloc entuziasmată; se gândea că în clipa în care o nouă viaţă avea să stea în braţele

ei, ea însăşi se va afla pe alte tărâmuri, căutând a-şi face noi prieteni, un nou început, pentru a intra pe un drum măreţ al vieţii însăşi.

Refuza să se gândească la moarte. În multe feluri, Mumtaz era mai ciudată, privind cu mare curaj la viaţă şi la moarte şi ce avea să vină după; nu voia niciodată să se impacienteze. La niciuna dintre naşteri nu se gândise la moarte.

Discută acest lucru şi cu soţul ei într-o noapte.

— Ştiu că am să fiu foarte fericită. Nu vreau să mă îngrijorez din cauza unor avertismente. Acum va fi o fată, iar o femeie este foarte mulţumită când are fete.

Avem multe, dar întotdeauna mai încap. Ele împodobesc casa noastră şi ne dăruiesc adevărata bogăţie.

Nici el nu mai voia fiu, căci cu băieţii care creşteau în jurul său simţea câteodată că-i este foarte greu, iar situaţia devenea chiar dramatică. Iar Jahan nu putea afişa acelaşi calm pe care soţia lui îl stăpânea atât de bine. Pentru el, viaţa venea cu probleme. Şi le accepta întotdeauna. Şi mai credea că darul dragostei cu care fuseseră amândoi binecuvântaţi, avea să dăinuiască veşnic. În acea ultimă noapte, se rugă pentru ca totul să continue, se rugă pentru ca Alah s-o protejeze şi s-o aibă în pază. Nu voia ca soţia lui să afle de tumultul său interior.

La un moment dat o chemă pe Fatima la el şi-i spuse că Mumtaz e neliniştită.

— Se apropie ceasul, murmură fetiţa pentru ca

doar şahul s-o audă.

— Deliurează.

— O să fie mai bine spre dimineaţă.

Însă Jahan nu putea accepta necazurile vieţii cu aceeaşi seninătate cu care le primea soţia lui. În acea zi simţise nevoie a-şi înfige degetele în carne, a-şi smulge caftanul cu o mână invizibilă pe care doar înţelepţii o văd. Soarta, viaţa. Şi la un moment dat, însă nu deocamdată, moartea. Simţea că acea noapte poate fi noaptea destinului pentru ei, şi se cutremură. Se rugă din nou, sub privirile Fatimei. Fetiţa, la rândul ei, se ruga ca stăpânul să doarmă, şi ca ea să vegheze la căpătâiul stăpânei, de care se ataşase şi mai mult în ultimele săptămâni.

Aproape de ivirea zorilor, Mumtaz se trezi, şi văzu că amândoi dormeau în camera ei, soţul ei alături de ea, fetiţa la picioarele ei, suspinând fericită. Rămase în pat privind cerul senin, aşa cum era de fiecare dată înainte de răsăritul soarelui. Întunericul începea să se lase. Adora acea casă, precum şi foşnetul pe care vântul îl făcea prin frunzişul grădinii. Cu ochii deschişi, văzu un lac mare în grădină, care reflecta în mod ciudat imaginea lunii, făcând-o să iradieze minunat.

În următoarea săptămână urmau să se înapoieze acasă, pentru ca pruncul să se nască acolo. Mumtaz venise aici doar cu câteva servitoare credincioase, iar Fatima era una dintre ele, poate chiar cea mai credincioasă, căci n-o scăpa din ochi niciodată. În

acea zi însă, Mumtaz simţi că fata trecuse printr-o stare de nervozitate neobişnuită. Se ridică în cea mai mare linişte, cu sariul atârnând pe ea; apoi şi-l strânse în jurul trupului, ruşinată oarecum, şi temându-se ca nu cumva cineva s-o vadă cât de greu se mişcă, acum că fătul crescuse mare. Merse pe terasă, şi cum stătea acolo, zări din nou în lumina zorilor că se năştea o imagine. Ceva nemaipomenit de frumos, care împodobea deşertul pustiit. O mai văzuse, dar de data asta imaginea se intensificase şi strălucea cu o putere inimaginabilă.

Se vedea o cupolă gigantică şi alături patru minarete care străluceau precum pietrele preţioase. Viziunea îţi lua ochii prin frumuseţea ei, încât femeia parcă nici nu mai îndrăznea să se uite.

Era un miraj ce n-ar fi putut deveni realitate. Un lac mare şi prelung ducea la acea cupolă, delimitată de marmură albă, dreaptă, iar iarba dimprejur era tăiată atât de fin încât părea o mantie bogată aruncată peste el.

Îi venea să păşească într-acolo fiindcă simţea că aceea este calea pe care trebuie s-o urmeze. Fermecată de luminozitatea viziunii ei, păşi înainte, fără a ţine cont de faptul că putea fi doar în imaginaţia ei; voia doar să atingă acea preţiozitate. Păşi repede, uitând de trupul ei îngreunat şi fără să-şi dea seama, călcă greşit şi căzu. Se prăbuşi la pământ şi ştiu imediat că este pierdută.

— Alah! murmură, după care îşi pierdu cunoştinţă.

Fatima o auzise.

Unii spuneau că fata nu dormea niciodată de-adevăratelea, şi că era întotdeauna pregătită să vină dacă era chemată, căci urechile şi le ţinea ciulite, şi ochii aproape deschişi. Acum, copila sări în picioare, se năpusti spre grădină şi o găsi pe regina ei pe jos, nemişcată. Încercă să-şi vină în fire, apoi ţipă speriată şi-l trezi pe rege. Acesta la rândul lui sări în sus imediat şi uitându-se pe geam o văzu pe soţia lui întinsă pe jos.

Cei doi o urcară înăuntru şi o puseră pe pat. Mumtaz era atât de ţeapănă, încât crezură că deja murise. Numai avea pic de culoare în obraji, şi într-un fel, ridurile pe care i le aducea sarcina păreau că dispăruseră la fel ca trandafirii albi care înfloreau acolo. Arăta foarte tânără, aproape ca o fată, ca fata al cărei voal îl ridicase cu mulţi ani în urmă.

Femeile de la curte veniră în ajutorul lor. Soţul ei rămase la căpătâiul ei, sprijinindu-i capul şi încercând să-i şoptească vorbe dulci.

— Nu mai e mult… nu mai e mult, murmura femeia.

Ziua îşi intrase în drepturi.

Se închiseră toate ferestrele şi uşile pentru a ţine căldura departe. Evantaiele se mişcau necontenit, dar părea că fără folos. Regina îşi veni în fire, îl privi pe soţul ei, apoi pe Fatima, cu groază.

— Nu mai pot, ţipă, şi se prăbuşi din nou pe pat.

La scurt timp după aceea născu o fetiţă, însă ea

rămase fără suflare.

Jahan rămase uimit, urmărind-o. Femeile luară pruncul, în timp ce regele se întoarse spre Fatima.

— Doar n-a murit? murmură el, aproape plângând.

Fatima rămase şi ea cu ochii ţintă la regină. Căzu în genunchi, închinându-se, după care se duse la celălalt capăt al patului unde zăcea regina.

Acolo, pe o noptieră, se afla un mic pumnal încrustat cu diamante, pe care regina îl purtase întotdeauna cu ea, în cazul în care era atacată de cineva.

Fatima îl luă şi şi-l înfipse direct în inimă. Se auzi un horcăit, apoi sângele ţâşni şuvoi, după care copila căzu la picioarele stăpânei sale. Jahan urmărise totul.

— Doar nu e moartă? repetă, răguşit.

Apoi realiză dintr-o dată ce se întâmplase, stătea acolo cu două moarte, singur, şi gemu îngrozitor.

— Iubirea mea… iubirea mea, repetă el la nesfârşit, până când glasul i se pierdu.

Capitolul 10

În zilele ce au urmat, poate cele mai grele din viaţa lui, părul şi barba regelui încărunţiră, pentru ca mai apoi să-şi piardă de tot culoarea şi a albi, fantomatice. Iar el deveni tăcut. Mormântal. Nu mai putea mânca şi dădu ordin ca întreaga curte să fie în doliu timp de doi ani de zile.

El însuşi nu va înceta niciodată s-o jelească. Copiii îi erau alături; slujitorii lui favoriţi veniră la el să-i aducă aminte că era şah şi că poporul cerea ceva de

la el. Poate auzea ce i se spunea, însă nu dădu niciun semn de viaţă, ci rămase tăcut, fără a-i privi, de parcă aştepta ca glasul ei să-l cheme, aşa cum îl chema din grădină, cu braţele pline de flori pentru el.

Se schimbase.

Pentru un timp, regina fusese depusă într-o grădiniţă de flori, pentru a se odihni în pace. La scurt timp după aceea, regele simţi un fior în suflet, avertizându-l că cei care nu muriseră trebuie să trăiască, să domnească.

Atunci îşi spuse că va construi pentru ea cel mai măreţ monument din lume, care să fie pe măsura frumuseţii, demnităţii şi farmecelor ei.

Deocamdată însă se schimbase atât de mult, încât cei care lucrau cu el şi care-i erau mai apropiaţi, aveau impresia că moartea soţiei îl dereglase şi parcă o ciudată formă de nebunie îl afectase.

— E durerea, spunea fiica lui credincioasă, Jahan Ara, care stătuse cu el în tot acest timp.

A iubit-o pe mama mai mult decât oricine şi o va regreta întreaga sa viaţă.

— Dar e împăratul. Are datorii; iar poporul are să devină agresiv şi n-o să mai aibă încredere în el.

Şi ea cunoştea acest pericol. Le promise că regele avea să se trezească din transă, va reveni pe tron şi va domni aşa cum o făcuse şi înainte.

Dar această schimbare nu apăru prea curând. Copiii lui încercară să-l convingă de faptul că Mumtaz nu mai era, dar el continua să nege acest

lucru. Zicea că-i este aproape, şi că vocea ei îl îndruma.

— Ce fel de om e acesta? ziceau indignaţi fiii săi. Să insiste că nu e moartă, că trăieşte şi că-i vorbeşte? Să fie oare o nebunie mai ciudată de care doctorii să nu fi aflat?

Mai târziu, cu toţii ajunseseră să se întrebe dacă Jahan era potrivit să mai domnească peste ei. Poate era mai înţelept dacă abdica şi lăsa tronul unuia dintre fii.

— Aşteptaţi, îi implora prinţesa. Aşteptaţi, o să-şi vină în fire. Mai daţi-i ceva timp.

A iubit-o foarte mult pe mama şi de aceea trebuie acum să-l sprijinim, să-l îngrijim ca să redevină marele şah de dinainte.

— Dragostea lui l-a distrus.

— Asta e acum.

Dar e un bărbat puternic şi are să-şi revină. O simt. Iar apoi o să fie mândru de noi că am avut răbdare cu el.

Însă fiii au continuat să comploteze pe la spatele regelui. Voiau să schimbe tronul numaidecât; şi se pregăteau să poarte un război pentru coroană la timpul cuvenit.

Fiicele lui, în schimb, îl ajutară fiecare în felul ei, şi se mirau că băieţii sunt atât de indiferenţi.

Groaza pierderii pe care o suferise îl redusese pe şah la piele şi os. Nu mai era deloc el însuşi, şi numai timpul l-ar fi ajutat să-şi revină.

Se obişnuise atât de mult cu prezenţa ei în cameră, alături de el, şi cu încă un lucru pe care nimeni nu-l observase – sunetul picioruşelor goale ale Fatimei pe podea. Ducea lipsa şi copilei care o adorase atât de mult pe stăpâna ei.

Acum, o pierduse şi pe ea.

Deveni după un timp doar o umbră a celui ce fusese; un bărbat care nu mai mânca, nu mai bea, nu mai cerea nimic, decât să fie cu soţia lui. Atunci, se apropie de el a doua soţie.

Intră într-o zi în camera unde el stătea tot timpul, fără cel mai mic zgomot. Era prima oară când intra în apartamentele pe care el le dedicase primei soţii. Şi n-ar fi îndrăznit nici acum, dacă n-ar fi rugat-o fetele.

— Abia dacă ştie ce se întâmplă în jurul lui. Suntem copiii lui, deci nu avem nici vârsta, nici statutul lui. Are nevoie de cineva ca el.

— Niciodată n-am însemnat prea mult pentru el, zise femeia. Am fost a doua soţie, iar ea prima în toate.

N-am fost geloasă; cine ar fi putut să fie? Era frumoasă, graţioasă, calităţi pe care eu nu le-am avut niciodată. Ea a fost soţia lui, de fapt.

— Acum are nevoie de tine, o imploră una din fete. Noi nu-i suntem de-ajuns; are nevoie de cineva pe care-l iubeşte ca de la soţ la soţie.

— Dar n-am fost niciodată la acelaşi nivel ca ea.

— Nu, dar şi noi suntem doar copiii lui.

Aşa că femeia intră la el în picioarele goale,

purtând un sari violet, şahul stătea în celălalt capăt al camerei, privind pierdut grădinile şi pavilionul de marmură de la capătul îndepărtat, acolo unde în zilele calde de vară se servea masa, iar ei stăteau la răcoare.

Jahan ajunsese doar o fantomă a celui ce fusese cândva şi ea realiză de îndată acest lucru. Îi venea să se ascundă de el pentru că ultima oară când îl văzuse era încă un bărbat tânăr, chipeş, cu ochi pătrunzători, cu o senzualitate aparte care îşi avea farmecul ei. Acum, aceiaşi ochi erau adânciţi în orbite; chipul îi era brăzdat de cute adânci încât abia îl recunoscu, iar pielea sa smeadă devenise aproape cenuşie, fantomatică. Trecuse vremea şi anii începeau să-şi spună cuvântul.

El se întoarse şi o privi, ca şi cum ar fi crezut că e prima soţie, iubita lui, apropiindu-se; după care îşi întoarse privirea de la ea. Ea îl urmări, apoi, cu un glas pe care nici măcar ea nu şi-l mai recunoştea, îl întrebă dacă există ceva pe lume care l-ar putea ajuta să iasă din acea stare deplorabilă.

Jahan o privi din nou, ochii lui căutând.

— A plecat, şopti el răguşit.

— Ştiu stăpâne, dar sunt aici ca să te servesc. Pot fi soţia ta, să-ţi ofer tot ce am mai bun. Ţin… la tine… ezită ea, văzându-l slăbit şi bolnav.

Regele rămase cu ochii ţintă la ea multă vreme, după care vorbi, parcă şi mai obosit decât înainte.

— Am o singură soţie, aşa cum au creştinii. Ea era

steaua mea, şi deşi i-a sunat ceasul, deşi este zi, pentru mine e tot noapte, mai neagră ca niciodată pentru mine, şi stelele au pierit.

— Ai copilul, ultimul prunc.

Are nevoie de o mamă.

— Pe soţia mea, pe iubirea mea, lumea mea o caut. Nu există o altă nevastă pe lume şi aş prefera să mor decât să-mi încalc acest jurământ.

— Stăpâne! îi căzu la picioare, în genunchi; purta acel sari pe care el îl admirase odată, şi bijuterii multe dăruite de el pe vremea când relaţiile erau altele. Poporul tău te vrea înapoi. Ai rămas fără soţia mult iubită, dar ei sunt un popor fără regele lor. Au nevoie de tine şi te aşteaptă.

Jahan însă se purta de parcă nu auzea şi nu vedea nimic. Ea încercă a-i acoperi palmele cu ale ei, şi mângâie pătura de mătase cu care era acoperit.

O îngrijora starea lui. Doctorii şi oficialii de la curte o imploraseră să-i vorbească despre acestea, să-l înduplece să mănânce măcar puţin. Oamenii aveau nevoie de el.

La înmormântare, regele păşise mândru în urma soţiei sale. Îşi controlase trupul şi dorinţele. Dar acum se prăbuşise complet. Ajunsese o stafie, neputincios, şi ea îl compătimea.

— Te-aş putea iubi, stăpâne, murmură femeia.

— Dragostea s-a încheiat pentru mine, şi se uită undeva în zare, spre fereastra cu obloanele trase, căci soarele era încă sus pe cer, dogorind. Am

îngropat-o odată cu femeia care a murit. Am iubit o singură ființă și n-aș putea să mai iubesc alta. Acesta este adevărul. Dragostea mea e în mormânt, cu ea.

Ea rămase fără cuvinte. Își aminti că atunci când anunțase că vrea să între la el, doctorii o sfătuiseră să încerce să-i retrezească amintirile din trecut. Regele cochetase întotdeauna cu ideea construirii unui mausoleu pentru Mumtaz. Poate dacă ar reuși să-i retrezească simțurile pentru acele planuri, și-ar veni în fire; l-ar fi animat și l-ar fi stârnit pentru ca în cele din urmă să revină pe tron.

— Stăpâne, Mumtaz nu poate rămâne acolo unde este acum, într-o grădină cu flori. Ai promis că ai să construiești cel mai mare templu pentru ea. În semn de prețuire.

El o privi surprins. Iar femeia avu senzația curioasă că probabil era pentru prima oară când Jahan o vedea cu adevărat. Nu avea ochii la fel de prețioși ca ai lui Mumtaz, dar erau frumoși și blânzi.

— Cel mai mare templu… murmură el, parcă înghițind acele cuvinte.

Cum putea să uite? Taj-ul era pentru ea.

— Așteaptă de la tine atâta lucru, continuă cealaltă, văzând că aprinsese o flacără în sufletul lui.

Focul este mereu călător. ~

Omul nu-l simte la început, dar apoi aude trosnitura, care în cele din urmă devine sfârâit. Iar flăcările cresc încontinuu, cu mare rapiditate.

— Așteaptă asta de la mine…

— Nu vreau să te deranjez cu prezenţa mea… Dar el o prinse de o mână, şi părea că-n ochii lui se citeşte o mare uşurare.

— M-ai ajutat…

***

Ea credea că din acel moment, regele începuse a se schimba. Mâncă pentru prima oară consistent de la moartea soţiei, şi ceru să vadă copilul, ultima lor fiică, prinţesa Gayar Ara, pe care i-o aduse o asistentă.

Micuţa mea, şi o mângâie cu degetele sale scheletice.

La o doua vizită, soţia lui îi spuse că trebuie să construiască un templu măreţ în cinstea primei sale soţii.

Pusese oarecum gaz pe foc, fără a-l încuraja cum făcea Mumtaz, căci nu îndrăznea. Şi nici nu era nevoie să se agite prea tare, fiindcă deja se întrevedea o luminiţă în sufletul lui, care creştea pe zi ce trecea. Imaginaţia reprezenta stâlpii de susţinere, iar speranţa, această lumină. Oricum, nu era ceva ce se putea realiza în doar cinci minute. Trebuia ca totul să fie planificat şi să fie o surpriză pentru întreaga lume. O construcţie miraculoasă, care va dura douăzeci şi unu de ani.

Recăpătându-şi energiile pozitive, Jahan trimise să-i fie aduşi arhitecţii lui preferaţi, pe care-i folosise şi la Usted isa Afandi, şi anume un veneţian pe nume Geronimo Veronese. Ceru să se consulte cu el. Iar

aceste şedinţe îi făceau mai bine decât orice alt medicament pe care i-l prescriau doctorii. Trăia din nou! îşi redobândise viaţa!

Multă vreme fusese doar o umbră mergătoare care nu mai voia să trăiască; mai degrabă ar fi murit.

Acum însă umbla din nou voios, şi trăia din plin. Saluta noua lume şi chiar dacă această idee era doar un cântec de lebădă, avea s-o poarte cu el dincolo.

Începu lucrările în 1631 şi până în 1652 arhitecţii lucrară la nobila construcţie, alături de douăzeci de mii de muncitori. Alţii şi alţii îi urmară pentru ca acea clădire să se nască. Aceea era ultima lui dragoste.

Tot ce mai avea. Speranţa lui.

Oamenii închinau omagii unei lumi care nu murise odată cu ea. Aduse safire din Ceylon, jad din China, argint din Franţa.

— Are să fie cea mai de preţ operă a mea, zicea pe măsură ce lucrarea creştea sub ochii lui. Trebuie să trăiesc s-o văd terminată, le spuse fiilor săi.

Anii treceau în mare grabă, iar băieţii nu mai aveau răbdare cu el. Considerau că trece doar printr-un capriciu al bătrâneţii, care costa foarte mult; or, ei puteau face mult mai multe cu acei bani – pentru ei! Se certau, iar câteodată chiar îl criticau dur pentru că făcea atâtea cheltuieli pentru o femeie moartă. Foarte posibil ca Jahan să nu-şi fi dat seama de nimic din cele ce se întâmplau în spatele lui, pentru că era preocupat de Taj Mahall. Iniţial, plănuise ca el însuşi

să fie înmormântat în faţa monumentului, într-un al doilea cavou care avea să fie construit din marmură neagră, pentru a contrasta cu puritatea sclipitoare, ca de cristal, a cavoului ei. Iar ei doi să fie uniţi printr-un pod de argint.

Taj-ul avea să fie încrustat cu bijuterii, chiar dacă oamenii aveau să le fure la lăsarea serii ceea ce, spre dezamăgirea lui, se şi întâmplă, lăsând găuri în locurile unde fuseseră. Nu-i păsa. Taj-ul era bucuria lui, speranţa, viaţa – sau ce-i mai rămăsese din acea viaţă. Acum, anii aveau un rost pentru el.

Dar odată cu trecerea anilor, el însuşi se implică atât de mult în construirea monumentului, încât imperiul său ajunse în declin. Nu era de-ajuns de bogat pentru a-i alimenta capriciile. Jahan îşi pierduse complet interesul pentru ţară, pentru oraşele ei şi oamenii lui. Deşi realiză asta la un moment dat, vârsta îşi spunea cuvântul, şi devenise prea abătut. Acum ştia că n-are să trăiască veşnic. Nu avea destulă energie pentru a le face pe toate odată; trebuia să se odihnească, dar apoi îşi dedica toate resursele Taj-ului.

Pe de altă parte, fiii lui se luptau pentru prosperitate şi putere, dispreţuindu-l pentru loialitatea faţă de tradiţii, pentru ataşamentul faţă de fosta soţie şi pentru jelania lui continuă.

— E prea bătrân ca să mai domnească, n-ar mai trebui să stea pe tron, ziceau ei.

— E prea nebun, zicea Aurangzeb.

Era fiul care semăna cel mai puţin cu părinţii lui. Avea anumite ambiţii, iubea tot ce ţinea de lumea bună, şi ar fi furat de oriunde ca să-i fie bine. Şi normal că avea şi urmaşi. Oamenii deja căutau pe cineva care să-şi dovedească gusturile rafinate, să conducă procesiuni, să dea impresia de putere. Voiau să aibă contact cu conducătorul lor, se săturaseră de cel care muncea doar pentru acel monument pentru care banii curgeau fară măsură. Avea să devină cel mai extravagant cavou, iar ei trebuia să plătească alte şi alte bijuterii.

Într-adevăr, a doua soţie încercă să-i deschidă ochii spre toate acestea, însă deşi agrea prezenţa ei, nu voia s-o asculte cu privire la această problemă. Îi spunea că este geloasă.

La un moment dat, poporul păru că se împarte în două tabere

— Unii care-l susţineau pe rege şi planurile lui de înălţare a monumentului, şi alţii care ţineau cu Aurangzeb, care voiau ca acesta să preia puterea şi să se proclame rege.

Lucrurile se înrăutăţiră în iunie 1658. Nemaisuportând, Aurangzeb se răsculă împotriva tatălui, şi-i uzurpă tronul. Poate că prinsese un moment în care tatăl lui nu mai era în deplinătatea facultăţilor mintale pentru a se apăra şi nici n-avea destui susţinători pentru a se lupta împotriva fiului. Deci, orice şansă de salvare ar fi fost inutilă. Jahan fu luat prizonier fără prea mult efort şi închis în Turnul

de Iasomie, la fortăreaţa Agra. Era turnul pe care el însuşi îl clădise cu atâta drag cu câţiva ani mai devreme. Se lăudase că nimeni n-ar putea scăpa de-acolo, gândindu-se la cei care-ntr-o zi aveau să se roage să iasă din el.

Şi nu era singur. Odată cu el o luară prizonieră şi pe fiica lui, Jahan Ara, care prefera să împartă acea viaţă cu el, decât bogăţia din palat. Era o fată foarte cuminte, aducea foarte mult cu mama ei prin devotamentul cu care vindeca rănile tatălui. Deşi nu putea face prea multe.

Părea că o jumătate din el nici măcar nu reacţiona la ceea ce se întâmpla. Vorbea puţin; nu opunea rezistenţă, ci se ruga într-una lui Alah.

Lumea de afară primea foarte puţine veşti despre starea lui, dar se spunea că voia să vadă cavoul minune.

Asta era dorinţa lui cea mai mare. Înainte ca văzul să-l lase complet, se rugă să mai vadă o dată acel monument, poate cel mai frumos din câte existau.

Aurangzeb îi dădu o asemenea încăpere încât Jahan să se poată uita zi de zi cum templul strălucea în depărtare, iar în nopţile cu lună parcă devenea şi mai minunat. Însă vederea tatălui său slăbea. Ajunse a admira Taj Mahallul doar prin ceaţă, care avea să-l ducă la orbirea definitivă. Viaţa era necruţătoare cu el. Fusese un bărbat posedat de frumos. Căutase a dărui unei lumi reci ceva care s-o inspire, să-i anime pe toţi cei care priveau acea lucrare.

Sănătatea lui se înrăutăţi rapid, şi la şaptezeci şi patru de ani, în 1666, muri în închisoare. În cavoul lui, fetele depuseră o tavă mare de aur cu bijuteriile lui, care este acolo şi-n ziua de azi.

— Acum şi-a găsit pacea, ziceau.

Iar când îngenunchează lângă el, li se păru că aud două ecouri, căci el proiectase astfel templul. Auziră două nume rostite în acel spaţiu – Jahan şi Mumtaz; se auzeau superb, până când sunetul dispăru încetul cu încetul şi se pierdu într-un ecou care părea că spune" Te iubesc".

Sfârşit

Conform tradiției mogule străvechi, căsătoria șahului Jahan a fost aranjată de împăratul Jahangir al Indiei. Jahan nu și-a văzut soția înainte de nuntă — i s-a spus doar că este frumoasă și că numele ei avea să fie Mumtaz Mahall, adică "Bijuteria Palatului". Încă din prima clipă când s-au întâlnit, cei doi tineri s-au îndrăgostit unul de celălalt — o dragoste atât de intensă, încât niciunul nu-și putea imagina viața fără celălalt. Povestea lor de iubire a fost una din cele mai mari din lume, și l-a inspirat pe șahul Jahan să ridice cel mai minunat altar din lume — un omagiu al devotamentului său, care poate apărea o singură dată în viață. Aceasta este povestea acelei iubiri...

ISBN: 978-973-121-132-9

Preț: 8 LEI